

รายงานการประชุมวุฒิสภา
ครั้งที่ ๑๑ (สมัยสามัญนิติบัญญัติ) เป็นพิเศษ
วันพุธที่ ๑๒ กันยายน พุทธศักราช ๒๕๔๔
ณ ตึกรัฐสภา

เริ่มประชุมเวลา ๐๘.๒๕ นาฬิกา

จำนวนสมาชิก ที่ประชุมทั้งหมด ๑๑๒ คน

ประธานวุฒิสภา : ท่านสมาชิกฯ ครับ ขณะนี้ที่ประชุมครบองค์ประชุมแล้ว
ผมขอเปิดประชุม เนื่องจากวันนี้เป็นการประชุมนัดพิเศษต่อเนื่องจากเมื่อคืน

ระเบียบวาระแรก เรื่องจะแจ้งให้ทราบ ไม่มี

ระเบียบวาระที่ ๒ เรื่องรับรองรายงานการประชุม ไม่มี

ต่อไปเป็นเรื่องด่วน

เรื่องด่วนเรื่องที่ ๑ คือร่างพระราชบัญญัติประกอบกิจการโทรคมนาคม พ.ศ.
ซึ่งคณะกรรมการวิสามัญพิจารณาเสร็จเรียบร้อยแล้ว ขอเชิญท่านคณะกรรมการครับ
(คณะกรรมการเข้าประจำที่)

ประธานวุฒิสภา : สำหรับวันนี้เป็นการพิจารณาต่อจากการประชุมเมื่อวาน
และเมื่อคืนนี้ วันอังคารที่ ๑๑ กันยายน ๒๕๔๔ วันนี้จะเริ่มต้นจากมาตรา ๔๑ เรามีสื่ออีก
๑๒ มาตรา คิดว่ากรรมาธิการคงชี้แจงโดยรวมไปหมดแล้ว เชิญท่านเลขานุฯ ดำเนินการครับ

นายจางนงค์ สวมประคำ (รองเลขาธิการ ปฏิบัติหน้าที่แทนเลขาธิการ
วุฒิสภา) : ร่างพระราชบัญญัติการประกอบกิจการโทรคมนาคม พ.ศ. ต่อจากการ
ประชุมวันที่ ๑๑ กันยายน ๒๕๔๔ “มาตรา ๔๑ มีการแก้ไข มีกรรมาธิการสงวนความเห็น”

ประธานวุฒิสภา : เชิญท่านกรรมาธิการครับ

นายแก้วสรร อติโพธิ (กรรมาธิการ) : กราบเรียนท่านประธานวุฒิสภา
กระผม แก้วสรร อติโพธิ ในฐานะกรรมาธิการ ขอเรียนการแก้ไข มาตรา ๔๑ นี้เป็นครั้งแรก
ผู้ใช้บริการเห็นว่า การเรียกเก็บค่าธรรมเนียม ค่าบริการเงินประกันนั้น ไม่ถูกต้อง ก่อให้เกิด
ข้อทราบบัญญัติสิทธิเรียกร้องเอกสารรับรอง ก็ไม่ได้แก้ไขประเด็นจากสภาผู้แทนฯ
แต่เนื่องจากได้มีการเปลี่ยนแปลงในเรื่องการกำหนดอัตราที่เรียกเก็บจากผู้ให้บริการตามร่างเดิม

จะใช้ชีวิตว่า ผู้รับใบอนุญาตตราไพ่จะเรียกเก็บเงิน ชาวบ้านเท่าใดก็มาขอความเห็นชอบ ซึ่งในที่สุดที่ประชุมเห็นว่า วิชานี้ไม่น่าจะถูกต้องเป็นการแทรกแซงตลาด กลไกตลาดเกินความจำเป็น จึงเปลี่ยนมาใช้วิธีกำหนดอัตราขึ้นสูงแทน ถ้ากำหนดอัตราขึ้นสูงไว้ โทรศัพท์มือถือแต่ละเจ้าจะเรียกกันเท่าไรก็ให้อยู่ในพาดานนั้น วิชานี้จะทำให้เกิดการแข่งขันได้ดีกว่า จึงได้แก้ไขเรื่องการให้ความเห็นชอบทั้งออกไป ตัดออกไป ก็เลยจำเป็นต้องมาแก้ไขที่มาตรา ๔๗ จากเดิมบรรทัดที่ ๒ จากเดิมว่า “สูงกว่าอัตราที่คณะกรรมการให้ความเห็นชอบ” ก็ต้องแก้ไขกลายเป็นว่า “สูงกว่าอัตราขึ้นสูงที่คณะกรรมการกำหนด” เป็นการแก้ไขเพื่อให้อสอดคล้องกับการเปลี่ยนการคิดอัตรา และวรรคสองเดิมเขียนว่า เมื่อชาวบ้านเขาขอข้อมูลว่าทำไมคิดโทรศัพท์เขาเท่านี้ เขาโทรเท่าไร เดิมทีบอกว่าจะให้ผู้รับใบอนุญาตในเวลาอันสมควร ธรรมเนียมการคิด ว่าสมควรอย่างไรก็ไม่ชัดเจนก็เลยเขียนถ้อยคำไว้ เดิมไปว่า “แต่ทั้งนี้ไม่เกินสามสิบวันนับแต่วันร้องขอ” จึงเรียนให้ทราบถึงที่มาของการแก้ไขเท่านี้ครับ ขอพระคุณครับ

ประธานวุฒิสภา : เชิญผู้ขอสงวนครับ เชิญครับ

นายอนุภาพ ธีรสภา (กรรมาธิการ) : กรณเรียนท่านประธานวุฒิสภาที่เคารพ สม อนุภาพ ธีรสภา ในมาตรา ๔๗ ที่ขอสงวนไว้มี ๒ ประเด็นหลัก

ประเด็นที่ ๑ คือเรื่องเงินประกัน ในความเห็นของผม ผมไม่เห็นว่าเป็นเรื่องที่ต้องการที่จะทำกฎหมายให้เป็นการเปิดเสรีในการแข่งขันแล้วควรมีการระบุเรื่องเป็นเงินประกันให้สามารถเรียกเก็บได้จากผู้ให้บริการ นั่นประเด็นที่ ๑

ประเด็นที่ ๒ ในมาตรา ๔๗ ผมไม่เห็นควรที่จะให้มีการเรียกเก็บคิดค่าตอบแทนจากผู้ให้บริการ ในเมื่อผู้บริการต้องการร้องขอข้อมูล เหตุผลที่เกิดขึ้นก็คือมีเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นเป็นจริงมากมายที่ผู้ใช้บริการถูกรเรียกเก็บค่าบริการเกินความเป็นจริง เนื่องจากถูกกักกอนใช้เกินต้น ยกตัวอย่างที่เกิดขึ้นจริงแล้ว เมื่อปีที่แล้วที่ผ่านมาผู้ใช้บริการถูกเรียกเก็บค่าโทรศัพท์มือถือ ๑ แสนบาท ถ้าในมาตรา ๔๗ นี้ไปใช้ ผู้ให้บริการ ๑ แสนบาทนั้น มาเกณฑ์ให้มีการตรวจสอบ ผู้ให้บริการก็ตรวจสอบให้ แต่เนื่องจากค่าใช้จ่าย ๑ แสนบาทนั้น โทรศัพท์ต่างไกลต่างประเทศ อาจจะต้องตรวจสอบไปที่อเมริกา ยุโรป อังกฤษ ออสเตรเลีย ต่าง ๆ มากมาย ซึ่งอาจจะสรุปแล้วมีค่าใช้จ่าย ๑ แสนบาท ซึ่งในกรณีนี้ผู้ใช้บริการก็ต้องจ่าย เพราะสามารถเรียกเก็บได้ตามค่าใช้จ่ายที่เกิดขึ้นจริง ซึ่งอันนี้ผมคิดว่าไม่ควรเป็นการะกั ผู้บริโภค ขอขอบคุณครับ

ประธานวุฒิสภา : เชิญอาจารย์แก้วสรรคครับ

นายแก้วสรร อดิโพธิ (กรรมวิธีการ) : ในฐานะนักกฎหมายที่พยายามชี้แจงในที่ประชุมแล้วว่าดีความให้ถูกต้องด้วย มาตรา ๔๗ ไม่ได้บังคับว่าจะต้องเสียเงินประกัน เวลาไปขอใช้โทรศัพท์แต่ละบริษัทถ้าขึ้นไปเรียกเงินประกันว่า คุณจะไม่เบี้ยวผมขอให้วางเงินเท่านั้น โดยสภาพกลไกตลาดคุณก็เสียไปมากแล้ว ถ้าบริษัทคู่แข่งเขาไม่เรียกเก็บกลไกก็เป็นอย่างนี้ โดยธรรมชาติการแข่งขันใครจะไปเรียกเงินประกันก็ลำบากอยู่แล้ว แต่ถ้าในกรณีที่เขาเรียก ถ้าบริษัทไหนเรียกเราจำเป็นต้องยอม จึงมีความจำเป็นต้องกำหนดอัตราขึ้นสูงไว้ แต่ไม่ได้หมายความว่า บังคับให้เก็บเงินค่าประกันกลไกตลาดทำงานของมันอยู่ก็เป็นการตีความกฎหมายที่ขอชี้แจงให้ทราบ ชี้แจงแล้วชี้แจงอีกว่าเราไม่ได้บังคับให้ประชาชนต้องเสียเงินประกัน ไม่ใช่ แต่มีความจำเป็นต้องกกดอัตราไว้ในกรณีที่เขาเรียกมีประเด็นที่ ๑

ประเด็นที่ ๒ อยากจะให้ท่านที่สงวนความเห็น นี้ก็ชี้แจงแล้วชี้แจงอีกว่าการขอข้อมูลใช้อะไรเท่าไรอย่างไร ตรงนี้ไม่ต้องเสียตวงค์ สถาผู้แทนราษฎรเขาร่างมาดีแล้วแต่ถ้าไปขอเอกสารรับรองข้อมูลที่ถูกต้อง เกิดเป็นค่าใช้จ่ายบอกขอข้อมูลพิมพ์มาตลอดทั้งปี ตรงนี้ถ้าไม่กำหนดไว้เลย ค่าใช้จ่ายโดยไม่สมควรก็อาจจะตกแก่บริษัททั้งหลาย เพราะฉะนั้นสภาผู้แทนราษฎรเขาถึงบอกว่า ให้คิดค่าตอบแทนจากการพิมพ์เอกสาร ไม่ใช่จากการขอข้อมูลแล้วขอเรียนตรง ๆ กรรมวิธีการไม่ได้ตั้งใจประเด็น ไม่ได้แก้ไขตรงนี้เลย เพราะฉะนั้นโดยข้อบังคับที่สงวนความเห็นตรงนี้ไม่ได้ครับ เพราะเถียงข้างมากไม่ได้แก้ ข้างน้อยจะมาสงวนตรงไหนครับ ผมไม่เข้าใจ ขอพระคุณครับ

ประธานวุฒิสภา : เชิญท่านนิพนธ์ครับ

นายนิพนธ์ สุทธิเดช (อำนาจเจริญ) : กราบเรียนท่านประธานวุฒิสภาที่เคารพ ผม นิพนธ์ สุทธิเดช ผมขอหารือท่านประธานฯ เพราะว่าในกฎหมายฉบับนี้เราจะเห็นได้ว่า ในกรรมวิธีการมีการถกเถียงกันค่อนข้างมาก และจากการที่ได้ตรวจสอบจากกรรมวิธีการปรากฏว่า คนที่สงวนคำแปรญัตติต่าง ๆ ไม่ได้เข้าร่วมประชุม ในเมื่อเราตั้งเขาไว้แล้ว และที่นี้ก็มีมาจนทุกมาตราโดยไม่ได้คิดว่าง ในกรรมวิธีการต่าง ๆ นั้น ได้มอบอำนาจให้ไปทำงาน ให้ถกกันว่าตัวไหนมีน้ำหนักมาก ตัวไหนมีน้ำหนักน้อย ตัวไหนที่ความสำคัญอย่างเมื่อวานนี้มีความชัดเจนมากครับ

Legislative Institutional Repository of Thailand

ประธานวุฒิสภา : ท่านนิพนธ์ครับ เขาเป็นอันว่า

นายนิพนธ์ สุทธิเดช (อำนาจเจริญ) : ผมขอนิดเดียวครับท่าน

ประธานวุฒิสภา : ไม่เข้าประเด็นครับ เอาอย่างนี้ เพราะว่ามันเป็นเรื่องสภาพแวดล้อม เป็นเหตุผลที่ท่านมีประสบการณ์จากการประชุมมา ผมขอให้เข้าประเด็นท่านอภิปรายได้เฉพาะหลักคำและข้อความที่กรรมธิการแก้ไข เห็นด้วยกับกรรมธิการหรือไม่เห็นด้วยเอาท่านก่อนครับ

นายนิพนธ์ สุทธิเดช (อำนาจเจริญ) : ขอบคุณครับ ผมเห็นด้วยกับกรรมธิการแก้ไข เนื่องจากว่าปัญหาทางด้านข้อผิดพลาดเป็นปัญหาทางด้านเทคนิค ปัญหาทางด้านเทคนิคในการจับ (Tune) เครื่อง ในกรณีที่ไม่มีตัวป้องกันของการจับเครื่องนั้นซึ่งต้องใช้เงินมหาศาล ซึ่งการลงทุนตัวนี้ได้มาเปรียบเทียบกับทางด้านการทำงานในเชิงพาณิชย์แล้วจะไม่คุ้มกัน เพราะฉะนั้นในเหตุการณ์ต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นในประเทศไทยของเรา ในส่วนที่เป็นตัวเลขที่ผิดพลาดอย่างมากมาย อย่างที่บางท่านได้ชี้แจงไปนั้น ก็ไม่เห็นว่ามีบริษัทไหนที่ไปฟ้องร้องต่อผู้ใช้บริการแต่อย่างใด เพราะฉะนั้นผมคิดว่ากรรมธิการทำถูกแล้ว ขอบคุณครับ

ประธานวุฒิสภา : ขอขอบคุณครับ เชิญอาจารย์ดลกลดอร์เจิมศักดิ์ครับ

นายเจิมศักดิ์ ปิ่นทอง (กรุงเทพมหานคร) : กราบเรียนท่านประธานวุฒิสภาที่เคารพ ผม เจิมศักดิ์ ปิ่นทอง สมาชิกวุฒิสภา ท่านประธานฯ ครับ มาตรา ๔๗ ผมเห็นชอบตามกรรมธิการเพียงข้างมากที่ได้ชี้แจงเมื่อสักครู่ ผมมีคำถามอยู่คำถามเดียว เพราะว่าเรื่องนี้เกิดขึ้น ปัญหาจริงที่เกิดขึ้นกับประชาชนทั่วไป และก็เกิดขึ้นกับตัวผมด้วย อยากจะถามว่า มาตรานี้ได้คุ้มครองไว้หรือไม่อย่างไร ก็ถือกรณีที่อยู่ดี ๆ มีการเรียกเงินหรือว่ามีบิล (Bill) โทรศัพท์เกินจำนวนที่เราได้ โทร. ไปแล้วปรากฏว่าได้ โทร. ทางไกล ของผมเจอว่า โทร. ทางไกลไปล่าพูนเมื่อนั้นเมื่อนี้เป็นชั่วโมง ๆ แล้วปรากฏว่าชาวหลายพันบาทต่อเดือน พอเหตุอันนี้เกิดขึ้นเราก็ไม่รู้จะทำอย่างไร ก็ไปถามองค์การโทรศัพท์ฯ ว่าเรื่องอย่างนี้จะให้ทำอย่างไร เขาบอกให้จ่ายมาก่อนแล้วก็สับสน ทำเรื่องมา เราก็ตีเรื่องไป เขาก็ตรวจสอบบอกให้จ่ายมาก่อน หลังจากตรวจสอบเสร็จเรียบร้อยแล้ว นานพอสมควรเลย เป็นเดือน แจ้งกลับไปที่บอกได้ว่าตรวจสอบแล้ว เครื่องมือเครื่องไม้ทุกอย่างปกติ แล้วก็ยกแต่นั้น เราจ่ายไปเรียบร้อยแล้วเป็นเดือน และหลังจากนั้นไม่รู้จะทำอย่างไร ก็ไม่ได้คืน เพราะเขาบอกให้จ่ายมาก่อนไม่อย่างนั้นจะถูกตัดสาย ถามว่าประชาชนจะได้รับความคุ้มครองจากมาตรานี้หรือไม่ ซึ่งคล้าย ๆ กับผู้ดูแลนิติที่แปรญัตติไว้ จะคล้าย ๆ กัน ผมถามว่าได้รับความคุ้มครองหรือไม่อย่างไรครับ กรุณาอภิปรายนิดหนึ่งครับ

ประธานวุฒิสภา : เชิญกรรมธิการครับ

นายอัครพร จารุจินดา (กรรมาธิการ) : กราบเรียนท่านประธานฯ ที่เคารพครับ กระผม อัครพร จารุจินดา กรรมาธิการครับ ขออนุญาตกราบเรียนต่อปัญหาเรื่อง การมีปัญหาในกรณีที่เกิดค่าธรรมเนียบซึ่งไม่เป็นไปตามความเป็นจริงนั้น ในร่างนี้ได้ไปใส่ไว้ในมาตรา ๔๘ มาตราถัดไปครับว่า ในกรณีมีเหตุอันควรสงสัยเราใช้หลักเหตุอันควรสงสัยเท่านั้นเองว่า ผู้ให้บริการอ้างสงสัยว่ามีการเรียกเก็บเงินที่เกินเลยไปนั้นก็ร้องเรียนต่อคณะกรรมการได้และในการนี้ในวรรคสองบอกว่าการะในการพิสูจน์ความถูกต้องนั้นให้ตกอยู่กับผู้รับใบอนุญาตคือบริษัทจะต้องเป็นคนพิสูจน์หมายความว่า กระผมเห็นว่าบัลเดียนี่แพงกันไป ไปร้องกรรมการ กรรมการจะสั่งให้บริษัทนั้นพิสูจน์ว่าสิ่งที่เขาร้องเรียนนั้นเป็นอย่างไร การเก็บเงินของเขาถูกต้องอย่างไร เพราะฉะนั้นในการนี้จะโยกกลับไปให้มาตรา ๔๕ มาตรา ๔๖ มาด้วยมาตรา ๔๕ โดยเฉพาะวรรคท้ายนั้นเป็นกรณีที่ปกป้องให้กับผู้รับบริการว่า ในกรณีที่ท่านอาจารย์เจิมศักดิ์กล่าวก็จะให้จ่ายเงินก่อน ไม่จ่ายก็ตัดโทรศัพท์นั้น ผู้ร้องเรียนก็ขอกรรมการว่า ขอมารถกรชั่วคราวเพื่อให้ใช้โทรศัพท์นั้นในระหว่างที่พิจารณาของคณะกรรมการได้ เพราะฉะนั้นบริษัทจะไม่มีสิทธิ์ตัดโทรศัพท์ในระหว่างที่มีการพิจารณาการร้องเรียนอยู่ครับ

ประธานวุฒิสภา : เชิญ พลตำรวจเอก ประทีน ครับ

พลตำรวจเอก ประทีน สันติประภพ (กรุงเทพมหานคร) : เรียนท่านประธานฯ ที่เคารพ กระผม พลตำรวจเอก ประทีน สันติประภพ ส.ว. กรุงเทพมหานคร กระผมใคร่จะเรียนถามว่า “เงินประกัน” ตามมาตรา ๔๗ นั้นหมายถึงอะไร ส่วน “เงินประกัน” ตามมาตรา ๕๔ นั้น หมายถึงเงินประกันการชำระค่าบริการ กระผมเข้าใจ แต่มาตรา ๔๗ นี้หมายถึงอะไร ขอความกรุณาช่วยชี้แจงด้วยครับ

ประธานวุฒิสภา : เชิญอาจารย์แก้วสรรครับ

นายแก้วสรร อติโพธิ (กรรมาธิการ) : กราบเรียนท่านประธานฯ ครับ มาตรา ๔๗ ได้ระบุถึงค่าธรรมเนียม ค่าบริการ เงินประกัน ค่าตอบแทน ที่กำหนดอัตราขั้นสูงไว้ ตามมาตรา ๕๔ มาตรา ๕๕ ขอท่านสมาชิกฯ ดูต่อหน้าครับ ก็หมายถึงเงินประกันการชำระค่าบริการ และผมก็ขอเรียนย้ำนะครับ เป็นการกำหนดอัตราไว้ แต่ไม่ได้บังคับว่าต้องเรียกจากผู้รับบริการทุกอย่าง แต่จะเรียกบนหลักหนึ่งจากนี้ไม่ได้ เราไม่ได้รับรองค่าอย่างอื่นเลย หมายถึงเงินประกันการชำระค่าบริการครับ

Legislative Institutional Repository of Thailand

ประธานวุฒิสภา : ครับ ท่านผู้ถามพอใจนะครับ เพราะฉะนั้นผมจะขอมติจากที่ประชุมคณะครับว่าจะให้มีการแก้ไขเพิ่มเติมตามที่คณะกรรมการแก้ไข หรือจะให้เป็นไปตามที่ผู้ขอสงวนขอระดับนี้ ถ้าท่านสมาชิกฯ ท่านใดเห็นชอบกับร่างที่กรรมาธิการแก้ไข

ขอให้กดปุ่ม เห็นด้วย ถ้าท่านสมาชิก ท่านใดเห็นขอแก้ไขข้อสงวนขอให้กดปุ่ม ไม่เห็นด้วย
เชิญลงคะแนนครับ ท่านผู้ใดยังไม่เรียบริชย์ครับ ท่านผู้ใดยังไม่ได้ลงคะแนนครับเชิญท่าน
คำนวณครับ เชิญครับ เรียบร้อยแล้วโปรดลงคะแนนครับ เชิญเจ้าหน้าที่นับคะแนนครับ
(มีสมาชิก เห็นด้วย ๘๑ คะแนน ไม่เห็นด้วย ๘ คะแนน)

ประธานวุฒิสภา : ผลการลงคะแนนเสียง เห็นด้วยกับกรรมาธิการ
๘๑ คะแนน ไม่เห็นด้วยกับผู้ขอสงวน ๘ คะแนน งดออกเสียง ๐ คะแนน ไม่ลงคะแนนเสียง
๐ คะแนน เห็นอันว่าเป็นไปตามที่กรรมาธิการแก้ไขนะครับ ต่อไปเชิญท่านเลขา ครับ

นายสุรพงษ์ มาสะวิสุทธิ์ (รองเลขาธิการวุฒิสภา ทำหน้าที่แทนเลขาธิการ
วุฒิสภา) : “มาตรา ๔๘ ไม่มีกรแก้ไข มีกรรมาธิการขอสงวนความเห็น”

ประธานวุฒิสภา : เชิญผู้ขอสงวนครับ

นายอนุภาพ ธีรผาก (กรรมาธิการ) : เรียนท่านประธานฯ มาตรา ๔๘
ผมขอถอนครับ ผ่านไปครับ

ประธานวุฒิสภา : มีที่ประชุมเห็นเป็นอย่างอื่นใหม่ครับ

(ไม่มีสมาชิก มีความเห็นเป็นอย่างอื่น)

ประธานวุฒิสภา : ไม่มีครับ เชิญผ่านเลยครับ

นายสุรพงษ์ มาสะวิสุทธิ์ (รองเลขาธิการวุฒิสภา ทำหน้าที่แทนเลขาธิการ
วุฒิสภา) : “มาตรา ๔๘ ไม่มีกรแก้ไข มีผู้สงวนคำแปรญัตติ”

ประธานวุฒิสภา : เชิญผู้ขอสงวนครับ มาตรา ๔๘ ท่านอาจารย์ถอนไม่ได้
ยกไปที่ประชุม ตกไปครับ เชิญครับ ผ่านไปครับ

นายสุรพงษ์ มาสะวิสุทธิ์ (รองเลขาธิการวุฒิสภา ทำหน้าที่แทนเลขาธิการ
วุฒิสภา) : “มาตรา ๕๐ มีกรแก้ไข”

ประธานวุฒิสภา : เชิญกรรมาธิการครับ

นายแก้วสรร อดิโพธิ์ (กรรมาธิการ) : ขงชี้แจงเพื่อประกอบความเข้าใจ
เท่านั้นครับ เป็นการเพิ่มเติมมาจากการแปรญัตติของท่านอาจารย์จนกว่า มาตรา ๕๐ เท่าที่
บัญญัติไว้เดิมเป็นการยืนยันหน้าที่ของ กทช. กดี ของบริษัททั้งหลายคือว่า จะต้องดูแลความ
เป็นส่วนตัวของข้อมูลทีเข้ามาในระบบของตน หากผู้แปรญัตติเห็นว่าบัญญัติเพียงเท่านี้ไม่น่าจะ
หนักแน่นพอจะครับ เติมระบุให้กำหนดมาตรการคุ้มครองไว้ แล้วก็เขียนให้ผู้รับใบอนุญาต
มีหน้าที่ปฏิบัติตาม ที่ไม่ให้เกิดการละเมิดจริงๆ จะทำกันอย่างไร มาตรการชั่วคราวต่างๆ จะมีใหม่
ผู้แปรญัตติได้แปรญัตติมาเราก็เห็นชอบด้วยจึงเติมไปว่า เมื่อพบการกระทำจะเปิดให้ผู้รับ

ใบอนุญาตหรือคณะกรรมการมีหน้าที่ระงับการกระทำดังกล่าว แล้วก็แจ้งให้ผู้ให้บริการที่ถูก
ละเมิดได้ทราบโดยเร็ว ก็ทำให้การคุ้มครองเป็นจริงเป็นจังขึ้น จึงเรียนมาเพื่อประกอบการความ
เข้าใจครับ ขอขอบคุณครับ

ประธานวุฒิสภา : มาตรานี้มีท่านผู้ใดเห็นเป็นอย่างอื่นไหมครับ
(ไม่มีสมาชิกฯ มีความเห็นเป็นอย่างอื่น)

ประธานวุฒิสภา : ถ้าไม่มี ขอมติผ่านไปในะครับ

นายสุรพงษ์ มาสะวิสุทธิ (รองเลขาธิการวุฒิสภา ทำหน้าที่แทนเลขาธิการ
วุฒิสภา) : “หมวด ๖ สัญญาให้บริการโทรคมนาคม ไม่มีการแก้ไข มาตรา ๕๑ มีการแก้ไข”

นายแก้วสรร อติโพธิ (กรรมาธิการ) : ขอชี้แจงประกอบนิตติยัตินี้คือ
มาตรา ๕๑ การที่จะให้ผู้รับใบอนุญาตมีหน้าที่ต่าง ๆ นอกจากจะเอาอำนาจของ กทข. ที่มี
ตามกฎหมายแล้ว ซึ่งถ้ามีมาตรการนี้เพียงอย่างเดียว มีอะไรก็ต้องมาร้อง กทข. หมด
เพราะฉะนั้นก็เลยมีกลไกในหมวด ๖ ทำสัญญามาตรฐานขึ้น แล้วก็กำหนดหลักเกณฑ์อัน
จำเป็นต่าง ๆ ว่าสัญญานี้ต้องมีลักษณะอย่างไร ถ้าเกิดการละเมิดเมื่อไร นอกจากจะผิดต่อ
กทข. แล้วนะครับ ผู้ใช้บริการก็มีสิทธิใช้สิทธิของตนเองได้ในคดีแพ่งก็เดิมมาอีกเพียง ๒ ข้อ
จากการแปรญัตติเห็นว่าสมควรผลก็เลยนำมาบรรจุเพิ่มขึ้น ขอเรียนเท่านั้นครับ ขอขอบคุณครับ

ประธานวุฒิสภา : ครับ มีท่านผู้ใดเห็นเป็นอย่างอื่นไหมครับ
(ไม่มีสมาชิกฯ มีความเห็นเป็นอย่างอื่น)

ประธานวุฒิสภา : มติเป็นไปตามกรรมาธิการนะครับ เชิญท่านเลขานุการ

นายสุรพงษ์ มาสะวิสุทธิ (รองเลขาธิการวุฒิสภา ทำหน้าที่แทนเลขาธิการ
วุฒิสภา) : “มาตรา ๕๒ ไม่มีการแก้ไข มาตรา ๕๒/๑ คณะกรรมาธิการเพิ่มขึ้นใหม่”

ประธานวุฒิสภา : เชิญกรรมาธิการครับ มาตรา ๕๒/๑ ครับ

นายแก้วสรร อติโพธิ (กรรมาธิการ) : เพื่อความเข้าใจเช่นกันครับ มีมา
จากการชว่ขกันค้ดของสมาชิกฯ นะครับ ก็แปรญัตติเพิ่มกรรมาธิการเห็นชอบก็รับมาบรรจุไว้
นะครับว่า ความผูกพันจากการโฆษณา เมื่อโฆษณาไปแล้วถือว่ามีหน้าที่ต้องปฏิบัติตามนั้น
มีฐานะเป็นเช่นพระหนึ่งสัญญาะครับ ถ้าไม่ทำตามที่โฆษณาไว้ กทข. ก็สั่งให้ดำเนินการได้
ก็ขอขอบคุณท่านผู้แปรญัตตินะครับ คิดว่าสมควรผลก็เลยนำมาบรรจุใส่ครับ ขอเพราะคุณครับ

ประธานวุฒิสภา : เชิญท่านผู้ใดครับ

นายนิเวศ พันธุ์เจริญวรกุล (พระนครศรีอยุธยา) : กราบบังคมทูลประธานฯ
ที่เคารพครับ ผม นิเวศ พันธุ์เจริญวรกุล สมาชิกวุฒิสภาจากจังหวัดพระนครศรีอยุธยา
มาตราที่ชี้แจงไว้ ในหลักการผมเห็นด้วย แต่มีที่เข้าใจผิดในทางปฏิบัตินี้ไปเพราะจะระมัดระวัง

หรือไม่ เพราะว่าบางทีกว่าถ้าเกิดการ โฆษณาขึ้นชั้นมาตรฐานเกินความเป็นจริงทาง คณะกรรมการมีสิทธิที่จะสั่งให้ทำให้ได้ตามที่โฆษณา ทีนี้ในบางครั้งเป็นปัญหาทางด้าน เทคนิค ซึ่งทำไม่ได้จริง ๆ ในกรณีอย่างนี้ผมไม่แน่ใจว่าทางคณะกรรมการจะทำอย่างไรนะครับ ทีนี้พอผมไปดูมาตรการการกำกับทางปกครองได้กำหนดว่า ถ้าเกิดซึ่งไปเฝ้ามาตรา ๕๒/๑ ไว้ด้วย ซึ่งหมายความว่า ถ้าเกิดสั่งให้ทำแล้วไม่ทำ คณะกรรมการก็มีสิทธิที่จะสั่งให้ปรับแล้วก็ปรับ อย่างน้อยวันละ ๒๐,๐๐๐ บาท ซึ่งปรับไปเรื่อย ๆ เลขนะครับ แล้วถ้าเกิดร้ายแรงจริง ๆ อาจจะ ตั้งเพิกถอนใบอนุญาต ทีนี้ผมไม่แน่ใจว่าในทางปฏิบัติจะทำได้ไหม แล้วถึงจะรุนแรงเกินไปหรือไม่ ขอเรียนถามท่านกรรมาธิการครับ ขอบพระคุณครับ

ประธานวุฒิสภา : เชิญท่านกรรมาธิการครับ เชิญครับ

นายอัคร จารุจินดา (กรรมาธิการ) : ครับ ขออนุญาตกราบเรียนท่าน ประธานฯ ครับ คือความจริงมาตรการในมาตรา ๕๒/๑ นั้นเป็นมาตรการซึ่งพอตราเป็น กฎหมายแล้วผู้ให้บริการจะต้องระมัดระวังตัวว่าการทำโฆษณาแล้วผูกพันตัวเอง เพราะฉะนั้น คณะกรรมาธิการเลขพยายามใช้คำว่า “โฆษณาขึ้นชั้นมาตรฐานคุณภาพ” คือคงไม่ใช่หมายถึง โฆษณาทุกอย่างที่โฆษณาออกไปแล้วจะมีความคิดเสมอไป แต่ถ้าเมื่อไรก็ตามที่ขึ้นชั้น มาตรฐานคุณภาพของตนเอง คนเองสามารถให้บริการได้ในระดับนั้น ตัวเองต้องผูกพันใน การที่พูดไป เพราะว่าคนที่เข้ามาใช้บริการนั้นเข้ามาใช้บริการเพราะเชื่อในคำโฆษณา เพราะฉะนั้นจะมาถึงขั้นที่ว่า มีเหตุเทคนิคอย่างไรแล้วเสียให้บริการอย่างนั้นคงไม่ได้ครับ ถ้าอย่างนั้นก็คงไม่ควรจะโฆษณาลักษณะของใจลักษณะนั้นไปครับ

ประธานวุฒิสภา : ท่านนิเวศพอใจไหมครับ

นายนิเวศ พันธุ์เจริญวรกุล (พระนครหรือสุรยา) : พอใจครับ

ประธานวุฒิสภา : ขอบคุณครับ ดกลงไปในไปตามที่กรรมาธิการเพิ่มเติม นะครับ ขอบคุณครับ เชิญท่านเลขฯ ครับ

นายสุรพงษ์ มาสะวิสุทธิ (รองเลขาธิการวุฒิสภา ทำหน้าที่แทนเลขาธิการ วุฒิสภา) : “มาตรา ๕๑ ไม่มีการแก้ไข”

นายสุชน ชาลีเครือ (ชัยภูมิ) : ท่านประธานฯ ครับ กระผม สุชน ชาลีเครือ สมาชิกวุฒิสภา กระผมขออนุญาตท่านประธานฯ ยอมเสียเวลานิดเดียวครับ ในมาตราใดที่มีการแก้ไขหรือเพิ่มเติมในวาระ ๒ ให้ท่านประธานฯ ขอมติหนึ่งครับ จะได้เป็นหลักการครับ ขอบคุณท่านประธานฯ ครับ

ประธานวุฒิสภา : ครับ เชิญต่อไปครับ

นายสุรพงษ์ มาสะวิสุทธิ (รองเลขาธิการวุฒิสภา ทำหน้าที่แทนเลขาธิการวุฒิสภา) : “หมวด ๘ คำธรรมเนียมและค่าบริการในกิจการโทรคมนาคม ไม่มีกรณีแก้ไข มาตรา ๕๔ มีการแก้ไข มีกรรมวิธีการขอสงวนความเห็น และมีผู้สงวนคำแปรญัตติ”

ประธานวุฒิสภา : เชิญกรรมการก่อนครับ แก้ไข

นายอิศพร จารูจินดา (กรรมการ) : กราบทูลเรียนท่านประธานฯ ที่เคารพ กระผม อิศพร จารูจินดา ครับ การแก้ไขของกรรมการในมาตรานี้มัน ความจริงแล้ว เป็นไปตามที่มีผู้แปรญัตติเสนอขึ้นมาแล้วคณะกรรมการก็พิจารณาแล้วก็เห็นชอบด้วยว่า ในการกำหนดค่าบริการนั้น ควรจะเป็นไปตามกลไกตลาดที่เปิดแข่งขันโดยเสรีนะครับ การที่ คณะกรรมการจะเข้ามากำกับ ก็คงจะเข้ามากำกับเพียงการกำหนดอัตราขั้นสูงที่คณะกรรมการดูแล ซึ่งจะต้องเอียงไปถึงมาตรา ๕๕ ถึงวิธีการ คณะกรรมการจะต้องกำหนดขึ้นมานว่า โดยปกติ ของการให้บริการในลักษณะอย่างนั้น ค่าบริการลักษณะไหนจึงจะถือว่าเป็นธรรมและกำหนด ขั้นสูงไว้ ส่วนผู้ให้บริการหรือบริษัทต่าง ๆ นั้นก็จะแข่งขันกัน ใครสามารถที่จะหาเทคนิค ทางด้านไหนได้ดีกว่าก็อาจจะราคาต่ำกว่า แต่ทั้งนี้ทั้งนั้นในการกำหนดราคาของบริษัทนั้น จะเอียงไปถึงอีกมาตราหนึ่งมาตรา ๕๖ ว่า คณะกรรมการจะต้องดูแลว่าไม่เป็นการที่จะ เป็นการกีดกันหรือกีดกันตลาด ซึ่งถ้าเป็นกรณีอย่างนั้นขึ้นมากลุ่มกรรมการก็ต้องดูแลแล้ว ก็จัดการไป เพราะฉะนั้นโดยสรุปก็คือการแก้ไขของคณะกรรมการในเรื่องนี้ก็คือ กำหนด อัตราขั้นสูงตามที่มีผู้แปรญัตติ ส่วนค่าธรรมเนียมที่ตัดออกนั้นคือ เงินประกันจะผูกพันอยู่กับ มาตรา ๕๖ มาตรา ๕๗ บอกว่าเงินประกันเรียกเก็บได้เฉพาะหลักประกันการชำระค่าบริการ คือค่าบริการรายเดือน ส่วนค่าธรรมเนียมการเปิดหรือการใช้ต่าง ๆ นั้น เนื่องจากมาตรา ๕๗ ไม่ได้พูดไว้ ก็เลยแก้ไขให้สอดคล้องกันเท่านั้นเองครับ

ประธานวุฒิสภา : ขอเชิญผู้สงวนก่อนครับ

นายอนุภาพ ธีรลาภ (กรรมการ) : เรียนท่านประธานฯ ผม อนุภาพ ธีรลาภ กรรมการ ที่ผมขอสงวนความเห็นไว้ก็คือว่า ควรให้มีกำหนดขั้นต่ำด้วยเหตุผลที่ให้มีการ กำหนดขั้นต่ำก็คือว่า ถ้าเราประสงค์จะให้ผู้ใช้บริการรายย่อยเกิดขึ้นเป็นจำนวนมาก แล้วก็ได้กำหนดขั้นต่ำไว้ ผู้ประกอบการรายใหญ่ซึ่งเป็นผู้ได้เปรียบทางด้านต้นทุนก็สามารถ ที่จะขจัดผู้ประกอบการรายย่อยทิ้งไป ตัวอย่างที่เห็นได้ง่ายและที่ประชาชนก็คุ้นเคย การต่อสู้ ระหว่างห้างใหญ่กับร้านโชห่วยที่เห็นอยู่ขณะนี้ ห้างใหญ่ก็ใช้ราคาที่ซื้อเป็นปริมาณมากแล้ว ตั้งราคาต่ำ แล้วห้างเล็กก็ไม่สามารถที่จะซื้อของได้ในราคานนั้นก็ทำการต่อสู้ไม่ได้ เหตุผลที่ ๒ ที่จะต้องมีขั้นต่ำก็คือว่า ในการกำหนดขั้นต่ำนี้เพื่อที่จะปกป้องผู้บริโภคมิให้เกิดผลเสียหาย

ในระยะยาว ผลในระยะสั้นอาจจะเป็นสิ่งที่ดี แต่ผลระยะยาวนั้นเป็นประเด็นปัญหาที่จะต้องขบคิดกันอย่างมาก

ส่วนในประเด็นที่ ๒ ของมาตรา ๕๔ จริง ๆ แล้วในเรื่องของการควบคุมอัตราค่าบริการในตลาดที่มีการแข่งขันเสรีนั้น ผู้กำกับดูแล หรือ กทข. ที่จะเกิดขึ้นในบ้านเรานั้นเพียงจะกำกับดูแลเฉพาะผู้มีอำนาจเหนือตลาด หรือเฉพาะบริการที่ยังแข่งขันไม่ได้แต่สำหรับบริการที่มีการแข่งขันได้แล้ว แล้วยังผู้ที่ไม่ได้มีอำนาจเหนือตลาดโดยเฉพาะอย่างยิ่งผู้ประกอบการรายย่อย สิ่งเหล่านี้ก็ไม่จำเป็นที่จะต้องมีการควบคุม ของคุณครับ

ประธานวุฒิสภา : เชิญท่านรวิจักร

นายรวิ กิ่งท้าวศรี (นุคตาหาร) : กราบเรียนท่านประธานฯ ที่เคารพ กระผม นายรวิ กิ่งท้าวศรี สมาชิกวุฒิสภาจังหวัดนุคตาหาร กระผมได้ขอแปรญัตติเพิ่มทวนในวรรคสองและวรรคสาม แต่หลังจากกระผมได้อ่านข้อความการแก้ไขของคณะกรรมการการเห็นที่เรียบร้อยแล้วจึงไม่คิดใจในมาตรานี้ครับ ขอขอบคุณครับ

ประธานวุฒิสภา : ขอขอบคุณ เชิญท่านกรรมาธิการครับ

นายแก้วสรร อติโพธิ (กรรมาธิการ) : ขอร้องเพื่อความเข้าใจอันสมบูรณ์ขึ้นอีกนิดหนึ่งว่า มาตรา ๕๔ ทั้งกรรมาธิการข้างมากหรือข้างน้อยต่างก็เห็นด้วยว่าการไปกำหนดว่าจะคิดค่าบริการอะไรต้องมาขอความเห็นชอบ ตรงนี้ไม่ควร ควรจะกำหนดอัตราให้กลไกตลาดทำงาน ซึ่งตรงนี้กรรมาธิการข้างมากเห็นว่ากำหนดขึ้นสูงก็เพียงพอ แต่ข้างน้อยเห็นว่าต้องกำหนดขึ้นต่ำด้วยเพราะเกรงจะเกิดการทุ่มตลาด ขอเรียนว่าในส่วนข้างมากนั้นได้แก้ไขปัญหานี้ไว้แล้วในมาตรา ๕๖ ว่าถ้ามีลักษณะการทุ่มตลาดเมื่อไร เมื่อการกำหนดอัตราในลักษณะจะเป็นการกีดกันทางการค้า มีผลก้าจัดการแข่งขันอย่างเป็นธรรม ตรงนี้ได้ล็อก (Lock) ตรงนั้นไว้แล้ว แล้วท่านสมาชิกฯ ก็ไปรื้อยาลืมว่าเราได้ให้อำนาจ กทข. เพ่งเล็งตั้งแต่โครงสร้างการตลาด การควบคุมอะไรต่าง ๆ เราให้ตรงนั้นไว้แล้ว เพราะฉะนั้นเป็นหน้าที่ กทข. ต้องติดตาม แล้วถ้าพบการทุ่มตลาดเมื่อไรก็เข้าจัดการโดยอาศัยมาตรา ๕๖ แต่ถ้าถึงขนาดจะให้ กทข. มากำหนดอัตราขึ้นต่ำ ตรงนี้กรรมาธิการเห็นว่าเป็นการแทรกแซงตลาดแล้วก็ขึ้นอยู่กับข้อมูล ขึ้นอยู่กับดุลพินิจของ กทข. อย่างมาก ไม่ควรที่จะกำหนดเป็นขึ้นต่ำไว้ แต่ขอเรียนซ้ำว่ามีมาตรการแก้ปัญหาอยู่แล้วในมาตรา ๕๖ วรรคแรกครับ ขอขอบคุณ

ประธานวุฒิสภา : เชิญอาจารย์เจิมศักดิ์ครับ

นายเจิมศักดิ์ ปิ่นทอง (กรุงเทพมหานคร) : เรียนท่านประธานวุฒิสภา ที่เคารพ ผม เจิมศักดิ์ ปิ่นทอง สมาชิกวุฒิสภา ท่านประธานฯ ครับ ผมเห็นชอบด้วยกับกรรมาธิการเห็นข้างมาก เพราะว่าเป็นเรื่องที่ต้องดูแลอย่างใกล้ชิด และถ้าถึงขนาด

ทั้งมาตรา ๕๔ มาตรา ๕๕ และมาตรา ๕๖ มีใจความเหมือนกัน เป็นแต่เพียงวิธีเขียนกฎหมายแตกต่างกันเท่านั้นเอง ขณะเดียวกันถ้าพิจารณาจากร่างเดิมที่ให้ค่าธรรมนิยมคณะกรรมการต้องเป็นผู้อนุมัติ หรือว่าผู้กำหนด อันนั้นมีปัญหาหนัก เพราะว่าสัญญาปัจจุบันนี้ องค์การโทรศัพท์ ก็เป็นผู้กำหนด กสท. ก็เป็นผู้กำหนด แต่แล้วคนที่ทำปัจจุบันนี้ก็มีอีกเรื่อง โดยอาศัยบอกว่าเป็นโปรโมชัน (Promotion) แล้วโปรโมชันนั้นก็ปีหนึ่ง ๒ ปี พอหมดไม่รู้ว่า ก็โดนกลับไปอัตราอีกอัตราหนึ่ง แล้วก็เป็นโปรโมชันใหม่ออกไปเรื่อย ๆ แล้วโปรโมชันนั้นก็ไปโทรแอสเซด (Trial cell) อีก ก็คือไปขายความกับอย่างอื่น เพราะฉะนั้นสิ่งที่กรรมการได้เห็นไขว้ตรงนี้คือกำหนดแค่เฉพาะอัตราขั้นสูง เพราะฉะนั้นถ้าโครงการที่จะลดราคาแข่งกัน เชิญตามสบาย แต่ถ้าลดราคาแล้วเพื่อไปกลั่นแกล้งคนอื่นจะ โคนมาตรา ๕๖ ทั้งนี้ เพราะฉะนั้นในข้อพิจารณาตรงนี้อาจจะให้พิจารณา รวม ๓ มาตรา ก็ดูไปด้วยกันจะเห็น ข้อความชัดเจน แต่ที่จะโหวตแต่ละมาตราไปแล้วแต่ ไม่อย่างนั้นจะมองไม่เห็น แล้วผมต้องขอขอบคุณครับ ผมคิดว่านี่เป็นวิธีการที่ดีที่สุด และขอขอบคุณกรรมการที่แก้ตามผมครับ ขอขอบคุณครับ

ประธานวุฒิสภา : ครับ ต่อไปผมจะขอมติจากที่ประชุม มาตรา ๕๔ นะครับ ว่า จะให้มีการแก้ไขเพิ่มเติมตามที่กรรมการแก้ไขหรือว่าจะให้เป็นไปตามผู้ขอสงวนนะครับ เชิญท่านนิพนธ์ครับ

นายนิพนธ์ วิชัยวุฒิสภา (อ้างทอง) : กราบเรียนท่านประธานวุฒิสภาครับ ตามมาตรา ๕๔ ที่มีมีการแก้ไขโดยตัดเงินไปประกัน การชำระค่าธรรมนิยมแต่นี้ ปัญหา ผมอยากจะเรียนถามกรรมการว่า เงินประกันอันนี้ด้วยเรื่องเกี่ยวกับประกันค่าบริการในประเทศหลายประเทศเขาไม่มีเก็บ โดยเฉพาะอเมริกาเขาไม่เก็บแล้วทำไมเราไม่ให้ประโยชน์แก่ผู้บริโภค จะต้องไปเก็บเงินประกันเขาอีกในการใช้บริการ แต่นี่ก็มีเสียงบอกว่า บางทีเขาบอกพฤติกรรมของคนไทยเรานั้นอาจจะมีการเบียดจากรับบริการและก็ทั้งไปผมคิดว่าอันนี้เราจะไม่มองตรงนั้นคงไม่ได้ ก็เราต้องมองอย่างนั้นว่าเดี๋ยวนี้สื่อทั้งหมดถึงกัน สามารถที่จะรู้ของผู้ใช้บริการได้ทั้งหมดว่ามีพฤติกรรมอย่างไร แล้วก็ในทางปฏิบัติ ถ้าไม่ชำระก็ตัดของเขายู่แล้ว ตัดสายไม่ให้เขาใช้แล้ว ทำไม่จะต้องไปเก็บอีก ถึงแม้ว่าจะมีการเขียนในมาตรา ๕๖ ว่า ให้ดอกผลก็ตาม อย่าถามว่าโดยภาวะของคนไทยนั้นไม่ใช่ว่าจะมีเสดางค์ที่จะต้องไปเสียค่าประกันในการที่จะใช้บริการอีก เรามองถึงว่าเราอาจจะให้ประโยชน์ตรงนี้ถึงกับคนทุกชั้น ถ้าเขาไม่มีเงินค่าประกันการให้บริการเขาก็ขอไม่ได้หรืออย่างไร เรื่องนี้ได้คำนึงถึงไหมเมื่อตัดเงินประกันค่าธรรมนิยมไปแล้ว แล้วมีประเทศ

ไหนที่เขาไม่มีการเก็บเงินค่าประกันการใช้บริการ แล้วมีประเทศไหนที่ยังใช้อยู่บ้าง ก็อยากจะ
เป็นข้อมูลประกอบตรงนี้เพื่อประโยชน์ของผู้บริโภคและประชาชน

ประธานวุฒิสภา : เชิญท่านกรรมาธิการครับ

นายแก้วสรร อติโพธิ (กรรมาธิการ) : ขอเรียนรายงานท่านครับ

ท่านสมาชิก กรรมาวุฒิสภา ๕๗ มาตรา ๕๗ ไม่ได้บังคับให้เรียกเก็บเงินประกัน เป็นแต่
เพียงสื่อไว้ว่าเงินที่เรียกว่าเงินประกัน ประกันอะไรได้บ้าง ของเดิมนั้นทำให้กว้าง
กรรมาธิการเห็นว่าถ้าจะเรียกเก็บเงินประกันได้ก็ให้เรียกได้เฉพาะประกันชำระค่าบริการ
นี่ก็พยายามถลนของอำนาจของบริษัทเขาไปพอสมควร แต่ที่นี่ที่ท่านสมาชิก ขออภัยต้องอภัย
ท่านนิพนธ์อภิปรายมานั้น ประเด็นว่าท่านไม่ต้องการให้เรียกเก็บเงินประกันเลย เรื่องนั้นต้อง
เขียนกฎหมายตัดห้ามเลย ไม่ให้เรียกเก็บเงินล่วงหน้าใด ๆ ทั้งสิ้น แต่ที่ยังคงร่างอยู่ต่อหน้า
ท่านสมาชิก เราไม่ได้บังคับให้เก็บเงินประกัน แต่เราบอกว่า ถ้าจะเก็บให้เก็บได้เฉพาะนี้
เท่านั้น และก็กำหนดขึ้นสูงไว้ ส่วนในความเป็นจริงผมคิดว่ากลไกตลาดทำงานเอง เจ้าไหน
เขาเรียกเก็บเงินประกัน เขานั้นก็เสียเครดิตเสียตลาดไปมาก แต่จะไปถึงขั้นขนาดตัดเงิน
ประกันทิ้ง อันนี้ก็คงจะกระทบต่อความคล่องตัวในทางธุรกิจตามปกติ ในคำถามซึ่ง
รายละเอียดผมไม่ทราบ ว่าท่านกรรมาธิการของกิจการโทรศัพท์ ท่านโอฬารจะช่วยกรุณา
ชี้แจงนะครับว่า ในโลกปัจจุบันเงินประกันเขาใช้กันหรือเปล่า ขออนุญาตท่านประธานฯ ให้
ท่านโอฬารครับ

ประธานวุฒิสภา : เชิญท่านโอฬารครับ

นายโอฬาร เพ็ชรธรรม (กรรมาธิการ) : กระผม โอฬาร เพ็ชรธรรม

กรรมาธิการ ที่ท่านสมาชิก ผู้ทรงเกียรติได้อภิปรายก็เป็นข้อเท็จจริงว่า จริง ๆ แล้วในสภาวะ
การแข่งขันปัจจุบันนั้นบริษัทหรือท่านผู้ทำธุรกิจที่เรียกเก็บเงินประกันก็มีอยู่แต่ไม่เยอะ เพราะจริง ๆ
แล้วการเก็บเงินประกันหรือไม่เก็บเป็นเรื่องของการบริหารว่า บริหารอย่างไรจะให้มีประโยชน์
กับองค์กรและสะท้อนกลับไปหาผู้เช่า ผู้ใช้ได้ดีที่สุด เมื่อก่อนนี้ขอเรียนตรง ๆ ในฐานะที่เป็น
องค์กรโทรศัพท์ และเกิดมาสุขภาพ เราเก็บเงินประกัน ไปนั้นเอาเงินไปลงทุนครับ ก็เป็นการ
เอาเงินลงทุนที่ไม่ต้องจ่ายดอกเบี้ย ต้นทุนต่ำเอาไปใช้ ก็ทำให้ค่าบริการนั้นสามารถจะลดได้
ในราคาที่ต่ำกว่าไปกู้เงินเขามา เรื่องนี้คือพื้นฐานนะครับ แต่พูดตรง ๆ ว่าในทางปฏิบัติแล้ว
เงินประกันในปัจจุบันที่เราจะเก็บกันต่อไปก็ต้องจ่ายดอกเบี้ย และห้ามเอาไปทำอะไรอย่างอื่นด้วย
เพราะฉะนั้นโดยความรู้ก็ส่วนตัวเมื่อเอาเงินประกันเขามาแล้วต้องฝากแบงก์ จ่ายดอกเบี้ย
อย่างเดียวกระผมก็ไม่เอาเหมือนกันนะครับ องค์กรโทรศัพท์ฯ คงจะไม่เก็บเงินประกัน
เพราะถ้าผู้ถือหุ้นเขาว่าถ้ามีประโยชน์อะไร เราไปเป็นบงกชแล้วมันจะดีกว่าไหม

และจ่ายดอกเบี้ยให้ลูกค้า เพราะฉะนั้นโดยสภาพธุรกิจแล้วกระผมเชื่อว่าเงินประกันจะหายไปเองโดยสภาพการแข่งขันการตลาดครับ

ประธานวุฒิสภา : เชิญท่านประธานนิพนธ์ครับ

นายนิพนธ์ วิเศษยุทธศาสตร์ (อ่างทอง) : ท่านประธานวุฒิสภาที่เคารพครับ คำที่แจ้งของท่านผู้อำนวยการองค์การโทรศัพท์ฯ ในฐานะกรรมการแล้ว ผมคิดว่าน่าจะตัดไปได้ สิ่งที่เราได้เสียคือการให้บริการทางโทรศัพท์จากองค์การโทรศัพท์ฯ นานนั้นเราคงจะจำกันได้ว่าเมื่อก่อนจะขอเลขหมายต้องใช้เงินจำนวนมหาศาล แต่เมื่อเปิดการแข่งขันให้เอกชนมาทำ การบริการต่างๆ ก็ดีขึ้น ค่าบริการก็ลดลง แต่ในกรณีนี้ถ้าไม่จำเป็นที่จะไปใช้การลงทุนเมื่อเอกชนผู้รับสัมปทานเขาจะลงทุนอยู่แล้ว ไม่จำเป็นต้องมีอยู่แล้ว น่าจะตัดได้ ผมก็อยากจะฝากกรมบริการตรงนี้นะครับว่า ถ้าตัดออกไปแล้วก็ไม่เป็นภาระแก่ประชาชน ถ้ามันถึงว่าอันนี้เป็นทรัพย์สินของชาติ เป็นของประชาชน ควรจะคำนึงถึงประโยชน์ประชาชนให้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้ครับ

ประธานวุฒิสภา : เชิญท่านกรรมการครับ

นายอัษฎร จารุจินดา (กรรมการ) : กราบเรียนท่านประธานวุฒิสภาที่เคารพครับ กระผม กษร จารุจินดา กรรมการ ขออนุญาตกราบเรียนท่านประธานนิพนธ์นิดหนึ่งครับว่า ถ้าตัดสิ่งนี้ออกไปผลจะตรงกันข้ามก็คือ บริษัทนั้นสามารถเรียกเก็บเงินประกันหรือเรียกเก็บเงินอย่างไรก็ได้โดยไม่มีกฎหมายคุ้มครองผู้รับบริการ เพราะกฎหมายนี้บอกไว้ว่า ถ้ามีการเก็บเงินประกันควรจะเก็บได้ไม่เกินอัตราที่คณะกรรมการกำหนดและเงินประกันนั้นจะมาชำระปะตัวเองไม่ได้ ยังถือเป็นทรัพย์สินของผู้ให้บริการคุณจะต้องให้ดอกเบี้ยเขาตลอดเวลานะครับ คือถ้าตัดออกไปแล้วจะกลายเป็นลักษณะอย่างเช่น การเช่าซื้อรถยนต์ เป็นต้น ท่านจะสังเกตเห็นได้ว่า ในกฎหมายเช่าซื้อไม่ได้พูดถึงเรื่องเงินประกัน แต่ในวิถีทางการนั้น ในการเช่าซื้อรถยนต์ก็มีการบังคับให้มาประกันภัยในขณะที่กำลังผ่อนส่งอยู่ เป็นต้น นั่นคือการที่กฎหมายไม่ได้เขียนไว้ทำให้เขามีสิทธิที่จะเรียกได้ การที่กฎหมายนี้เขียนไว้โดยเฉพาะอย่างยิ่งในมาตรา ๕๑ เพื่อคุ้มครองผู้ให้บริการเป็นหลักว่า ถ้ามีการเรียกเก็บเงินนอกจากนี้จะไม่ได้อีก การเก็บเงินตรงนี้จะต้องถูกปฏิบัติอย่างไร นั่นคือความมุ่งหมายครับ

ประธานวุฒิสภา : ประธานนิพนธ์ครับ

นายนิพนธ์ วิเศษยุทธศาสตร์ (อ่างทอง) : ท่านประธานวุฒิสภาที่เคารพครับ ผมว่า คำที่แจ้งของท่านรองเลขฯ กลยุทธ์ีกาแล้ว ผมไม่เชื่อนะครับว่า ท่านจะพูดอย่างนี้ออกมา เพราะว่าการเขียนกฎหมายท่านเป็นนักเขียนกฎหมาย เป็นนักร่างกฎหมาย ท่านเขียน

ครับว่า ไม่ให้เก็บ ท่านก็ไปปรับปรุงเสีย ๒ ๓ มาตราให้เวลาท่านไม่เป็นอะไรว่า ไม่ให้เก็บค่าธรรมเนียมตรงนี้เสียค่าประกัน แล้วทำไมท่านเขียนไม่ได้ครับ ผมว่าเขียนได้ ไม่ใช่เปิดช่องอย่างนี้ที่ท่านว่า แต่ถ้าไปตัดออกไปแล้วเป็นช่องทางให้เขามาเก็บได้ทุกอย่าง ท่านเขียนได้ครับ ไม่ใช่ท่านเขียนไม่ได้ ท่านก็ขอเวลาครับ สภานี้ก็ให้เวลาท่านนะครับ ถ้าคือเป็นประโยชน์แก่ประชาชน ท่านก็ไปเขียนเสีย ๒ - ๓ มาตราให้สอดคล้องกัน แล้วรพิจารณามาตราอื่นแล้วมาว่ากันตรงนี้ได้ โดยที่ผ่านไปแต่ทำให้ปรับปรุง ถ้าสภาแห่งนี้เห็นด้วยว่าไม่ควรให้มาเก็บเป็นประกันสำหรับค่าบริการตรงนี้นะครับ

ประธานวุฒิสภา : คำนวณ เหมาะประสิทธิ์ ครับ

นายคำนวณ เหมาะประสิทธิ์ (อุดรศักดิ์) : ท่านประธานวุฒิสภาที่เคารพ กระผม คำนวณ เหมาะประสิทธิ์ สมาชิกวุฒิสภาจากจังหวัดอุดรศักดิ์ กระผมขอสนับสนุนท่านประธานนิพนธ์เกี่ยวกับมาตราที่ ๕๑ คือผู้รับใบอนุญาตไม่ควรที่จะเก็บเงินประกัน เพราะว่าการชี้แจงจากคณะกรรมการ.....

ประธานวุฒิสภา : ท่านคำนวณครับ เรากำลังพิจารณามาตรา ๕๔ ครับ อย่างนั้นขอให้ท่านนั่งลงก่อน เชิญท่าน หล่คำรวงเอก ประทินครับ

นายคำนวณ เหมาะประสิทธิ์ (อุดรศักดิ์) : ผมขอสนับสนุนท่านนิพนธ์ นะครับ เพราะว่า.....

ประธานวุฒิสภา : ท่านกำลังอภิปรายมาตรา ๕๔ เพราะท่านพูดถึงมาตรา ๕๑

นายคำนวณ เหมาะประสิทธิ์ (อุดรศักดิ์) : ขอบกัครับ ผมคิดไปนิดหนึ่งครับ มาตรา ๕๔ ครับ การเก็บเงินประกันซึ่งทางกรมวิชาการแจ้งให้ทราบเมื่อถึงนะครับว่า ส่วนใหญ่แล้วเอาไปลงทุน ผมคิดว่าจะเป็นการต่อประชาชนและที่เก็บไว้เป็นประกันความเสียหายนี้กลัวว่า ผู้ชำระค่าบริการจะไม่ยอมชำระ ผมคิดว่าใน ๑๐๐ คนอาจจะมีคนตั้งใจเบี้ยวสัก ๒๐ คน แต่ทำให้อดองให้คนทั้ง ๘๐ คนมารับภาระ ผมคิดว่าเป็นการเพิ่มภาระกับประชาชนมากเกินไป ควรจะตัดออกครับ

ประธานวุฒิสภา : เชิญท่านโอฬารครับ

นายโอฬาร เพ็ชรธรรม (กรรมาธิการ) : จอมคุณครับท่านประธานฯ กระผมขออนุญาตเติมอีกนิดหนึ่งเอะครับ เวลาที่กระผมตั้งไปตรงว่าก็คิดว่าผมเข้าใจไปอีกทางหนึ่ง กระผมยกตัวอย่างของจริงขององค์การโทรศัพท์ กระผมเขียนนิดหนึ่ง ในการเปิดแข่งขันเสรีที่ระจะเปิดกันในปีหน้า กิจการโทรคมนาคมจะให้บริการได้หลาย ๆ สีฯ ๆ ชนิดถึงหลายร้อยชนิด เพราะฉะนั้นจริง ๆ แล้วควรจะเปิดกิจการบางประเภทที่เฉพาะกับเฉพาะถึง กระผม

ยกตัวอย่างง่าย ๆ ก็แล้วกัน ต่อไปอาจจะมีคนให้บริการเฉพาะโทรศัพท์ทางไกลระหว่างประเทศอย่างเดียวไม่ได้ทำมากมายยกกองอย่างที่เรทำนะครับ เพราะฉะนั้นจริง ๆ แล้วลูกค้าของเขาที่มีจำนวนหนึ่ง รายได้ที่เขาจะได้จากลูกค้าก็มีจำนวนหนึ่งต่อเดือน ซึ่งอาจจะสูงกว่าบางบริการ เพราะฉะนั้นที่ระดมว่ากว้าง ๆ ในฐานะกรรมการก็เห็นด้วยกับข้อความที่เราร่างไว้ เพราะว่าแต่ละบริการนั้นไม่เหมือนกัน บริการบางบริการรายได้ต่อลูกค้าค่อนข้างหนึ่ง อีกบางบริการอาจจะสูงมาก จนกระทั่งถือว่ามีความจำเป็นที่จะต้องเก็บประโยชน์ไว้แต่ทั้งนี้และทั้งนั้นก็กันไปตามกลไกตลาดอย่างที่ท่านเลขาฯ กรรมการว่าไว้ว่าจะแข่งขันกันเอง ถ้าเมื่อถึงแม้จะได้รายได้จากลูกค้า เดือนนี้สมมุติว่าเดือนละ ๑๐,๐๐๐ เหลือต่อเดือน เป็นธุรกิจเรื่องนั้น ก็ต้องคิดเองว่าจะเอาประกันเขาไหม ในเมื่อคู่แข่งรายอื่นในลักษณะบริการเดียวกัน เขาทำหรือเปล่า อันนี้กระผมคิดว่าขอที่แจ้งเพิ่มเติมแก่ที่รับ

ประธานวุฒิสภา : เชิญ ท่านพลตำรวจเอก ประทิน ศรีวัชร

พลตำรวจเอก ประทิน สันติประภพ (กรุงเทพมหานคร) :

เรียนท่านประธานวุฒิสภาที่เคารพ กระผม พลตำรวจเอก ประทิน เมื่อสักครู่นี้กระผมก็คิดใจเรื่องเงินประกัน แต่ว่ากรรมการได้ชี้แจงว่า เป็นเงินประกันการชำระค่าบริการ กระผมก็อาจจะเรียนถามว่า สองยกตัวอย่างให้ฟังซิ ในการเก็บเงินค่าประกันเกี่ยวกับการชำระค่าบริการนั้นเป็นอย่างไร เรื่องที่ ๑ นั้นเห็นอย่างไร

เรื่องที่ ๒ ที่กระผมฟังส่วนราชการได้ชี้แจงว่า เมื่อก่อนนี้ทางราชการยอมให้ผู้รับใบอนุญาตเก็บเงินประกันได้เอาไปใช้ในการลงทุน อย่างนี้ส่วนราชการนั้นใช้ได้ใหม่ถือว่าเป็นการที่ทำงานเอาเปรียบประชาชนนะครับ ข้อนี้เรียนถามว่าเงินค่าบริการอย่างนี้ท่านพูดว่าเมื่อมีการแข่งขันแล้วจะมีกำไร ถ้าทุกคนที่เป็นผู้รับใบอนุญาตรวมหัวกันก็ทำกำไรได้ใหม่ ก็ทำได้ใหม่ ประชาชนก็ได้รับความเสียหาย ประชาชนเสียเปรียบได้ใหม่ครับ ข้อนี้กระผมเรียนถามว่า เงินที่จะใช้เก็บเป็นเงินประกันค่าการชำระค่าบริการนี้ หมายความว่าอย่างไร แล้วจะให้เก็บมากน้อยเพียงใดครับ กรุณาช่วยยกตัวอย่างด้วยครับ ขอขอบคุณครับ

ประธานวุฒิสภา : เชิญท่านอุบล เอื้อศรี ก่อนครับ

นายอุบล เอื้อศรี (นครราชสีมา) :

กราบเรียนท่านประธานวุฒิสภาที่เคารพครับ ผม อุบล เอื้อศรี ผ.ว. จากนครราชสีมา ท่านประธานวุฒิสภาครับ ผมต้องแจ้งจะเห็นด้วยกับกรรมการ คือเรื่องเงินประกันมีทั้งประโยชน์สำหรับคนที่ต้องการเงินนี้ไปลงทุน แต่ว่ามีข้อเสียคือไว้อยู่คือมาตรา ๕๑ ถ้าหากว่าใครต้องการจะเรียกเงินประกันก็จะต้องเสียค่าตอบแทน

เป็นดอกเบี้ย ข้อนี้ผมว่าบาลานซ์ (Balance) ดีท่าน แต่ว่าถ้าตัดออกเลยบางรายการอาจจะ

ความจำเป็นต้องเรียกค่าประกันการให้บริการ ซึ่งเขาจะนำไปลงทุน แต่เขาต้องเปรียบเทียบ
 คู่ก่อนว่าระหว่างดอกเบี้ยกับสิ่งที่จะได้ตอบแทนจากการลงทุนนั้นอันไหนจะมากน้อยกว่ากัน
 ผมว่าอันนี้เป็นประโยชน์ทั้ง ๒ ฝ่ายครับผม

ประธานวุฒิสภา : เชิญท่านกรรมการครับ

นายแก้วสรร อติโพธิ (กรรมการ) : ผม แก้วสรร อติโพธิ ในที่ประชุม
 กรรมการเราไม่ได้รับว่าต้องมีเงินประกันเพื่อให้ผู้รับใบอนุญาตเอาเงินไปลงทุน ไม่ใช่ด้วย
 เหตุนั้น ที่รับว่าเงินประกันยังเปิดโอกาสไว้ก็เพื่อความจำเป็นในทางการค้า คนบางคนจนที่ไม่มี
 แพร่คิดอะไรเลยจะมาขอให้โทรศัพท์ ถ้าไม่มีระบบการวางเงินประกันมาก็อาจจะเสียโอกาส
 ก็ได้ แต่ถ้าบริษัทไหนกล้าเสี่ยงถือสังข์ของผู้บริโภคเชื่อใจไม่เรียกเงินเลย บริษัทนั้นก็แข่งขันได้
 ไม่เห็นควรที่จะไปทำลายเครื่องมือตัวนี้ไว้ ไม่ควรทำลาย แต่ก็คุมเสีย ถ้าจะมีการเรียกค่างคุณ
 อัตราขั้นสูงตามที่คณะกรรมการกำหนด อาจจะมีหมายถึงค่าเฉลี่ยจากการใช้จ่ายเป็นรายเดือน
 แค่ ๑ เดือนก็แล้วแต่ กทข. ท่านจะไปกำหนดไว้ แต่ถ้าไปจำกัดไม่ให้มีเงินประกันเลยเท่ากับ
 กำจัดเครื่องมือทางการค้าชนิดหนึ่งออกไป เพราะฉะนั้นโอกาสที่จะไปทำสัญญากับชาวบ้าน
 ก็ลดลงด้วย คนบางคนจนจะเสียหาย เสร็จแล้วร่างเดิมของสภาผู้แทนฯ เขาก็เห็นปัญหานี้ว่า
 เขาไปแล้วเขาไปทำอะไร ในร่างเดิมเขาก็ถือไว้เลยว่า เขาไปแล้วต้องถือเป็นเสมือนเงินฝาก
 ต้องได้ดอกเบี้ย ถือไว้หมด แต่ขอเรียนจุดยืนของกรรมการว่า ไม่ได้มีเพื่อประสงค์ให้เป็น
 ช่องทางเอาเงินไปลงทุนนะครับ เป็นช่องทางให้เครื่องมือการค้าชนิดหนึ่งยังอยู่ในตลาด
 เท่านั้นเอง ส่วนจะใช้ไม่ใช้กันอย่างไรก็แล้วแต่สภาพสมควรหรือการตัดสินใจทางการตลาด
 เท่านั้นครับ ขอบพระคุณครับ

ประธานวุฒิสภา : เชิญอาจารย์เจิมศักดิ์ครับ

นายเจิมศักดิ์ ปิ่นทอง (กรุงเทพมหานคร) : กราบเรียนท่านประธาน
 วุฒิสภาที่เคารพครับ ประเด็นนี้ผมคิดว่าท่าน ส.ว. นันทน์ วิสิษฐุทธศาสตร์ มีประเด็นที่
 นำเสนอได้อย่างครบถ้วนพยายามคิดเข้าข้างกรรมการแล้ว แล้วก็พยายามขังน้ำหนัก อย่างที่
 อาจารย์แก้วสรร ได้พยายามเอกรา ผมก็ให้น้ำหนัก ผมจะไม่พูดซ้ำว่าอาจารย์แก้วสรรมี
 น้ำหนักอย่างไร แต่ขณะเดียวกันผมคิดว่า การเรียกเก็บเงินประกันในสมัยนี้เป็น การเอาเปรียบ
 เราถูกเอาเปรียบมานานเหลือเกินตั้งแต่องค์การโทรศัพท์ฯ บังคับให้ซื้อบอนด์ (Bond) ของ
 องค์การโทรศัพท์ฯ สมัยก่อน ผมต้องนำเงินไปหาเงินมาซื้อบอนด์ เพื่อที่จะซื้อพันธบัตรของ
 องค์การโทรศัพท์ฯ เพื่อที่จะได้เบอร์โทรศัพท์เบอร์แรกที่ได้ในจังหวัด ขณะเดียวกันยังถูก
 ประกันอีก ประกันว่าเสียแล้วจะไม่จ่าย แต่ท่านประธานฯ ครับ ตัวที่ผมให้น้ำหนักมาก ๆ

คนจนจะได้ใช้ ถ้าหากว่ามีเงินประกัน แต่ผมมองกลับกันตรงนี้ แล้วผมมีหลักฐานยืนยันว่าจะกลับกัน จะจริงอย่างที่ผมพูด คือถ้ามีตัวเงินประกันก็จะที่บทบาทก็ตามชาวบ้านจน ๆ ซิไม่ได้ใช้ เพราะว่าชาวบ้านจะต้องหาเงินก้อนที่จะเอามาให้เขาก่อน ชาวบ้านนั้นเงินจะหมุนตลอดเวลา เงินเข้าแล้วก็ออกวันหนึ่งไม่มีเก็บเป็นตะกอนหรือกรับ ที่จะเอามาให้เขาเป็นก้อน เรื่องนี้ไม่ใช่ว่าไม่เกิดมาแล้ว เกิดมาแล้วกับไฟฟ้ากรับ ผมทำการศึกษารื่องความยากจนในชนบท ผมพบว่าคนที่จนที่สุดนั้นเป็นคนที่ไม่มีไฟฟ้าใช้ งานศึกษาวิจัยออกมาชัดเจนว่าในหมู่บ้านนั้นมีไฟฟ้าเข้าถึง แต่คนจนเหล่านั้นมักจะตั้งอยู่หลังวัด หลังยุ้งข้าวบ้านคนอื่นเขาแล้วไม่มีปัญญาที่จะใช้ไฟฟ้า ไปขอต่อมาจากบ้านเพื่อนบ้าน แล้วก็เสียในอัตราที่แพงกว่าด้วย เพราะเสียให้เขาแพงกว่า ขณะเดียวกันท่านประธานฯ ครับ เขาต้องเสียแพงกว่าหรือใช้น้ำมันก๊าดที่แพงกว่าใช้ไฟฟ้า ฉะนั้นทราบไหม เขาทราบ แต่ตามงานศึกษาวิจัยออกมาชัดเจน เพราะเงินเรื่องดันในการตัดมิเตอร์ (Meter) เงินก้อนดันในการลากสาย ซึ่งหลายพื้นที่ เพราะฉะนั้นอันนี้เป็นตัวที่จะกีดกันคนยากจน ผมได้ขังน้ำหนักรูแล้วนะครับ ท่านประธานฯ ครับ ผมคิดว่าท่านประธานคณะกรรมการวิสามัญกิจการวุฒิสภา คือ ท่านนิพนธ์มีเหตุผล และผมคิดว่ากรรมการสามารถที่จะช่วยแก้ไขเพิ่มเติมมาตรา ๒ มาตรา อันนี้น่าจะทำได้ครับ ขอพระคุณครับ

ประธานวุฒิสภา : เชิญท่านอนันต์ คาโลคม ครับ

นายอนันต์ คาโลคม (สุราษฎร์ธานี) : กราบเรียนท่านประธานวุฒิสภาที่เคารพ กระผม อนันต์ คาโลคม สว. จังหวัดสุราษฎร์ธานี นะครับ กระผมคิดว่าในมาตรา ๕๔ ท่านนิพนธ์ วิสิษฐยุทธศาสตร์ ซึ่งกระผมต้องขอประทานอภัยนามท่านได้หยิบประเด็นเป็นเรื่องที่น่าสนใจมากระครับ เกี่ยวกับเรื่องของค่าธรรมเนียบและค่าบริการกิจการโทรคมนาคม นะครับ ซึ่งเรื่องนี้ถ้าหากว่าเราได้ดูคำถามของท่านสมาชิก ที่ได้ถามต่อกรรมการว่า ขณะนี้มีประเทศไทยในทั้งที่มีการเก็บเงินค่าธรรมเนียบกับเงินประกันอยู่ จะเห็นนะครีที่ว่ามีการบอกที่ว่าในประเทศต่าง ๆ นั้นจะมีเหลืออยู่ น้อยมาก ก็คือ ในกรณีที่จะให้โอกาสแก่ประชาชนทั่วไป ได้มีโอกาสรับบริการ กระผมขออนุญาตยกตัวอย่างท่านประธานฯ ครับว่า กระผมได้ไปอยู่ที่อเมริกาเมื่อปี ๒๕๑๒ นะครับ ในการขอติดตั้งเรื่องของโทรศัพท์ เรื่องไฟฟ้าจะได้รับบริการด้วยความรวดเร็ว และก็ในช่วงนั้นก็คือประมาณ ๓๐ กว่าปีแล้วครับ ยังไม่มีเงินประกันเลยครับ ขณะนี้ปี ๒๕๔๔ นะครับ กระผมคิดว่า ในเรื่องของค่าธรรมเนียบ เงินประกัน ถ้าหากว่าเราสามารถมีการยกเลิกได้และก็มีกรดำเนินการตามที่ท่านนิพนธ์ได้เสนอมานั้น กระผมคิดว่าจะเป็นประโยชน์มากครับ ขอกราบเรียนครับ

นายเกษม รุ่งชนเกียรติ (สุรินทร์) : ท่านประธานฯ ครับ ผมขออนุญาตหารือกรณีการนัดหนึ่ง เพราะว่าเป็นวิถีปฏิบัติของการประชุมและครั้ง ถ้าเกิดเราลงมติว่าเห็นด้วยกับคุณนิพนธ์ กรณีการพร้อมที่จะประชุมและแก้ไข แล้วร่างให้ออกมาตามแนวคุณนิพนธ์หรือเปล่า เพราะว่าถ้ากรณีการไม่ขอเวลาออกประชุมและแก้ไขใหม่ เราไม่มีสิทธิ์เอาประเด็นของคุณนิพนธ์ขึ้นมาเลย เพราะฉะนั้นผมหวังว่า ถ้าเราโหวตไปแล้วกรณีการไม่ประชุมแก้ไข มันจะไม่ได้ออกมาตามที่ประชุมใหญ่โหวตนะครับ ขอขอบคุณครับ ท่านประธานฯ

ประธานวุฒิสภา : เชิญท่านประธาน

นายศรีเมือง เจริญศิริ (ประธานคณะกรรมการ) : กราบเรียนท่านประธานวุฒิสภาที่เคารพ กระผม ศรีเมือง เจริญศิริ ในฐานะประธานคณะกรรมการวิสามัญ กระผมใคร่ขอกราบเรียนประเด็นนี้ด้วยครับ ยกตัวอย่างให้ท่านสมาชิกฯ ผู้มีเกียรติได้ทราบว่า ในกิจการโทรคมนาคมค่าธรรมเนียมที่เรียกเก็บ หรือค่าประกันอะไรต่าง ๆ นั้น เราคิดตามกฎหมายฉบับนี้ เราคิดที่เฉพาะบริการไป ยกตัวอย่างให้เห็นชัดเจนก็อย่างที่โทรศัพท์มือถือ โทรศัพท์ตามบ้าน ขณะนี้กระผมคิดว่าค่าประกันคงจะน้อยมาก เพราะว่าถ้าเฉลี่ยในการใช้งานขณะนี้เท่าที่ทราบประมาณ ๕๐๐ บาทต่อเดือน แต่บริการจริงเราใช้เฉพาะ เช่น บริการลีสเซอร์คิต (Lease circuit) ขององค์กรการสื่อสารแห่งประเทศไทย บริษัทที่เขาใช้ติดต่อโรงงานในต่างประเทศ บริษัทข้ามชาติทั้งหลายที่ใช้ในบริการลีสเซอร์คิต หรือเทคโนโลยีคอนเฟอเรนซ์ (Teleconference) ซึ่งจริงมีค่าเขาใช้ประมาณเดือนละ ๓ แสนบาท ตรงนี้มีปัญหาถ้าไม่มีกำหนดไว้ในมาตรา ๕๔ จะก่อให้เกิด ถ้าเกิดบางบริษัทเขาออฟฟิศติดแถวแล้วก็มาเปิดไปขอใช้บริการต้องให้เขาเช่า ไม่ได้ยังมีเสียค่าประกันทั้งสิ้น ค่าใช้บริการ ๑ เดือนนะครับ เดือนละ ๓ แสนบาท ถ้าเกิดบริษัทนี้เช่าอยู่เดือนหนึ่งแล้วก็หนีไปใครรับผิดชอบครับ เพราะฉะนั้นกฎหมายฉบับนี้นะครับ เมื่อก่อนนั้นองค์กรการโทรศัพท์ฯเองอย่างที่ทำรองผู้ดำเนินการองค์กรการโทรศัพท์ฯ ถีบออกเมื่อสักครูนี่ว่า เมื่อก่อนนะครับ เงินประกันเอาไปลงทุนครับ เครื่องละ ๓,๐๐๐ บาท ถ้ากระผมจำไม่ผิด แต่ตอนนี้เงินประกันนะครับทุกกรณี ทุกบริการโทรคมนาคม ในมาตรา ๕๗ เราได้เขียนไว้แล้วครับว่า เงินประกันห้ามเอาไปลงทุน ห้ามไปใช้อย่างอื่นเขาไปฝากธนาคารแล้วเอาดอกเบี้ยให้ผู้ประกันนั้น ผู้ขอใช้บริการเอาคืนเขาจะครับ เป็นภาระนะครับ กระผมว่าถ้าไม่จำเป็นไม่มีใครยากจะเอาเงินนี้มาบริหาร เพราะว่ามันมีค่าใช้จ่ายเพิ่มขึ้น ตรงนี้ขอเรียนชี้แจงว่าทางคณะกรรมการได้พิจารณาอย่างรอบคอบแล้ว ขอยืนยันครับ ขอขอบคุณครับ

ประธานวุฒิสภา : เชิญท่าน พลตำรวจเอก ประทีน คหวั

พลตำรวจเอก ประทีน สันติประภพ (กรุงเทพมหานคร) :

เรียนท่านประธานฯ ที่เคารพ กระผม พลตำรวจเอก ประทีน สันติประภพ กระผมฟังคำชี้แจงของกรรมาธิการแล้วนี้ยังไม่กระจ่างครับ กระผมเรียนถามว่า เงินประกันการชำระค่าบริการนี้ จะดำเนินการอย่างไร เก็บไปไว้แล้วนี้ ถ้าผู้ใช้บริการยังไม่ชำระเงินจะหักอย่างไร แล้วปัจจุบันมีเงินประกันการชำระค่าบริการก็ไม่มี ทำไม่ถึงอยู่ได้ แล้วมาตั้งขึ้นมาทำไมเพื่ออะไร เท่านั้นเองครับ ขอบขอบคุณครับ

ประธานวุฒิสภา : เชิญท่านกรรมาธิการก่อนครับ

นายแก้วสรร อดิโพธิ์ (กรรมาธิการ) :

เรียนท่านประธานฯ นะครับ ปัญหาที่ อันที่จริงปรากฏตั้งแต่มาตรา ๔๗ ที่อาจารย์อนุภาพก็ขอสงวนไว้ แต่ที่ประชุมก็ได้รับรองตามกรรมาธิการไปแล้วนะครับว่า เงินประกันให้มีได้ แล้วก็อัตราที่จะคุมนี้ คุมที่อัตราขั้นสูงพอม่าเข้ามาตรา ๕๔ นะครับ ท่านผู้สงวนก็ไม่ถอน ก็ยืนถ่วงขึ้นมาอีกนะครับ มันก็ไปขัดกับ มาตรา ๔๗ ที่ผ่านมานะครับ คือขณะนี้ปัญหาที่เผชิญมันอยู่ตรงนี้ ส่วนเรื่องการเขียนนี่นะครับ ก็เรียนท่านเกษม นะครับ ก็กำลังปรึกษากันอยู่ว่า ถ้าแก้ปัญหาในมาตรา ๔๗ ได้ นะครับ ตัดเรื่องเงินประกันตรงนั้น ย้อนไปตัดนี้ ไม่ทราบตัดได้หรือไม่ครับ ถ้าตัดได้นี้ คำว่า “เงินประกัน” ในมาตรา ๕๔ มาตรา ๕๕ มาตรา ๕๖ ต้องหายไปทั้งหมด แล้วก็มาอาศัยตำแหน่งในมาตรา ๕๗ นี้ครับ เขียนอย่างที่ท่านนิพนธ์ว่า ซึ่งก็เขียนไม่ยากนะครับ ก็เดิมว่า ห้ามเรียกเงินประกัน หรือเงินลักษณะที่เป็นการเก็บล่วงหน้า ก็แก้ได้ แต่ปัญหามันไปย้อนอยู่ที่ มาตรา ๔๗ ไปรบกวนตรงนั้นไว้แล้ว อันนี้ก็กำลังปรึกษากันอยู่ว่าจะใช้อย่างไรครับ ก็เรียนท่านเกษมท่านนี้ครับ

ประธานวุฒิสภา : เชิญท่านไพบูลย์ครับ

นายไพบูลย์ อุปีติศตกุล (ภูเก็ต) :

ขอบคุณครับ ท่านประธานฯ ครับ ผม ไพบูลย์ อุปีติศตกุล สมาชิกวุฒิสภาจังหวัดภูเก็ตครับ ผมยังตั้งใจเรื่องเงินประกันนะครับ เพราะว่าในมาตรา ๕๗ ผมขอเรียนถามกรรมาธิการว่า เขียนไว้ว่า “อัตราดอกเบี้ยเงินฝากประจำของธนาคารพาณิชย์ในรอบปีปฏิทิน” บังเอิญที่ห้างดอกเบี้ยมันต่างกันมากแต่ละธนาคาร บางธนาคารก็ ๑.๕ บางธนาคารก็ ๓ อันนี้ผมถามเลยไป มาตรา ๕๗ เลขนะครับ ถามว่า อัตราดอกเบี้ยนี้เป็นเท่าไรกันแน่ นะครับ แล้วอีกอย่างหนึ่ง มาตรา ๕๗ ก็บอกไว้แล้วว่า ผู้รับสัมปทานนี้ไม่สามารถจะนำเงินดังกล่าวไปใช้ประโยชน์ของ

ประธานวุฒิสภา : ท่านไพบูลย์ครับ ขอให้พูดในประเด็นของมาตรา ๕๔ ครับ

นายไพฑูถย์ อุบัติศฤงค์ (ภูเก็ด) : ครับ เข้าใจครับ ท่านประธานฯ พึงอนุ
มาตรา ๕๔ กับมาตรา ๕๗ มันพันกันครับ มาตรา ๕๔ มาตรา ๕๕ มาตรา ๕๖ มาตรา ๕๗
พันกันหมด เมื่อสักครู่นี้กำลังถามประเด็นว่า เงินประกันนี้ไม่สามารถเอาไปใช้ได้อยู่แล้ว
แล้วเก็บทำไม เพราะว่าในมาตรา ๕๗ เขาเขียนว่า ท่านทำอะไรไม่ได้ ถ้าอย่างนั้นก็ตัดออก
ไม่ดีกว่าหรือครับ เพื่อประโยชน์ของผู้บริโภคครับ ขอบคุณครับ

ประธานวุฒิสภา : เชิญ พลตำรวจเอก ประทีน ครับ

พลตำรวจเอก ประทีน สันติประภพ (กรุงเทพมหานคร) : เรียน
ท่านประธานฯ ที่เคารพ กระผม พลตำรวจเอก ประทีน สันติประภพ กรรมการยังไม่ได
ตอบคำถามของกระผมอย่างชัดเจนครับ กระผมได้เรียนถามว่า เงินประกันที่ว่ามีเกี่ยว
อย่างไร แล้วถ้าเมื่อผู้ใช้บริการนั้นไม่ชำระค่าบริการแต่ละเดือนนี้จะหักอย่างไร อีกประการหนึ่ง
ขอเรียนถามว่า เงินประกันการชำระค่าบริการในขณะนี้ไม่มี ท่านไปเขียนไว้ทำไม ขอบคุณครับ

ประธานวุฒิสภา : เชิญกรรมการครับ

นายอัษฎร จารูจินดา (กรรมการ) : กราบเรียนท่านประธานฯ ที่เคารพ
ขออนุญาตกราบเรียนอย่างนี้ขอรับว่า คือประเด็นอาจจะนอกเหนือจากการพิจารณาถือ
ในการพิจารณาของคณะกรรมการนั้นเดินตามร่างที่สมาชิกสภาผู้แทนราษฎรส่งเข้ามา
ก็พิจารณาไปตามนั้น โดยไม่มีการแปรญัตติว่าห้ามไม่ให้มีการเรียกเก็บเงินประกัน
เพราะฉะนั้นถ้ามีการเรียกเก็บเงินประกัน เราก็วางกลไกไว้ว่าเงินประกันถ้าเรียกเก็บนั้นจะต้อง
อยู่ในความควบคุมของคณะกรรมการ การนำเงินประกันไปใช้จ่ายจะต้องใช้จ่ายได้เฉพาะ
ที่กำหนด ซึ่งหมายความว่าในขณะที่อาจจะจะมี หรือว่าในต่อไปในการให้บริการโทรคมนาคม
ซึ่งมีอยู่หลากหลายประเภทนั้นถ้ามีการเรียกเก็บเงินประกันกันขึ้น เช่น ไม่ชำระค่าบริการใน
เดือนนี้ก็จะหักเงินประกันที่วางไว้ อันนั้นคือลักษณะเงินประกัน แต่ขออนุญาตกราบเรียน
เพิ่มเติมว่าปัญหาคือว่า ในขณะที่ทางที่ประชุมนั้นกำลังพิจารณาเห็นว่าจะห้ามมีการเรียกเก็บ
ซึ่งประเด็นนี้ในร่างยังไม่ได้เขียน ถ้าจะเอาในหลักการนั้น จะต้องมีการเขียนใหม่ซึ่งก็
เตรียมพร้อมอยู่ครับ

ประธานวุฒิสภา : เชิญท่าน พลตำรวจเอก ประทีน ครับ

พลตำรวจเอก ประทีน สันติประภพ (กรุงเทพมหานคร) : กราบเรียน
ท่านประธานฯ ที่เคารพ ท่านผู้ชี้แจงครับ กรุณาฟังสักนิด ท่านที่อยู่คณะกรรมการกฤษฎีกา
ผมก็เคยเป็นกรรมการกฤษฎีกามาก่อน การยกร่างกฎหมายทุกครั้งเราต้องรู้ข้อเท็จจริงด้วย
ตั้งแต่มิติที่เกี่ยวกับข้อเท็จจริงมาให้ชัดแจ้ง ท่านมีหน้าที่โดยตรงในเรื่องนี้และทาง

คณะกรรมการกฤษฎีกาได้ถือปฏิบัติมาตลอด ทำไมในเรื่องนี้ของเดิมไม่มี ทำไมท่านถึงไม่ตามองค์การโทรศัพท์ฯ หรือใครที่เกี่ยวข้องว่า ทำไมจึงไม่เรียกเก็บเงินประกันเกี่ยวกับการชำระค่าบริการ ทั้ง ๆ ที่ปัจจุบันนี้ไม่มี ผมอยากจะเรียนอย่างนี้เพราะว่าต้องการให้ผู้ทำงานที่เป็นข้าราชการมีความตระหนัก มีจิตสำนึกในการรักษาผลประโยชน์ของประชาชน ขอบคุณครับ

ประธานวุฒิสภา : เชิญท่านโอฟารก่อนครับ

นายโอฟาร เพียรธรรม (กรรมาธิการ) : ขอลาพระคุณท่านประธานฯ กระผม โอฟาร เพียรธรรม กรรมาธิการ อยากจะเรียนข้อเท็จจริงนิด คงมีความเข้าใจคิดกันอันแรกเลยเงินประกันในปัจจุบันนี้ตั้งแต่ต้น ตั้งแต่เกิดองค์การ โทรศัพท์ฯ มาและในปัจจุบันเรามีเงินประกัน เงินประกันโทรศัพท์พื้นฐานคือฟิเจอร์ไลน์ (Fix line) มีสาย มีเงินประกันโทรศัพท์เคลื่อนที่ก็มี เพราะฉะนั้นโดยปกติของธุรกิจปัจจุบันนี้มีเงินประกัน แต่ว่าไม่มีกฎหมายอะไรที่คุ้มครองไว้ กฎหมายที่เราใช้อยู่เดิมคือ พ.ร.บ. องค์การโทรศัพท์แห่งประเทศไทย พ.ศ. ๒๔๘๗ ปัจจุบัน แต่ขณะนี้เราจจะมากลื่นไปข้างหน้าถึงการแข่งขันเสรี และมีกฎหมายใหม่ที่เรากำลังดูอยู่ ณ วันนี้ เพราะฉะนั้นจริง ๆ เงินประกันขอเรียนว่ามี ส่วนวิธีการอย่างไรเมื่อสักครู่ท่านอัครพรก็อธิบายแล้วว่า เราเก็บเงินประกันมาเมื่อตอนมีเงินสัญญาผูกมัดการให้บริการ และจะชำระคืนลูกค้าเมื่อเลิกใช้บริการ ในกรณีที่ไม่มีชำระค่าบริการก็หักเงินประกันไปตามค่าใช้จ่ายที่ค้างชำระนั้นครับ

ประธานวุฒิสภา : เชิญท่าน พลตำรวจเอก ประทีป ครับ

พลตำรวจเอก ประทีป สันติประภพ (กรุงเทพมหานคร) : กราบเรียนท่านประธานฯ ที่เคารพ ท่านผู้ชี้แจงครับ ผมเรียนถามว่า เงินประกันการชำระค่าบริการผมไม่ได้หมายถึงเรื่องเงินประกันอื่น ๆ เงินประกันอื่น ๆ นั้นเราไปขอคิดตั้งค่าโทรศัพท์ที่มีเงินประกัน มีอะไรต่าง ๆ เราทราบ แต่ว่าเงินประกันการชำระค่าบริการในขณะนี้ไม่มี ท่านกรุณาช่วยตอบให้ชัดเจนด้วย ไม่ใช่ตอบคลุม ๆ ไปครับ

ประธานวุฒิสภา : เชิญกรรมาธิการครับ

นายสมพร คำชื่น (กรรมาธิการ) : ทราบเรียนท่านประธานฯ ที่เคารพ ผมสมพร คำชื่น สมาชิกวุฒิสภาจังหวัดแพร่ ในฐานะกรรมาธิการ ผมอยากจะกราบเรียนท่านประธานฯ ว่า ในเรื่องของเงินประกันนี้มาตั้งแต่ต้น มาจนถึงทุกวันนี้ผมเห็นว่าไม่มีเงินประกันอยู่ ไม่ใช่กรรมาธิการเพิ่มขึ้นใหม่ เพราะฉะนั้นอยากจะกราบเรียนว่าจะไปบอกว่าการมาธิการทำไมมาเขียนว่ามีเงินประกันด้วย อันนี้ผมขอเขียนชี้แจงว่าเป็นร่างเดิมที่สภาผู้แทนราษฎรเสนอมาและก็มีมีการปรับไปตามที่กรรมาธิการได้พิจารณาหารือกัน

เงินประกันนี้มองอีกด้านหนึ่งก็เป็นการคุ้มครองผู้ประกอบการ คือว่าการใช้โทรศัพท์
 ผสมกัตัวอย่างในสมัยนี้ใช้ก่อนแล้วจ่ายทีหลัง อย่างเช่น ใช้เดือนละ ๑๐,๐๐๐ บาท เงินประกัน
 ตอนนี้สมมุติว่าค่าหมายเลข ๔,๐๐๐ บาท ใช้ก่อนแล้วไม่จ่ายเขา เขาก็เอา ๔,๐๐๐ บาทนั้นมา
 ลบออกไป ในลักษณะเช่นนี้เราจะเห็นว่าผู้ใช้บริการทั้งหลายมักจะเอาโทรศัพท์อะไรต่าง ๆ
 ผสมกัตัวอย่าง มาบริการรับจ้างโทร. ทางไกลเราก็เห็นอยู่ทั่วไป อันนี้ก็เป็นอีกทางหนึ่งที่ว่า
 คุ้มครองผู้ประกอบการทั้งหลาย อันนี้ผมอยากจะกราบเรียนเป็นเบื้องต้นให้ท่านสมาชิก
 ผู้มีเกียรติได้ทราบ และอีกอย่างหนึ่งผมอยากจะกราบเรียนท่านประธานฯ นิดหนึ่งว่า สมาชิก
 หลาย ๆ ท่าน ได้ลุกขึ้นถาม บางท่าน ๔ - ๕ ครั้งแล้ว ผมก็เห็นว่าสมควรแก่การที่จะได้ใช้
 คุณพินิจของสมาชิก ทั้งหมดแล้ว เพราะแต่ละท่านก็ได้ใช้คำถามหลายครั้ง ขอบอกท่าน
 ประธานฯ ครับ

ประธานวุฒิสภา : เชิญท่านสมพงษ์ครับ

นายสมพงษ์ สระกวี (กรรมาธิการ) : ท่านประธานวุฒิสภาที่เคารพครับ
 กระผม สมพงษ์ สระกวี สมาชิกวุฒิสภาจังหวัดสงขลานครินทร์ ตามมาตรา ๕๔ นั้น กระผม
 คิดว่าโดยเจตนาของกรรมาธิการแล้วก็ไม่ประสงค์จะให้เงินค่าบริการ ให้มีเงินประกัน
 การบริการไว้แต่อย่างใด เพราะถ้าประสงค์จะให้ทำตามเหตุผลที่ชี้แจงแล้ว ก็ไม่ควรจะมีมาตรา ๕๑
 ดังที่เพื่อนสมาชิกวุฒิสภาบางท่านได้อภิปรายข้ามไป เพื่อนสมาชิกวุฒิสภาจากภูเก็ตเมื่อสักครู่นี้
 เพราะว่าตามมาตรา ๕๑ นั้น กระผมมีความรู้สึกลังเลของประธานโทษาว่า กรรมาธิการทำไม่รู้
 คิดว่าผู้ประกอบการอะไร ก็คือว่าคุณให้เอาเงินค้ำประกันนี้ที่เรียกเก็บไป สมมุติว่าครั้งแรก
 ๕,๐๐๐ บาท คุณให้เขาจ่ายดอกเบี้ยในอัตราเฉลี่ยไม่น้อยกว่าอัตราดอกเบี้ยเงินฝาก ซึ่งพอเป็น
 อย่างนี้ก็เท่ากับว่าคุณไม่ให้มีเงินประกันอยู่แล้ว เพราะจะไม่มีผู้ประกอบการรายใดเอาเงิน
 ประกันแล้วไปจ่ายดอกเบี้ย เขาไม่เรียกเงินประกันแล้วครับ เพราะการจ่ายดอกเบี้ยนี้ที่กระผม
 กล้าพูดว่ารู้สึกว่าคุณผู้ประกอบการได้อย่างไร เพราะว่าเงินทุนมาประกอบการนั้นครับที่ได้จาก
 การซื้อหุ้นเขาก็ไม่ต้องเสียดอกเบี้ย และดอกเบี้ยที่จ่ายไม่ต่ำกว่าดอกเบี้ยเงินฝากนั้นครับ
 เขาอาจจะไม่ดอกเบี้ยเงินกู้ ผู้หลายประเภทเลขที่เขาไม่ต้องจ่ายแบบนี้ ซึ่งในแบบนี้ก็เท่ากับว่า
 ท่านไม่ให้มีเงินประกันค่าบริการอยู่แล้ว ท่านอนุญาตให้มีตามมาตรา ๕๔ แต่บอกว่าจะเงินนี้ต้อง
 ไปจ่ายดอกเบี้ย ก็เท่ากับท่านได้เขียนไว้ว่า ให้บริษัทมีสิทธิที่จะกู้เงินจากผู้ใช้บริการ
 โดยจ่ายอัตราดอกเบี้ยตามมาตรา ๕๑ ดีความเป็นอย่างอื่นไม่ได้เลยครับ เพราะท่านสองท่าน
 มาตรา ๕๑ ที่เกี่ยวกับมาตรา ๕๔ คูชิครับ ท่านบอกว่าจะให้ผู้รับอนุญาตเรียกเก็บเงินประกัน
 ชำระค่าบริการจากผู้ใช้บริการได้ ตรงกับมาตรา ๕๔ ข้อความเดียวกัน โดยเงินประกันนี้

จ่ายดอกเบี้ย หมายความว่าอย่างไร ก็หมายถึงว่าเขียนเลขให้สั้นเลข ก็คือทำให้ผู้รับอนุญาตเอาเงินประกันนี้มาเป็นเงินกู้และจ่ายดอกเบี้ยเสีย เป็นอื่นไปไม่ได้เลย ดังนั้นถ้าให้กระผมพิจารณาตามมาตรา ๕๔ กระผมจึงคิดว่า น่าจะตรงกับท่านนิพนธ์ ว่าการธนาคารเองก็ไม่ประสงค์ที่จะให้ผู้ประกอบการนี้เอาเงินของประชาชนไปเป็นเงินประกันแต่อย่างใด ท่านจึงได้ห่วงใยว่าเมื่อเขาไปแล้วต้องจ่ายดอกเบี้ย และยังท่านได้กำหนดอัตราดอกเบี้ยยิ่งกว่าแบงก์ชาติอีก ซึ่งกระผมเห็นเจตนาของท่านอีกเช่นเดียวกัน ว่าการที่ท่านประกันดอกเบี้ยว่าไม่น้อยกว่าอัตราเฉลี่ยของดอกเบี้ยเงินฝากประจำอะไรทำนองนั้นะครับ เพราะท่านห่วงใยเงินของผู้ใช้บริการ คือเงินของประชาชน ไม่อยากให้บริษัทนี้เอาไปเวียน เอาเงินของประชาชนไปเก็บไว้ใช้ประโยชน์ด้วย โดยไม่จ่ายดอกเบี้ย ติความที่เป็นเจตนาอย่างอื่นไม่ได้เลย โดยสรุปก็คือว่าท่านนั้น ไม่อยากให้ผู้รับใบอนุญาตมาเรียกเงินค้ำประกันไปปล่อย ไปใช้ประโยชน์ตน โดยผู้เสียเงินชำระค่าบริการนี้ไม่ได้รับผลประโยชน์ตอบแทนกลับ อย่างนั้นหรือไม่ครับ เวียนท่านประชาชน ครับ กระผมพิจารณาเอาในขั้นนี้ว่า ถ้าท่านมีเจตนาที่ไม่อยากให้อำนาจเงินของประชาชนไปนะครับ ถ้าเอาไปต้องเสียดอกเบี้ย ถ้าเช่นนั้นก็อย่าเอาไปเลย กระผมจึงเห็นด้วยกับท่านประธานวุฒิสภา (Whip) ว่า ขอให้ตัดเรื่องเงินประกันการชำระค่าบริการออกไปเสียขอขอบพระคุณครับ

ประธานวุฒิสภา : ท่านณรงค์ นุ่นทอง ครับ

นายณรงค์ นุ่นทอง (นครศรีธรรมราช) : ท่านประธานวุฒิสภาที่เคารพ กระผม ณรงค์ นุ่นทอง สมาชิกวุฒิสภาจังหวัดนครศรีธรรมราช ประการแรกท่านประชาชน ครับ กรรมการฯ ไม่สามารถบอกได้ว่า คือไม่สามารถที่จะพูดว่าการธนาคาร ไม่ได้ करा้งให้มีเงินประกัน เป็นเรื่องที่เขาผู้แทนราษฎรเสนอขึ้นมา ถ้าท่านกรรมการฯ ไม่ประสงค์จะเอาไว้ก็ตัดออกได้ เพราะกระผมเห็นอย่างอื่นตัดมากมาย

ประการที่ ๒ ก็คือว่ามาตรา ๕๔ มีผู้แปรผู้คิดแล้วสงวนที่พูดกันอยู่ข้างล่างนี้ท่านนิพนธ์ท่านก็ไม่ได้สงวน ท่านพูดสนับสนุนผู้สงวน กระผมคิดว่าถ้าท่านประชาชนฯ จะได้ขอมติว่าเห็นด้วยกับผู้สงวน คือให้ตัดเงินประกันออก หรือเห็นด้วยกับกรรมการฯ ถ้าเสียงไปทางกรรมการก็จะได้อีก ไม่ต้องมาพูดกันอีกให้เสียเวลา แต่ถ้าเสียงไปทางผู้สงวน ข้อ ๑๑๕ บอกว่า “เว้นแต่วุฒิสภาจะมีมติเป็นอย่างอื่น” เพราะฉะนั้นที่กรรมการฯ ห่วงใยว่ามาตรา ๕๔ นี้ไปถึงมาตราอื่น เมื่อเราลงมติว่าให้เอาเงินประกันออกเราก็ลงมติต่อว่า ให้ไปแก้ที่มีเงินประกันอยู่ทุกมาตรานี้ให้ไปตัดออกทั้งหมด ซึ่งสามารถทำได้ อยู่แล้วครับ เพราะฉะนั้นไม่ต้องกังวลอะไร กระผมคิดว่าถ้าท่านประชาชนฯ จะได้ให้ชุดหนังสือขอมติก็จะได้อีก ๒ ชั่วโมงท่านนั้นะครับ

ประธานวุฒิสภา : ขอบคุณครับ คือเวลาน้อยลงทุกเวลานะครับและได้อภิปรายมานานแล้ว เพราะฉะนั้นขอให้ถือกติกานะบาทหรือ ๒ นาทีนะครับ เอากันละ ๒ นาทีท่านอัครราชทูตก่อนครับ

นายอัครราชทูต วันไชยธนวงศ์ (กัมพูชา) : เรียนท่านประธานวุฒิสภาที่เคารพ ผม อัครราชทูต วันไชยธนวงศ์ สมาชิกวุฒิสภาจากจังหวัดแม่ฮ่องสอน ผมขอเรียนในประเด็นนี้แบ่งออกเป็น ๒ ภาพนะครับ ภาพแรก ผมจะเรียนตามที่กำลังพูดกันอยู่นี้คือตอนนี้เรากำลังพูดกันถึงผู้ใช้บริการรายย่อย ซึ่งตามกฎหมายตามมาตรานี้ก็ไม่ได้บอก ไม่ได้จะบังคับให้เก็บค่าประกัน การจะเก็บค่าประกันหรือไม่เก็บค่าประกันนี้ควรจะเป็นการแข่งขันของบริษัทที่จะให้การประกอบการในอนาคต แต่ผมคิดว่าเป็นการคุ้มครองผู้บริโภคตรงที่ว่าถ้าคิดว่าบริษัทไหนเก็บค่าประกันไปแล้ว ไม่ใช่เก็บแล้วคุณก็จะเอาไปดองไว้ แล้วเอาไปใช้ประโยชน์ เพราะในนี้ไม่ให้เอาไปใช้ประโยชน์ แต่เมื่อคุณเก็บไว้เป็นค่าประกันการชำระค่านั้นเมื่อคุณเก็บแล้วคุณจะต้องให้ผลตอบแทนของเงินที่เขาเอาไปด้วย นี่เป็นประเด็นของการคุ้มครองผู้บริโภครายย่อย ทีนี้เมื่อตัดจากตัวใหม่ขอให้องค์กรเกี่ยวกับเรื่องการบริหารรายใหญ่ ในตอนนี้การสื่อสารแห่งประเทศไทยมีเครือข่ายเคเบิลใยแก้วกว้างขวางมาก การสื่อสารแห่งประเทศไทยนี้คือ ผู้ที่จะได้รับใบอนุญาตและถ้าหากว่ามีผู้ที่จะมาเข้าใช้โครงข่ายเคเบิลใยแก้วเพื่อที่จะไปบริการ โทรศัพท์พื้นฐานอีกสักแสนหมายเลข ๒ แสนหมายเลข อันนั้นก็คือผู้ใช้บริการ ก็จะเข้าไปเป็นผู้ให้บริการ โครงข่ายเคเบิลใยแก้วของการสื่อสารแห่งประเทศไทย ซึ่งจะต้องมีการชำระการใช้บริการจำนวนมากซึ่งการสื่อสารแห่งประเทศไทยก็คงจะตั้งเรียกเก็บค่าการใช้บริการจากผู้ที่มาชำระครับ เพราะฉะนั้นถ้าคิดว่าเราห้ามไม่ให้เก็บเงินประกันตัวนี้ การสื่อสารแห่งประเทศไทยก็จะไปเก็บเงินประกันการใช้โครงข่ายเคเบิลใยแก้วจากผู้ที่จะมาใช้บริการรายใหญ่ไม่ได้ เพราะฉะนั้นผมจึงเห็นว่าไม่ควรจะตัดคำว่า “เงินประกัน” ไม่ควรจะไปห้ามเก็บเงินประกันครับ ขอบคุณครับ

ประธานวุฒิสภา : เชิญท่านปรินซ์ครับ

นายปรินซ์ ปิตานนท์ (จันทบุรี) : เรียนท่านประธานวุฒิสภาที่เคารพครับ ผม ปรินซ์ ปิตานนท์ ส.ว. จากจังหวัดจันทบุรี ผมยังไม่ได้อภิปรายหรือครบถ้วนครับ ความเห็นของผมจะคล้าย ๆ กับท่านอัครราชทูต ขออนุญาติขออนุญาตผมท่านครับ ขณะนี้เสกกำลังพิจารณาค่าธรรมเนียมและค่าบริการในกิจการโทรคมนาคม ค่าประกันในที่นี้ครับจะเป็นภาพเชิงซ้อนอย่างที่ท่านอัครราชทูตอธิบาย โทรคมนาคมมีเกี่ยวข้องกับโทรศัพท์มือถือหรือโทรศัพท์บ้านอย่างเดียว อาจจะเกี่ยวข้องกับดาวเทียม อาจจะเกี่ยวข้องกับโทรทัศน์ อาจจะ

เกี่ยวข้องกับวิทยุ เพราะฉะนั้นในส่วนนี้ในทางด้านทางการค้าแล้วในส่วนภาพเชิงซ้อน ภาพอีกภาพหนึ่งซึ่งเป็นโครงข่ายใหญ่ ๆ ต้องมีการเก็บค่าประกันกันอยู่ ในส่วนนี้คงต้องมีอยู่ ถ้าหากท่านจะแก้ค่าประกัน ท่านต้องบอกเฉพาะค่าโทรศัพท์อย่างเดียวครับ ถ้าจะแก้ต้องแก้ อย่างนี้ครับ นายพรคุณครับ

ประธานวุฒิสภา : เชิญอาจารย์สมควรครับ

นายสมควร จิตแสง (ขอนแก่น) : ท่านประธานวุฒิสภาที่เคารพ ผม สมควร จิตแสง สมาชิกวุฒิสภาจังหวัดขอนแก่น ความจริงก็เห็นสอดคล้องกับท่านอยู่ ต้องขอประทานโทษที่เอ่ยนาม จริง ๆ แล้วคิดได้ ๒ แห่งมนะครับ การกำหนดให้ค่าประกันเงิน ค่าบริการการใช้หมวักมันก็มีประโยชน์ แต่ขณะเดียวกันก็คุ้มครองผู้บริโภคตรงที่ว่าถ้าหากว่า ไม่จำเป็น ผู้รับอนุญาตจะไปเก็บเงินค่าประกันไว้ต้องเสียดอกเบี้ย แต่บางกรณีถ้าเกิดความ จำเป็นขึ้นมันจะอย่างไรครับ เพราะการบริการบางอย่างเป็นความจำเป็นจะต้องเก็บค่า ประกันไว้ อย่างที่ท่านประธานกรรมการได้บอกไว้แล้ว ผมเห็นควรคงครั้งนี้ไว้ครับ ขอบคุณมากครับ

ประธานวุฒิสภา : ท่านสุทัศน์ครับ

นายสุทัศน์ จันทร์แสงศรี (เพชรบูรณ์) : กราบเรียนท่านประธานวุฒิสภา ที่เคารพ ผม นายสุทัศน์ จันทร์แสงศรี สมาชิกวุฒิสภาจังหวัดเพชรบูรณ์ ผมเห็นด้วยกับท่าน ณรงค์ นุ่นทอง ประธานโททที่เอ่ยนาม เนื่องจากมาตราที่ท่านนิพนธ์ท่านไม่ได้แปรญัตติ เอาไว้ เป็นเรื่องที่กรรมการกำลังจะหารือว่าสามารถจะปรับแก้ได้ในเรื่องการตัดเงินประกัน หรือไม่ ผมอยากขอฝากข้อสังเกตไว้มีหนึ่งในมาตรา ๕๔ ซึ่งจะพันกับมาตรา ๕๖ ผมอยาก เรียนถามกรรมการว่า เงินประกันการใช้บริการกับเงินประกันเป็นอันเดียวกันหรือเปล่า ถ้าหากว่าในมาตรา ๕๔ เป็นเงินประกันการใช้บริการ ก็มาตรา ๕๖ นี้เงินประกัน เป็นเงิน ตัวเดียวกันหรือไม่ ประเด็นที่ ๑

ประเด็นที่ ๒ เพื่อไม่ให้เสียเวลาวุฒิสภาในที่นี้ อยากให้กรรมการได้ พิเคราะห์อีกกันว่าสามารถที่จะตัดเงินประกันการใช้บริการในมาตรา ๕๔ ได้หรือไม่ เพื่อจะ ได้ทำการลงมติได้ครับ ขอบคุณมากครับ

ประธานวุฒิสภา : เชิญกรรมการครับ

นายแก้วสรร อดิโทธิ (กรรมการ) : ก็ขอแจ้งเพิ่มให้เพื่อประกอบการ ตัดเงินใจดังนี้ครับ

ข้อแรกกรรมการไม่ได้อ้างว่าเห็นเข่าวงมาก็เอาไว้ละครับ ไม่ได้พูดจากปากคำนี้มาแม้แต่น้อย กรรมการเป็นแค่เพียงเห็นว่าเงินประกันยังจำเป็นอยู่สำหรับกิจการนี้ กรรมการชี้แจงดังนี้

ข้อที่ ๒ (เงินประกันจะมองในแง่นี้ก็ดูธุรกิจว่าเป็นการบังคับกับผู้มีเงินผู้ให้บริการมาใช้ ผมในฐานะนักกฎหมายก็ขอภัยจะต้องเถียงว่า ก็ต้องเขียนตอบท่านกรรมการ สมพจน์นะครับว่า เงินประกันในทางกฎหมายกับเงินฝากไม่เหมือนกัน เงินประกันเมื่อไม่ชำระหนี้เขาหักได้เลย นี่คือการหมายของเงินประกัน ส่วนจะมีผลพลอยได้ข้างเคียงกันอย่างไร มีดอก มีอะไรอย่างไร ตรงนั้นมาตรา ๕๑ ก็รับหน้าที่ให้ความเป็นธรรมแก่เจ้าของเงินไว้แล้ว ก็มีเพียงเท่านี้ ส่วนการแก้ไขนั้นก็เห็นด้วยกับท่านณรงค์ว่าที่ประชุมก็มีมติ ๑๑๘ รงรับ ถ้าโหวตกันว่าเงินประกันไม่ควรเก็บ ก็ใช้ข้อ ๑๑๘ ย้อนไปแก้มาตรา ๕๑ เพราะอย่างที่ผมกล่าวได้ประชุมปรึกษากันแล้ว ถ้าห้ามไม่ให้เก็บเงินประกันตำแหน่งก็อยู่ที่มาตรา ๕๑ ก็ร่างวรรคเดียวก็ได้ ผู้รับอนุญาตจะเรียกเก็บเงินประกันหรือเงินอื่นที่มีลักษณะเป็นการเรียกเก็บล่วงหน้าใด ๆ มิได้ ก็เก็บ เจตคำว่า “เงินประกัน” ที่ไหนก็ตัดทั้งหมด ขอบคุณที่แนะนำพร้อมทุกอย่างครับ แล้วแต่ที่ประชุมจะวินิจฉัยครับ

ประธานวุฒิสภา : เชิญท่านจิโรจน์ครับ

นายจิโรจน์ โชติพันธุ์ (ศรีสะเกษ) : กราบเรียนท่านประธานวุฒิสภาที่เคารพ กระผม นายจิโรจน์ โชติพันธุ์ สมาชิกวุฒิสภาจากจังหวัดศรีสะเกษ ท่านประธานฯ ครับ กระผมไม่ใช่นักวิศวกรรม ก็ไม่มีความเชี่ยวชาญในด้านการโทรคมนาคม แต่ว่าโดยสามัญสำนึกของกระผมครับ เดียวนี้พื้นที่ของประชาชนเดือดร้อนกันมาก ที่เดือดร้อนมากที่สุดคือเดือดร้อนเรื่อง ๑. ค่าโทรศัพท์แพง ค่ามือถือแพง และที่เราน่าเข้าใจที่สุดครับท่านประธานฯ ครับ พื้นที่ของประชาชนเวลาซื้อโทรศัพท์มือถือมันแพงครับท่านครับ นี่ก็ขอประเทศช่วยพัฒนาครับ

ประธานวุฒิสภา : ขอให้เข้าประเด็นครับ

นายจิโรจน์ โชติพันธุ์ (ศรีสะเกษ) : ที่สิ่งต่าง ๆ นั้น กฎหมายออกมานั้น ไม่ได้รับการคุ้มครองแก่ประชาชน เราคุ้มครองแต่ผู้ประกอบการ ตามมาตรา ๕๕ กระผมขอเข้าเรื่องเลยครับท่านประธานฯ ครับ มาตรา ๕๕ นั้นหลังครั้นท่านครับ มีการคุ้มครองพี่น้องประชาชนไหมครับ คุ้มครองผู้ประกอบการครับแล้วต้องไปเสียค่าประกันที่พี่น้องประชาชนชาวไทยถึงแม้เราไม่รวย แต่เราก็จน ก็จนอยู่มาก ลำบากมาก เดียวนี้มันโทรศัพท์มือถือสื่อสารมวลชนนี้เกิดมีความจำเป็นกับพี่น้องประชาชนครับท่านประธานฯ ที่เคารพครับ อะไรที่จะเป็นประโยชน์แก่ประชาชน อะไรที่ทำให้ประชาชนเห็นเงินเสียทองน้อยนี้ ถึงระยะเวลา

แล้วที่เราจะต้องคุ้มครอง ที่เราจะต้องช่วยเหลือพี่น้องประชาชน เคยมีการให้เงินไว้ครับ เก็บค่าประกันไป เก็บไปเพื่ออะไร เก็บค่าประกันไปนั้น กันไว้เพื่อเวลาผู้ใช้โทรศัพท์มือถือไม่ชำระเงิน ความจริงไม่จำเป็นสำคัญอะไรท่านครับ กระผมว่าท่านไปหาข้อมูลท่านประชาชนครับ คนใช้โทรศัพท์มือถือพอถูกตัดหนอนี่ จะแย่นักครับ

ประธานวุฒิสภา : พอแล้วครับ

นายจิโรจน์ โชติพันธ์ (ศรีสะเกษ) : เพราะฉะนั้นผมคิดว่า ในเรื่องเงินประกันนี้ควรจะตัดออก ทั้งนี้เพื่อประโยชน์แก่พี่น้องประชาชน ขอบคุณครับ

ประธานวุฒิสภา : ท่านสมาชิกฯ ครับ เรายกปราชญ์มาถามแล้ว ผมจะขอให้ลงมติมาตรา ๕๕ ดังนี้ว่า ชั้นแรก เพราะว่าการกระทำมีการแก้ไข และก็มีผู้ขอสงวน แต่ท่านผู้ที่เกี่ยวข้องก็ปราชญ์เรื่องเงินประกันมากมายว่า ไม่ควรจะมี ก็จะเป็น ๒ ชั้นตอน ชั้นตอนแรกจะขอมติจากที่ประชุมว่า ท่านจะเห็นด้วยกับกรรมาธิการแก้ไขหรือเห็นด้วยกับผู้ขอสงวน ถ้ากรรมาธิการชนะ หรือว่าเป็นไปตามกรรมาธิการก็จะขอมติอีกครั้งหนึ่งว่า ขอให้กรรมาธิการแก้ไขเรื่องเงินประกัน เถอย่างนั้นนะครับ ท่านนิพนธ์เชิญครับ

นายนิพนธ์ วิสินธุพทศศาสตร์ (อ่างทอง) : ท่านประธานฯ ครับ อย่างที่ท่านประธานฯ ว่า หมายถึงความว่ามติจะเห็นด้วยกับกรรมาธิการหรือผู้สงวน ถ้าสมมุติว่าผู้สงวนชนะ ก็ขอมติที่ประชุม เพราะอันนี้เป็นหมวดกำหนดค่าธรรมเนียม เพราะฉะนั้นเมื่อไม่ให้เก็บค่าบริการ ค่าธรรมเนียม ค่าประกันทั้งหมดนี้ ก็หมายความว่าให้มตินี้ไปแก้ไขเกี่ยวกับเงินประกันทั้งหมดออก ซึ่งสามารถทำได้ตามที่ท่านฉกรรจ์ว่าอยู่แล้ว

ประธานวุฒิสภา : เชิญท่านอาจารย์แก้วสรรครับ

นายแก้วสรร อดิโพธิ (กรรมาธิการ) : กิจที่ท่านกรรมาธิการได้สงวนไว้ กรุณาคุณครับ ท่านสงวนไว้ว่า ๑. ท่านไม่ต้องการให้มีเงินประกัน ๒. อัตราต่าง ๆ นี้ ท่านต้องการให้มีอัตราขั้นต่ำด้วย อันนี้เป็นประเด็น แต่ที่นี้ท่านสมาชิก ก็มาอภิปรายหนุนในส่วนไม่มีเงินประกัน ตรงนี้ผมคิดว่าถ้าจะโหวตตรง ๆ นี้ก็คือว่า เห็นควรแก้ไขจากร่างเดิมหรือไม่ ถ้าเห็นควรแก้ไข ก็ถามว่า ควรจะยกเลิก หรือห้ามเก็บเงินประกันหรือเปล่า ถ้าบอกใช่ ที่เหลือก็ส่งตามกรรมาธิการ แล้วก็ไปแก้มา ผมว่าประเด็นถ้าไปขึ้นตามผู้สงวนก็มีทั้ง ๒ ประเด็นยื่นอยู่ ผ่านไปแล้วด้วยอีกประเด็นหนึ่ง ขอบคุณครับ

ประธานวุฒิสภา : ตกลงอย่างนั้นนะครับ ถ้าอย่างนั้นชั้นที่ ๑ สมมติขอมติจากที่ประชุมว่า ท่านจะเห็นชอบกับคณะกรรมาธิการที่แก้ไข หรือว่าจะเห็นชอบไปตามที่มีผู้ขอสงวน ถ้าท่านผู้ใดเห็นชอบกับกรรมาธิการที่แก้ไขขอให้กดปุ่ม เห็นด้วย ถ้าหากว่าท่านเห็นชอบกับผู้ขอสงวนขอให้กดปุ่ม ไม่เห็นด้วย ท่านปรະเกียรติครับ

นายประเกียรติ นาสีมา (ร้อยเอ็ด) : ท่านประธานวุฒิสภาที่เคารพ กระผม ประเกียรติ นาสีมา สมาชิกวุฒิสภาจังหวัดร้อยเอ็ด ขอหารือท่านประธานฯ ในกรณี ประเด็นที่จะลงมติ เพราะว่าตามมาตรา ๕๕ นี้ ผู้ขอแปรญัตตินี้ให้ตัดเงินประกันออก แต่ว่า กรรมการที่แก้ไขไม่ได้ตัดเงินประกันออก ยากจะให้ชัดเจนว่า ถ้าเห็นด้วยกับผู้ขอแปร ญัตติ ก็หมายความว่า เห็นด้วยกับการตัดเงินประกัน ออก อย่างนั้นใช่ไหมครับ ขอหารือครับ

ประธานวุฒิสภา : คือขั้นที่ ๑ นะครับ ที่กรรมการแก้ไขในะครับ กรรมการที่แก้ไขไม่ได้พูดถึงเรื่องเงินประกัน ยังคงเงินประกันไว้ตามร่างเดิม ถูกไหมครับ เพราะฉะนั้นขั้นที่ ๑ นี้ เพราะว่าผู้ขอสงวนท่ากรรมการแก้ไขนี้มีข้อความต่างกันและเพิ่มเติมมากกว่ากัน แต่ข้อความหรือประเด็นที่ของกรรมการแก้ไขนั้นยังคงมีเรื่อง คำว่า เงินประกัน ยังคงอยู่ แต่ท่านสมาชิกฯ ส่วนใหญ่ที่อภิปรายไปนั้นขอให้เอาคำว่า เงินประกัน ออก เพราะฉะนั้นประการแรกขอให้ท่านพิจารณาว่าท่านจะเอาตามกรรมการ หรือตามผู้สงวน ตามที่ผมได้เรียนไปแล้ว ส่วนคำว่า เงินประกัน เดี่ยวพูดกันอีกครั้งครับ เชิญครับ ใครยังลงคะแนนไม่เสร็จครับ ถ้าลงคะแนนเสร็จแล้วเชิญเจ้าหน้าที่ครับ

(มีสมาชิกฯ เห็นด้วย ๖๔ คะแนน ไม่เห็นด้วย ๖๘ คะแนน)

ประธานวุฒิสภา : คะแนนอย่างนั้นะครับ เห็นด้วย ๖๔ คะแนน ไม่เห็นด้วย ๖๘ คะแนน งดออกเสียง ๐ ไม่ลงคะแนน ๒ เป็นอันว่าที่ประชุมมีมติตามที่ผู้ขอสงวนซึ่งมี คำว่า ตัดเงินประกันไปแล้ว เพราะฉะนั้นเป็นอันยุติครับ เชิญเลขฯ ต่อไปครับ

นายจันทน์ สวมประจำ (รองเลขาธิการวุฒิสภา รักษาการแทน เลขาธิการวุฒิสภา) : “มาตรา ๕๕ มีการแก้ไข มีกรรมการสงวนความเห็น”

ประธานวุฒิสภา : เชิญผู้ขอสงวนครับ

นายอนุภาพ ธีรลาภ (กรรมการ) : เรียนท่านประธานวุฒิสภา อนุภาพ ธีรลาภ กรรมการ ในมาตรา ๕๕ ผมขอสงวนไว้แค่ ๒ ความเห็นเท่านั้นเอง ความเห็นที่ ๑ ใน (๑) นะครับ ผมอยากให้อภิปรายเปรียบเทียบกับความเห็นของกรรมการเสียงข้างมาก ใน (๑) นะครับ มีข้อความว่า มีวิธีการคำนวณที่ชัดเจน แต่ส่วนที่ผมสงวนไว้คือว่า ให้คำนึงถึงประสิทธิภาพของผู้รับใบอนุญาตเพื่อประโยชน์แก่ผู้ใช้บริการ ใน (๑) เป็นอัตราที่ยุติธรรมแก่ผู้รับใบอนุญาตและผู้ให้บริการ ในคำที่ผมสงวน ให้มีความสัมพันธ์ต้นทุนกับการบริการที่แท้จริงของผู้ได้รับใบอนุญาตโดยคำนึงถึงดัชนีราคาผู้บริโภค คุณภาพการให้บริการ การปรับอัตราค่าธรรมเนียมและต้นทุนอื่นที่ไม่สามารถควบคุมได้ ความแตกต่างของ กรรมการเสียงข้างมากต่อสิ่งที่ผมสงวนคือว่า มีความชัดเจนกว่าในเรื่องของการคำนวณและ

เราได้พูดถึงวิธีการและที่ระบบในการควบคุมราคาที่ชัดเจนแล้วในมาตรา ๕๑ ที่พูดถึงต่อไปก็ไม่มีความจำเป็น และถ้าในมาตราที่ผ่านมาก็ไม่มีที่จำเป็น แต่ถ้าเกิดมาตรา ๕๕ มีได้พูดถึงวิธีการคำนวณและกำหนดอัตราค่าบริการที่ชัดเจน การกำหนดอัตราค่าบริการต่อไปก็จะขึ้นอยู่กับ กทช. หรือผู้รับใบอนุญาตเป็นหลัก แต่ว่าจะไม่มีการรอบและวิธีการในการกำหนดอัตราค่าบริการ ขอบคุณครับ

(การประชุมดำเนินมาถึงตอนนี้ พลตรี รมช.กต. ชูเชษฐ ประธานวุฒิสภา ได้ลงจากบัลลังก์ โดยมอบให้ นายพิเชฐ พัฒนโชติ รองประธานวุฒิสภา คนที่หนึ่งปฏิบัติหน้าที่แทน)

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานวุฒิสภา (นายพิเชฐ พัฒนโชติ รองประธานวุฒิสภา คนที่หนึ่ง) : คุณระวีครับ

นายระวี กิ่งคำวงศ์ (มุกดาหาร) : กราบเรียนท่านประธานวุฒิสภาที่เคารพ กระผม นายระวี กิ่งคำวงศ์ สมาชิกวุฒิสภาจังหวัดมุกดาหาร มาตราที่ท่านกรรมาธิการได้คัดทอนและเพิ่มเติมข้อความ แต่หลังจากกระผมได้อ่านข้อความเป็นที่เรียบร้อยแล้วเห็นด้วยกับคณะกรรมการเสียงส่วนมากตามข้อความที่ได้ระบุไว้ในมาตรา ๕๕ จึงไม่ติดใจครับ กราบขอพระคุณครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานวุฒิสภา (นายพิเชฐ พัฒนโชติ รองประธานวุฒิสภา คนที่หนึ่ง) : ครับ ขอบพระคุณครับ ถ้าไม่มีผู้อภิปราย ผมจะขอมติคณะกรรมาธิการ ๕๕ ถ้าสมาชิกเห็นด้วยกับกรรมาธิการให้คัด เห็นด้วย หากเห็นด้วยกับผู้ขอสงวนคดีไม่เห็นด้วย และก็เป็นที่ทราบกันไปที่คุณคณะกรรมาธิการว่าจะเห็นด้วยกับกรรมาธิการหรือกับผู้ขอสงวน เรื่องของเงินประกันนี้คัดออกทั้งหมดคณะกรรมาธิการเห็นด้วยครับ รวมคะแนนครับ เชิญท่านนิพนธ์ครับ

นายนิพนธ์ วิสินธุยุทธศาสตร์ (อ่างทอง) : ระหว่างที่รวมคะแนนนี้ ผมอยากจะกราบเรียนเพื่อทำความเข้าใจนิดหนึ่งครับ ในกรณีมาตรา ๕๕ นี้จะครับ เป็นไปตามที่กรรมาธิการทั้งหมด แต่ว่าตัดเฉพาะเงินประกันการชำระเท่านั้นครับ โดยให้ไปเขียนใหม่คณะกรรมาธิการ เพื่อความเข้าใจให้ชัดเจนตรงนี้นะครับ ในเรื่องเกี่ยวกับขั้นต้นนั้น ไม่เกี่ยวคณะกรรมาธิการ เรามีสมาชิก เราตั้งข้อสงสัยว่าจะเป็นไปตามนั้น เพียงแต่ว่าขอตัดเงินประกันของการแปรญัตติของกรรมาธิการเท่านั้นเอง เพราะฉะนั้นตรงนี้ก็เพื่อการรวมเข้าใจให้ชัดเจนที่ให้กรรมาธิการไปร่างแก้ตรงนี้ไม่ให้มีการเก็บค่าประกันเท่านั้นครับ

(มีสมาชิก เห็นด้วย ๘๘ คะแนน ไม่เห็นด้วย ๑๕ คะแนน)

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานวุฒิสภา (นายพิเชฐ พัฒนโชติ รองประธานวุฒิสภา คนที่หนึ่ง) : เดียวนะครับ ผมขอตรงนี้ก่อนนะครับ เอามาตรา ๕๕ นะครับ เห็นด้วย ๘๘ ไม่เห็นด้วย ๑๕ ไม่ลงคะแนน ๑ นะครับ ก็เห็นด้วยกับกรรมาธิการ ถูกไหมครับ

นายจ่านงค์ สวมประคำ (รองเลขาธิการวุฒิสภา รักษาราชการแทนเลขาธิการวุฒิสภา) : “มาตรา ๕๖”

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานวุฒิสภา (นายพิเชฐ พัฒนโชติ รองประธานวุฒิสภา คนที่หนึ่ง) : เดียวครับท่านเลขาฯ ขออนุญาตหาวิธีคิดหนึ่งเพื่อจะไม่ให้เป็นที่ปัญหา นะครับ เชิญคณะกรรมาธิการก่อนนะครับ

นายแก้วสรร อติโพธิ (กรรมาธิการ) : ครับ ก็ขอให้สมาชิกฯ ถ้าจะโหวต มาตราใด ๆ ต่อไปนี่ถ้าเห็นคำว่า “เงินประกัน” ต้องหมายความว่าไม่มีอยู่แล้วนะครับ กรรมาธิการกำลังจะแก้ไขให้หมดนะครับ แล้วเดี๋ยวถึงมาตรา ๕๖ ก็จะเพิ่มห้ามมิให้เก็บเงินประกันในมาตรา ๕๗ นะครับ ฉะนั้นก็โหวตไปตามนี้แหละครับ แต่เห็นเงินประกันเมื่อไรให้เข้าใจว่าไม่มีนะครับ กำลังพยายามแก้ไขให้ทั้งหมดอยู่ครับ ขอบพระคุณครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานวุฒิสภา (นายพิเชฐ พัฒนโชติ รองประธานวุฒิสภา คนที่หนึ่ง) : อาจารย์เจิมศักดิ์มีอะไรครับ

นายเจิมศักดิ์ ปิ่นทอง (กรุงเทพมหานคร) : ท่านประธานฯ ครับ ผมเจิมศักดิ์ ปิ่นทอง สมาชิกวุฒิสภา ท่านประธานฯ ครับ ผมขออนุญาตปรึกษานิดหนึ่งเดะครับว่า มาตรา ๕๔ เมื่อสักครู่นี้ที่เราเริ่มถกกันไปนี้มีหลายคนสับสน โดยเฉพาะมีการพูดจาอันมากกว่า ดกลงเราไม่เอาแต่เฉพาะเรื่องค่าประกันหรือไปรับความเสี่ยงข้างน้อยที่แปรญัตติ ก็คือดอกเตอร์ อนุภาพ เพราะดอกเตอร์อนุภาพนั้นมากก็โลกหนึ่งเลยนะครับคือมีขึ้นค่าด้วย และเราได้ อธิบายกันแล้วว่าขั้นตอนนี้มีอยู่แล้วในมาตรา ๕๗ หรืออะไรพวกนั้นนะครับ แต่ว่าตอนที่โหวตกันเมื่อสักครู่นี้หลายคนเข้าใจว่า ถ้าเอาตามดอกเตอร์อนุภาพหมายความว่าไม่มีเงินประกันเท่านั้น แต่ว่าไม่ได้ไปคิดถึงประเด็นอื่น เพราะฉะนั้นตรงนี้เราจะต้องอย่างไร ท่านประธานฯ ผมคิดว่าถ้าไม่อย่างนั้นนะครับ ถ้าเงินประกันไม่มี แต่มีเงินขั้นค่าไปเสีย และในที่ที่เรา ก็ต้องไปรื้อมาตราอื่นอีกหรือเปล่า ขอบพระคุณครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานวุฒิสภา (นายพิเชฐ พัฒนโชติ รองประธานวุฒิสภา คนที่หนึ่ง) : เชิญกรรมาธิการครับ

นายแก้วสรร อติโพธิ (กรรมาธิการ) : ก็อย่างที่ผมได้เรียนขึ้นจนเดะครับว่า มีอยู่ของท่านเสี่ยงข้างน้อยนี้มีเรื่องอัตราขั้นค่าอะไรด้วยนะครับ เพราะฉะนั้นแต่ประเด็น

คลิกไปรษณีย์แล้วคลิกให้เจิมประคำขึ้นชื่อไปนะครับ ผู้โหวตด้วย ๘๘ เห็นด้วย

เฉพาะส่วนที่ไม่มีเงินประกันนะครับ ฉะนั้นที่ประชุมก็ดี จากการอภิปรายนี้มุ่งมาเฉพาะตรงนี้เท่านั้น และเรื่องอัตราขั้นต่ำขึ้นสูงไม่เถียงกันแล้ว เกมไปแล้ว และคอนทันทันประธานฯ ตามท่านประธานฯ ก็ถามชัดเจนนะคร่าวว่า เห็นตามผู้ส่งงานนี้หมายถึงไม่มีเงินประกันเท่านั้น ผมคิดว่าโหวดเมื่อสักครู่นี้ น่าจะสมบูรณ์ครับ เดี่ยวจะแก้ไขทุกอย่างครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานวุฒิสภา (นายพิเชฐ พัฒนโชติ รองประธานวุฒิสภา คนที่หนึ่ง) : ผมคิดว่าคงผ่านนะครับ เชิญท่านเลขานุการครับ

นายจันทศักดิ์ สวมประคำ (รองเลขาธิการวุฒิสภา รักษาราชการแทนเลขาธิการวุฒิสภา) : “มาตรา ๕๖ มีการแก้ไข กรรมการการสงวนความเห็น มาตรา ๕๗ มีการแก้ไข”

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานวุฒิสภา (นายพิเชฐ พัฒนโชติ รองประธานวุฒิสภา คนที่หนึ่ง) : เดี่ยวครับ ท่านจะอภิปรายใช้ไหมครับ เชิญคุณระวีครับ

นายระวี กิ่งคำวงศ์ (มุคดาหาร) : กราบเรียนท่านประธานวุฒิสภาที่เคารพ เมื่อสักครู่นี้เร็วเกินไป กระผมมาตรา ๕๖ นะครับ กระผม นายระวี กิ่งคำวงศ์ สมาชิกวุฒิสภา จังหวัดมุกดาหาร ในมาตรานี้มีทั้งกรรมการเพิ่มเติม ดัดทอน และกระผมก็ขอให้คัดออกทั้งหมด แต่หลังจากได้มาใช้ดูพินิจแล้วควรจะคัดออกบางส่วน ท่านประธานฯ ที่เคารพ เนื่องจากว่าจะมีปัญหาเรื่องการตีความคำว่า ลักษณะหรือประเภทบริการ เพราะการบริการนั้นอาจมีหลายประเภท และอาจจะตีความว่าประเภทแตกต่างกันหรือไม่ ยกตัวอย่างเช่น บริการเช่าใช้ของสัญญาณความถี่วิทยุ จะมีอัตราสำหรับผู้เช่าใช้บริการ ๑ ปี ซึ่งอาจจะแพงกว่าผู้เช่าใช้บริการ ๕ ปี เช่นนี้จะถือว่าเป็นประเภทเหมือนกันหรือต่างกัน เพราะจะมีการเรียกเก็บอัตราต่างกันอยู่แล้ว

ประการต่อมา การบริการโทรคมนาคมทางการตลาด ผู้ใช้บริการที่มีหยดค่าใช้จ่ายบริการสูง ผู้ประกอบการอาจจะให้ส่วนลดหรือเทียบกับผู้ใช้บริการที่มีหยดค่าใช้จ่ายต่ำ ซึ่งจะเป็นอัตราที่ต่างกัน อย่างนี้จะถือว่าเป็นประเภทเดียวกันหรือไม่

ประการต่อไป บริการการใช้โทรศัพท์มือถือที่มีอัตราค่าบริการหลายอัตรา และบริษัทต่าง ๆ นั้นก็เสนออัตราใหม่ ๆ เพิ่มขึ้นทุกเดือนเพื่อให้สอดคล้องกับคำว่า บนพื้นฐานของหลักการการแข่งขันโดยเสรีและอย่างเป็นธรรม เมื่อเป็นเช่นนี้จะต้องถือว่าเป็นประเดี่ยกันหรือไม่ การบริการโทรคมนาคมท่านประธานฯ ครับ ในอนาคตจะต้องมีการบริการที่มีการเปลี่ยนแปลงไปตามเทคโนโลยี ตามอัตราที่รวดเร็ว เพราะฉะนั้นในการเขียนร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ที่ไม่ชัดเจนก็อาจจะก่อให้เกิดปัญหาและนำไปสู่การใช้อำนาจองค์กรใช้พิจารณา

ตัดสินและนำไปสู่ปัญหาที่จะต้องให้ศาลรัฐธรรมนูญตีความในแง่ของผู้ใช้บริการนั้นครบถ้วน
ประชาชนฯ ก็ได้รับการคุ้มครองอยู่แล้วในประโยคที่ว่า จะเรียกเก็บเงินอัตราขั้นสูงไม่ได้
เพราะฉะนั้นก็เกี่ยวกับเรื่องนี้กระผมถึงเห็นว่า ควรจะให้มีการตัดข้อความที่กระผมได้กำหนดไว้
คือตัดคำว่า โดยจะต้องเรียกเก็บจากผู้ให้บริการแต่ละรายของตนในอัตราเดียวกันสำหรับบริการ
โทรคมนาคมลักษณะหรือประเภทเดียวกัน เพราะถ้ามีการตีความแล้วจะเกิดการคลาดเคลื่อน
และนำไปสู่ศาลรัฐธรรมนูญได้

ประการสุดท้าย กระผมขอให้ท่านกรรมาธิการและท่านสมาชิกฯ ได้ค
งกฎหมายรัฐธรรมนูญ ไม่ว่าจะเป็มาตรา ๒๕ มาตรา ๕๐ มาตรา ๓๕ มาตรา ๓๖ มาตรา ๘๖
รวมทั้งมาตรา ๑๓๕ วรรคสองประกอบ กราบขอบพระคุณครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานวุฒิสภา (นายพิเชษฐ หัตถินโชติ รองประธา
วุฒิสภา คนที่หนึ่ง) : เด็ยวครับ ท่านสมพงษ์หรือสัถกฐณะครับ ผมไม่แน่ใจว่าที่ท่านระวี
เพราะท่านระวีได้แปรญัตติตัดออกทั้งหมด แต่ว่าเมื่อมาในที่ประชุมใหญ่นี้ท่านจะขอตัด
บางส่วนจะมีปัญหาหรือไม่ อย่างไร อาจขอทั้งครั้งนี้ไว้ให้สมาชิกฯ ช่วยพิจารณาด้วย
ท่านสมพงษ์ เชิญครับ

นายสมพงษ์ สระกวี (กรรมาธิการ) : ท่านประธานวุฒิสภาที่เคารพ
กระผม สมพงษ์ สระกวี สมาชิกวุฒิสภาจังหวัดสงขลา ตามมาตรา ๕๖ นั้น มีรายละเอียดอยู่
๑ เรื่อง

เรื่องที่ ๑ คือการกำหนดอัตราขั้นสูง ซึ่งเราได้เห็นด้วยในหลักการไปแล้ว

เรื่องที่ ๒ การกำหนดอัตราในลักษณะที่ไม่เป็นการกีดกันทางการค้า หรือ
จำกัดการแข่งขันอย่างเป็นธรรม ซึ่งอันนี้ก็คงไม่มีใครขัดข้อง แต่ในประโยคที่ ๑ คือ การเรียก
เก็บจากผู้ให้บริการของตนในอัตราเดียวกัน สำหรับบริการโทรคมนาคมลักษณะหรือประเภท
เดียวกัน ซึ่งอันนี้ท่านประธานฯ ครับ กระผมเห็นด้วยกับท่านระวี สำหรับในวรรคหลังของ
มาตรา ๕๖ คัวยเหตุว่า เทคโนโลยีของการสื่อสารโทรคมนาคมนั้นได้เปลี่ยนแปลงไปอย่าง
รวดเร็ว แต่คำจำกัดความของคำว่า โทรคมนาคม ลักษณะหรือประเภทเดียวกัน อันนี้ก็ตาย
แล้วครับท่านประธานฯ สมมุติเราถกกว่าระบบมือถือ กระผมถามที่ประชุมแห่งนี้ก็เดียวกัน
คำว่า ระบบมือถือ จะตีความได้ไหมครับว่าเป็นบริการโทรคมนาคมที่มีลักษณะประเภท
เดียวกัน ถ้าตัวอย่างยาบ ๆ มือถือก็จะเป็นโทรคมนาคมที่มีลักษณะและประเภทเดียวกัน
แต่ท่านประธานฯ ก็ทราบอยู่แล้วครับว่า แต่มือถือในประเทศไทย แค่เทคโนโลยีปัจจุบัน
ระหว่าง ๑๘๐๐ ๘๐๐ ๑๘๐๐ จีเอสเอ็ม (GSM) ดีเทล (DTAC) ยังแยกย่อยออกไปในคุณสมบัติ

ที่แตกต่างกัน อันนี้ก็มีความยากแล้วครับ พอแยกย่อยไปในคุณสมบัติที่แตกต่างกัน ถ้าถูกกำหนดให้เรียกเก็บจากผู้ใช้บริการในอัตราเดียวกัน อันนี้ก็จะมีปัญหาหรือเปล่าไม่ทราบ นี่เป็นประการที่ ๑

ประการที่ ๒ ยกตัวอย่างใกล้ ๆ ที่สุด ซึ่งท่านรองผู้อำนวยการโทรศัพท์ฯ ก็อยู่ในที่นี้ วันนี้โทรศัพท์ตามสาย องค์การโทรศัพท์ฯ ออกไปโรมันหรือรวิงเขาเรียกวายเทล (Ytel) ๑ ๒ ๓ ๔ นาทีละ ๕๐ สตางค์ ในขณะที่ ทีเอ (TA) ใช้ตามสายเหมือนกัน จะต้องเรียกเก็บในอัตราเดียวกันนี้หรือไม่ เพราะว่าเป็นโทรคมนาคมลักษณะหรือประเภทเดียวกัน อันนี้ก็จะเข้าข้อนี้ใหม่ จะต้องเรียกเก็บนาทีละ ๕๐ สตางค์หรือไม่ หรือว่ากำหนดขั้นสูงไว้ ส่วนขั้นต่ำใครจะมีเทคนิค มีเทคโนโลยีหรือใครจะมีอย่างที่คุณระวีพูดเมื่อสักครู่นี้ กระผมยกตัวอย่างใกล้ๆ คุณระวีคิดว่า กระผมใช้โทรศัพท์มาก เดือนหนึ่งหลายพันนาที กระผมเสียค่าโทรศัพท์ที่อยู่เดือนละ ๑,๐๐๐ บาท ใช้โทรศัพท์ที่มีอัตราของกระผม เรด (Rate) ขั้นต่ำ ๑,๐๐๐ บาท บริษัทมือถือบอกว่า ถ้าขงกระผม ๑,๐๐๐ บาท กระผมจะคิดอัตราพิเศษที่ต่ำกว่านั้นในนาทีละเท่านี้เท่านี้ แต่ปรากฏว่า คุณระวี กิ่งคำวงศ์ ใช้เดือนละ ๑๐๐ บาท บริษัทเขาบอกอีกอัตราหนึ่งต้องใช้อัตราเต็ม เพราะคุณใช้น้อย ถามว่ากรณีที่กฎหมายมาตรา ๕๖ ระบุว่า จะต้องเรียกเก็บในบริการที่มีโทรคมนาคมที่มีลักษณะและประเภทเดียวกัน คุณระวีกับกระผมใช้โทรศัพท์ที่มีอัตรา ให้โทรคมนาคมในลักษณะและประเภทเดียวกันคือใช้มือถือเหมือนกัน และจากบริษัทเดียวกันด้วย แต่บริษัทเกิดตั้งกฎเกณฑ์ในอัตราเรียกเก็บไม่เท่ากัน กระผมใช้มากเรียกเก็บในอัตราที่ต่ำ คุณระวีใช้น้อยเรียกเก็บในอัตราที่สูง หรืออัตราปกติ อย่างนี้จะเรียกว่าเข้ามาตรา ๕๖ หรือไม่ ท่านประธานฯ ที่เคารพครับ เพราะฉะนั้นกระผมจึงเห็นด้วยกับท่านระวีดังกล่าวถึงในข้อนี้ว่า อาจจะทำให้เกิดความลำบากในการบริการนะครับ เกิดความลำบากในแง่ของเทคโนโลยีที่มีลูกเล่นในการสื่อสารแต่ละอย่างที่แตกต่างกัน ซึ่งจะทำให้เกิดมีการกำหนดอัตราบริการที่แตกต่างกัน ดังนั้นการบรรจุไว้ในมาตรา ๕๖ ว่าจะต้องเรียกเก็บจากผู้ใช้งานคนในอัตราเดียวกันสำหรับบริการโทรคมนาคมลักษณะหรือประเภทเดียวกัน จึงน่าจะเป็นการปรับไว้ในข้อกฎหมาย ซึ่งไม่ตรงกับข้อเท็จจริงที่ดำเนินอยู่ในสภาพของธุรกิจโทรคมนาคม ทั้งในปัจจุบันและอนาคต ท่านประธานฯ ที่เคารพครับ เมื่อเป็นเช่นนั้นกระผมจึงเห็นว่า ในมาตรา ๕๖ นั้น การคงไว้เฉพาะ ๑ บรรทัดแรก ๔ บรรทัดแรกนั้น โดยตัดเฉพาะส่วนนี้ออกน่าจะเหมาะสมกว่า กระผมเลยเสนอไว้เช่นนี้ครับ ขอขอบพระคุณครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานวุฒิสภา (นายพิเชฐ พัฒนโชติ รองประธานวุฒิสภา คนที่หนึ่ง) : เชิญกรรมการครับ

นายแก้วสรร อติโพธิ์ (กรรมาธิการ) : ท่านประธานฯ ครับ ในมาตรา ๕๖ นี้ นะครับ ถ้าถามว่ากรรมาธิการเข้าใจอย่างไร ที่ว่าต้องเรียกเก็บจากผู้ให้บริการของคนในอัตราเดียวกัน สำหรับบริการโทรคมนาคมลักษณะหรือประเภทเดียวกัน อันนี้หมายความว่า ถ้าใครมาเป็นลูกค้าของตัวเองแล้ว อย่างเลือกที่รักมักที่ชัง ๓ นาทีแรกคิดแพงหน่อยก็ใช้อัตราเดียวกันกับทุกคน พอ ๒ นาทีที่ดังลคให้อีก ก็ลดให้ทุกคน ประเด็นอยู่ที่ความเสมอภาคในระหว่างลูกค้าของตนเอง มีเกณฑ์อะไรก็ขอให้ใช้โดยเสมอภาคกับลูกค้าของคนทุกคน ประเด็นอยู่ตรงนั้นก็ขอเรียนที่ประชุมตรงนี้ แล้วเรียนท่านประธานฯ นะครับ ผมคิดว่าเวลาน้อย ขอบังคับคงต้องถือให้มันนะครับ ท่านระวีแปรญัตติมาตรา ๕๖ ทั้งทั้งมาตรา นะครับ แล้วท่านก็มาบอกเอาไว้ก็ได้ แต่ขอตัดตรงนี้ ท่านกรรมาธิการสมพงษ์ ท่านเป็นกรรมาธิการ ถ้าจะมีความเห็นก็มาว่าในกรรมาธิการ ในเมื่อท่านนั่งตรงนั้นก็ในฐานะสมาชิกฯ สมาชิกฯ ถ้าไม่ได้แปรญัตติไว้ก็ไม่ควรอภิปราย เพราะเวลาเราเหลือ ๕๐ กว่านาทีเท่านั้นเองครับ ขอขอบคุณครับ ขอชี้แจงเท่านั้นครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานวุฒิสภา (นายพิเชฐ พัฒนโชติ รองประธานวุฒิสภา คนที่หนึ่ง) : ขอขอบคุณครับ คงไม่ต้องแล้วครับ ท่านสมพงษ์ มีการสงวนความเห็นของกรรมาธิการท่านหนึ่ง กรรมาธิการอยู่ใหม่ครับ ผู้สงวน ถ้าไม่อยู่ผมถือว่าญัตตินี้ตกไปนะครับ ขอผ่านเลยนะครับ ขอขอบคุณครับ เชิญท่านเลขาฯ ครับ

นายจ้านรงค์ สวมประคำ (รองเลขาธิการวุฒิสภา รักษาการแทนเลขาธิการวุฒิสภา) : “มาตรา ๕๖ มีการแก้ไข มีกรรมาธิการสงวนความเห็น มีสมาชิกฯ สงวนความเห็นแปรญัตติ”

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานวุฒิสภา (นายพิเชฐ พัฒนโชติ รองประธานวุฒิสภา คนที่หนึ่ง) : เชิญกรรมาธิการครับ

นายแก้วสรร อติโพธิ์ (กรรมาธิการ) : กรรมาธิการได้ปรึกษาแล้วนะครับ เพื่อให้อนุวัติตามมติที่ประชุมนะครับ มาตรา ๕๖ ไร่ทำหน้าที่ห้ามมิให้เรียกเงินประกัน จึงเห็นควรบัญญัติดังนี้ครับ “ผู้รับใบอนุญาตจะเรียกเก็บเงินประกันหรือเงินอื่นที่มีลักษณะเป็นการเรียกเก็บล่วงหน้ามิได้” นะครับ ตกลงเก็บได้แค่ค่าธรรมเนียม ค่าบริการ ตามมาตรา ๕๔ ซึ่งถูกควบคุมโดยมาตรา ๕๖ เท่านั้นนะครับ ตกลงมาตรา ๕๗ นะครับ กรรมาธิการเสนอให้เป็นไปตามมติที่ประชุม ดังที่ผมอ่านไปแล้วนะครับ “ผู้รับใบอนุญาตจะเรียกเก็บเงินประกันหรือเงินอื่นที่มีลักษณะเป็นการเรียกเก็บล่วงหน้ามิได้” ขอขอบคุณครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานวุฒิสภา (นายพิเชฐ พัฒนโชติ รองประธาน

นายระวี กิ่งคำวงศ์ (มุกดาหาร) : กราบเรียนท่านประธานวุฒิสภาที่เคารพครับ กระผม นายระวี กิ่งคำวงศ์ สมาชิกวุฒิสภาจังหวัดมุกดาหาร กระผมก็เห็นด้วยกับ คณะกรรมาธิการที่ได้แก้ไขข้อความตามที่ได้อาราบฏอย่างนี้ เพราะฉะนั้นกระผมถึงไม่ตั้งใจใน ประเด็นที่ขอสงวนไว้ นะครับ ขอขอบคุณครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานวุฒิสภา (นายพิเชฐ พัฒนโชติ รองประธาน วุฒิสภา คนที่หนึ่ง) : ท่านสันติภาพไม่ได้แล้วครับ เพราะว่าผู้สงวนไม่อยู่ ถือว่ามติของผู้สงวนตกไปนะครับ ที่กรรมาธิการแก้ไขใหม่ครับ เชิญครับ

นายสันติภาพ อินทรพัฒน์ (น่าน) : เรียนท่านประธานวุฒิสภาที่เคารพ กระผม สันติภาพ อินทรพัฒน์ สมาชิกวุฒิสภาจังหวัดน่าน ท่านประธานฯ อย่างเพิ่งรีบจึตร้าว่า กระผมจะพูดอะไร เพราะในถ้อยคำกระผมไม่ตั้งใจผู้สงวน แต่ที่กรรมาธิการขอแก้ไขนี้ กระผมเป็นห่วงการใช้ถ้อยคำเท่านั้นเอง เพราะท่านประธานฯ คุณให้คืนะครับ ในข้อเท็จจริง ในกระบวนการถ้อยคำใช้ของมันได้ออยู่แล้ว ในมาตรา ๕๖ ผู้รับใบอนุญาตท่านไปเติม “แต่ละราย” กระผมถ้าผู้รับใบอนุญาต กระผมเป็นผู้ประกอบการ คนที่มาแต่ละราย โดยนัยของตัวเอง ครอบคลุมนอยู่แล้ว แล้วจะเรียกอีกอีตรา ท่านดูคำธรรมเนียม คำบริการ หรือเงินประกันเกินกว่า มีคำว่า อีตรา อยู่แล้ว ท่านไปใส่ทำไม ในตัวของมันเองบอกอยู่แล้วว่า ถ้าผู้ให้บริการ

(นายเจิมศักดิ์ ปิ่นทอง ได้ยื่นและยกมือขึ้น)

นายเจิมศักดิ์ ปิ่นทอง (กรุงเทพมหานคร) : ท่านประธานฯ ครับ ผมขอ ประห้วง ท่านประธานฯ ครับ ขณะนี้เรากำลังพิจารณา มาตรา ๕๗

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานวุฒิสภา (นายพิเชฐ พัฒนโชติ รองประธาน วุฒิสภา คนที่หนึ่ง) : ครับผมเข้าใจครับ ผมกำลังฟังอยู่ครับท่าน ขอพบพระคุณครับ ผมกำลังเข้าใจว่า ท่านกำลังทำความเข้าใจหรือเปล่าครับ ขอให้ท่านอยู่ในประเด็น ท่านกำลัง พูดยุติมาตราไหนครับ ถ้ามาตรา ๕๖ ขอให้หนึ่งลงเลยครับ เพราะเราผ่านแล้วครับ ขอพบพระคุณครับ ก็แปลว่า มาตรา ๕๗ เป็นไปตามที่กรรมาธิการแก้ไขนะครับ ขอขอบคุณครับ เชิญท่านเลขาฯ ต่อครับ

นายจ่านงค์ สวมประคำ (รองเลขาธิการวุฒิสภา รักษาราชการแทน เลขาธิการวุฒิสภา) : “มาตรา ๕๘ มีการแก้ไข มีการรวมการสงวนความเห็น มาตรา ๕๘ มีการแก้ไข มีการรวมการสงวนความเห็น”

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานวุฒิสภา (นายพิเชฐ พัฒนโชติ รองประธาน วุฒิสภา คนที่หนึ่ง) : ท่านกรรมาธิการเชิญครับ

นายแก้วสรร อดิโพธิ์ (กรรมาธิการ) : ครับ ก็กำลังจะใส่เก็บคำว่า “เงินประกัน” ทั้งหมดนะครับ เห็นคำว่า “เงินประกัน” แล้วก็อย่าตกใจนะครับ จะหายไปหมด แล้วจะแก้แทนตราอีกที

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานวุฒิสภา (นายพิเชฐ พัฒนโชติ รองประธานวุฒิสภา คนที่หนึ่ง) : สมาชิกฯ เข้าใจแล้วครับ ขอบขอบคุณครับ เชิญครับ

นายจ้านงค์ สวมประคำ (รองเลขาธิการวุฒิสภา รักษาการแทนเลขาธิการวุฒิสภา) : “หมวด ๘ การกำกับดูแล ไม่มีการแก้ไข มาตรา ๖๐ มาตรา ๖๑ และ มาตรา ๖๒ ไม่มีการแก้ไข หมวด ๙ การบังคับการปกครอง ไม่มีการแก้ไข มาตรา ๖๓ มีการแก้ไข มาตรา ๖๔ ไม่มีการแก้ไข มีผู้สงวนคำแปรญัตติ”

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานวุฒิสภา (นายพิเชฐ พัฒนโชติ รองประธานวุฒิสภา คนที่หนึ่ง) : ท่านระวีสงวนหรือครับ เชิญครับ

นายระวี กิ่งกว้างส์ (มุขตาวร) : กราบเรียนท่านประธานวุฒิสภาที่เคารพ กระผม นายระวี กิ่งกว้างส์ ซึ่งได้ขอแปรญัตติแก้ไขเพิ่มเติมข้อความในมาตรา ๖๔ นั้น หลังจากได้อ่านข้อความที่กรรมาธิการได้แก้ไขและเพิ่มเติมแล้วเห็นด้วยกับคณะกรรมการเสียงส่วนมาก ไม่ได้ใจครับ

นายจ้านงค์ สวมประคำ (รองเลขาธิการวุฒิสภา รักษาการแทนเลขาธิการวุฒิสภา) : “มาตรา ๖๕ ไม่มีการแก้ไข หมวด ๑๐ บทกำหนดโทษ ไม่มีการแก้ไข มาตรา ๖๖ มีการแก้ไข”

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานวุฒิสภา (นายพิเชฐ พัฒนโชติ รองประธานวุฒิสภา คนที่หนึ่ง) : ท่านอุบลมีอะไรครับ

นายอุบล เอื้อศรี (นกรราชันมา) : ท่านประธานฯ ครับ ผม อุบล เอื้อศรี จากนกรราชันมาครับ ท่านครับ ผมมีข้อสังเกตหนึ่งครับ มาตรา ๕๘ นี้เคยไปแล้ว แต่ว่าอยากจะทำคณะครับว่า ในกรณีที่เป็นไปตามมาตรา ๕๘ นี้กฎหมายใช้คำสุดท้ายว่า “ก็ได้” นี้ นะครับ ในเมื่อเกินสมควรโดยไม่เป็นธรรมนี้ คณะกรรมาธิการจะใช้คำว่า “ก็ได้” ได้อย่างไรครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานวุฒิสภา (นายพิเชฐ พัฒนโชติ รองประธานวุฒิสภา คนที่หนึ่ง) : ผ่านไปแล้วครับท่านอุบลครับ Institutional Repository of Thailand

นายอุบล เอื้อศรี (นกรราชันมา) : แล้วก็ในหมวด ๘ ก็เหมือนกันครับ ในกรณีที่ เป็นธรรมนี้ยังให้อำนาจคณะกรรมการกำหนดก็ได้ไม่ใช่เป็นธรรมนะครับ

ประธานวุฒิสภา : เชิญท่านเลขาฯ ค่ะ

นายจ่านงค์ สวมประจำ (รองเลขาธิการวุฒิสภา รักษาราชการแทน เลขาธิการวุฒิสภา) : “มาตรา ๖๗ และมาตรา ๖๘ ไม่มีการแก้ไข มาตรา ๖๘ มีการแก้ไข มาตรา ๗๐ มาตรา ๗๑ และมาตรา ๗๒ ไม่มีการแก้ไข มาตรา ๗๒/๑ คณะกรรมาธิการเพิ่มขึ้นใหม่ มาตรา ๗๓ และมาตรา ๗๔ ไม่มีการแก้ไข มาตรา ๗๔/๑ คณะกรรมาธิการเพิ่มขึ้นใหม่ มาตรา ๗๕ ไม่มีการแก้ไข บทเฉพาะกาล ไม่มีการแก้ไขมาตรา ๗๖ มีการแก้ไข มาตรา ๗๗ มีการแก้ไข มีการรวมกิจการสงวนความเห็น มีสมาชิกฯ สงวนคำแปรญัตติ”

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานวุฒิสภา (นายพิเชฐ พัฒนโชติ รองประธานวุฒิสภา คนที่หนึ่ง) : ท่านปริทัศน์

นายปริทัศน์ หิรัญพฤกษ์ (1๗๓๓) : ท่านประธานวุฒิสภาที่เคารพ กระผมปริทัศน์ หิรัญพฤกษ์ จากจังหวัดปทุมธานี กระผมอยากขอคำอธิบายจากคณะกรรมาธิการในการแก้ไขมาตรานี้ในแง่ของผลกระทบที่เกิดขึ้นจากการที่แปลงสัมปทานหรือสัญญาร่วมทุนเป็นการอนุญาตของรายเดิมว่า มีผลเปลี่ยนแปลงในเรื่องรายได้ของรัฐ มีผลเปลี่ยนแปลงในเรื่องผลประโยชน์ของประชาชนที่ได้รับในฐานะผู้ให้บริการ เช่น ค่าบริการที่จะถูกลงเพียงใด อย่างไร ประกอบกับในหนังสือพิมพ์ไทยรัฐฉบับเมื่อวานอาจจะมีหนังสือพิมพ์ฉบับอื่นด้วยได้รายงานข่าว ซึ่งไม่เป็นที่น่าสบายใจสำหรับวุฒิสภา โดยเฉพาะอย่างยิ่งเนื้อความที่รายงานว่า มีการกรมการสหภาพแรงงานรัฐวิสาหกิจแห่งหนึ่งให้ข่าวต่อสื่อมวลชนว่า มาตรานี้ที่คณะกรรมาธิการได้แก้ไขเป็นเหตุให้เกิดปัญหา ๒ - ๓ ประการ ที่สำคัญคือ

ประการแรก การเปลี่ยนแปลงสัมปทานและการร่วมทุนเป็นการอนุญาต เช่น รายใหม่ ๆ จะก่อให้เกิดความเสียหายแก่รัฐในการที่การโอนจะทำให้การสิ้นสุดสัมปทานไม่ก่อให้เกิดผลในทางที่ทำให้ผู้รับสัมปทานหรือผู้ร่วมทุน ต้องยกอุปกรณ์เครื่องมือทั้งหมดให้แก่รัฐ ซึ่งการกล่าวหาในหนังสือพิมพ์นี้ว่าเป็นความเสียหายอย่างมากมายแก่รัฐและประชาชน นอกจากนั้นยังกล่าวถึงคณะกรรมาธิการในลักษณะที่ก่อให้เกิดความเสียหายเป็นเรื่องที่เกี่ยวข้องกับผลประโยชน์ส่วนตัวบางประการ ซึ่งกระผมเองนั้นไม่เชื่อว่าการกล่าวหานี้เป็นความจริง แต่เนื่องจากเป็นเรื่องที่คิดว่า ประชาชนส่วนใหญ่ได้อ่านแล้วก็จะเกิดความคลางแคลงสงสัยและคณะกรรมาธิการคงยังไม่มีโอกาสได้ชี้แจงเรื่องนี้ต่อสาธารณชน กระผมอยากขอให้คณะกรรมาธิการได้โปรดใช้เวลาตามสมควรที่จะแถลง ชี้แจงประเด็นทั้งในคำถามของกระผมเอง และในรายงานข่าวหนังสือพิมพ์เพื่อประโยชน์ของวุฒิสภาโดยส่วนรวม และเพื่อความเข้าใจของสาธารณชนในทางที่ถูกต้อง ขอขอบคุณครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานวุฒิสภา (นายพิเชฐ พัฒนโชติ รองประธานวุฒิสภา คนที่หนึ่ง) : หมอนิรันดร์ ครับ

นายนิรันดร์ พิทักษ์วัชระ (อุบลราชธานี) : ขอบคุณครับท่านประธาน วุฒิสภา กระผม นายนิรันดร์ พิทักษ์วัชระ สมาชิกวุฒิสภาจังหวัดอุบลราชธานี ในมาตรา ๑๑7 ที่กระผมเป็นผู้ที่แปรญัตติไว้ แล้วก็ได้ส่งมอบต่อกรรมาธิการ กระผมขออนุญาตท่านประธานฯ ในการที่จะนำเสนอในเหตุผลและสาระสำคัญของการที่ได้ตั้งการแปรญัตติในมาตรา ๑๑7 ไว้ครับ ท่านประธานฯ ครับ และเพื่อน ๆ สมาชิกฯ กระผมเองได้ถ่ายเอกสารที่ประกอบและแจกให้เพื่อน ๆ สมาชิกฯ ด้วย เพราะว่าเพื่อนที่จะได้ทำความเข้าใจเป็นข้อสรุปในเรื่องปัญหาของมาตรา ๑๑7 แล้วก็อีกด้านหนึ่งก็เห็นตารางโมเสกของข้อมูลที่จะประกอบกัน ท่านประธานฯ ครับ มาตรา ๑๑7 เป็นมาตราที่กระผมคิดว่ามีความสำคัญมาก เนื่องจากได้ระบุไว้ในบทเฉพาะกาล และมีความสำคัญในเรื่องของการที่จะเกี่ยวข้องกับปัญหาที่เป็นผลประโยชน์ของรัฐและประชาชน มูลค่านี้จำนวนกระผมคิดว่านับแสนล้านบาท กระผมเองนั้นเจตนาเริ่มต้นที่แปรญัตติไว้ก็เนื่องจากว่า เราทุกคนทราบดีว่า ในมาตรา ๕๐ นั้น เราต้องการให้การกระจายคลื่นความถี่วิทยุโทรทัศน์และโทรคมนาคมนี้เป็นทรัพย์สินสมบัติที่เป็นประโยชน์ของชาติและของประชาชนให้มาก ในกรณีของมาตรา ๑๑7 นั้น โอกาสในการที่จะทำให้รัฐสูญเสียผลประโยชน์ก็เนื่องจากการที่สัญญาสัมปทานต่าง ๆ ที่องค์การโทรศัพท์ฯ หรือการสื่อสารฯ ก็คือได้ทำไว้กับบริษัทเอกชน ไม่ว่าจะเป็นบริษัทที่ดูแลในเรื่องของโทรศัพท์มือถือ วิทยุโทรศัพท์ตามบ้าน หรือเรื่องดาวเทียมต่าง ๆ ท่านประธานฯ ครับ บริษัทต่าง ๆ เหล่านั้นได้มีการตกลงทำสัญญามาแล้วนับเป็นเวลาร่วม ๑๐ ปี และสัญญานั้นจะมีการผูกพัน บางบริษัทจะถึงปีประมาณ ๒๕๖๐ นั่นคือ อีกประมาณ ๑๕ ถึง ๒๐ ปีต่อไป แต่ส่วนที่จะเป็นสิทธิผลประโยชน์ของรัฐ นั่นคือประเด็นในเรื่องของการที่บริษัทเอกชนต่าง ๆ เหล่านี้มีภาระในการที่ต้องจ่ายส่วนแบ่งรายได้ บางบริษัท ๑๕ เปอร์เซ็นต์ บางบริษัท ๒๐ เปอร์เซ็นต์ จนถึง ๕๐ เปอร์เซ็นต์ก็มีความข้อมูลที่กระผมได้รวบรวมมานั้นในปี ๒๕๔๓ ๕ บริษัทใหญ่ ๆ ไม่ว่าจะเป็นเทเลคอม เอเชีย (Telecom Asia) ทีทีแอลดีที (TT&T) หรือเอไอเอส (AIS) ก็ตาม รัฐเองได้ประโยชน์จากเรื่องของส่วนแบ่งรายได้ที่บริษัทต่าง ๆ ที่ต้องจ่ายให้เป็นมูลค่าถึงประมาณ ๑๕,๕๐๐ ล้านบาท นอกจากนี้แล้วในช่วงของการที่เราจะมีการตรากฎหมายฉบับนี้เกิดขึ้นในปี ๒๕๔๓ และในปี ๒๕๔๔ ได้มีความพยายามของรัฐบาลในการที่จะจัดตั้งคณะกรรมการขึ้นคณะหนึ่งเรียกว่า คณะกรรมการแปรสัญญาสัมปทาน และคณะนี้คณะกรรมการคณะนี้ที่เราเรียกย่อ ๆ ง่ายๆ ได้มีแนวโน้มในการที่จะให้มีการระบุไว้ หรือมีความพยายามที่จะทำให้บริษัทเอกชนต่าง ๆ เหล่านี้ลงจ่ายในเรื่องของส่วนแบ่งรายได้ของรัฐ อย่างน้อย ๆ ตามตัวเลขข้อมูลที่ได้มาคือ ตั้งแต่ปี ๒๕๔๘ เพราะฉะนั้นท่านประธานฯ ครับ ในบรรดาภาพของการที่เราจะมีองค์กร

อิสระเกิดขึ้น ก็คือ กทข. กิติ และด้วยเหตุผลในการที่กล่าวอ้างว่าต้องการเปิดการค้าเสรี
 ในมาตรา ๑๑ นี้จะเป็นการเปิดโอกาสให้บริษัทเอกชนเหล่านั้นหาเหตุในการที่จะงดจ่ายเงิน
 ส่วนแบ่งรายได้ของรัฐ และไปใช้เหตุผลในการที่จะไปจ่ายค่าธรรมเนียมใบอนุญาตแทน
 ซึ่งเรามองก็กรอิสระเกิดขึ้น เพื่อน ๆ สมาชิก ครับ ถ้าท่านดูในตัวเลขในเอกสารประกอบที่
 กระผมได้นำมาเสนอ จะเห็นว่า ถ้าหากว่ารัฐไม่ได้รับเงินค่าส่วนแบ่งรายได้จากรีษัทเอกชน
 เหล่านั้น ถ้าคิดเอาปี ๒๕๔๘ รัฐเองจะสูญเสียรายได้ถึงประมาณ ๒๕๐,๐๘๔ ล้านบาท แต่ถ้า
 คิดเอาตั้งแต่เมื่อกฎหมายฉบับนี้ประกาศออกไปเมื่อใดมูลค่าที่เราสูญเสียจะขึ้นถึง ๔๑๐,๕๕๑
 ล้านบาท ข้อมูลที่ผมได้นำมาไม่ใช่เป็นข้อมูลที่ปิดลับ เป็นข้อมูลที่เปิดเผย เป็นข้อมูลศึกษาของ
 สำนักวิจัยหลักทรัพย์ และขณะนี้ก็มีกรลงตีพิมพ์ในหนังสือพิมพ์ ไม่ว่าจะเป็นหนังสือพิมพ์
 มติชน หรือหนังสือพิมพ์กรุงเทพธุรกิจ หรือประชาชนาติธุรกิจก็ตามเป็นการตีแผ่ข้อมูลนี้ผู้
 สาธารณะเรียบร้อยแล้ว เพราะฉะนั้นอยากรเรียนท่านประธานฯ ถึงเพื่อน ๆ สมาชิก ว่า
 ในมาตรา ๑๑ ถ้าหากว่ามีกรประกาศี้ออกไปข้อสรุปก็คือว่า จะทำให้บริษัทใหญ่ ๆ
 เหล่านั้นใช้ข้ออ้างที่อาจจะเขียนยังไม่รัดกุมเพียงพอในการที่จะตัดความรับผิดชอบ ในการที่จะ
 จ่ายเงินค่าส่วนแบ่งรายได้ดังกล่าว ี่เหล่านั้น กระผมอยากให้เพื่อน ๆ สมาชิก มาดูในมาตรา ๑๑
 กระผมจะวิเคราะห์ให้ดูว่า ในมาตรา ๑๑ ที่มีอยู่ด้วยกัน ๔ วรรคกัน มีโอกาสจะเข้าไปสู่ใน
 วิธีการที่จะสูญเสียรายได้อย่างไร ในวรรคหนึ่งนั้น ก็คือการรับประกันในเรื่องของสิทธิที่มีอยู่
 ตามสัญญาอันนี้เป็นไปตามกฎหมายรัฐธรรมนูญ บทเฉพาะกาล มาตรา ๓๑๕ (๒) อันนั้น
 ถูกต้องไม่มีปัญหาอะไร แต่เมื่อเราดูในวรรคสอง วรรคสามของมาตรา ๑๑ ครานั้นจะชัดเจน
 ครับว่า เป็นการเปิดช่องให้บริษัทเอกชนนั้นอ้างเหตุในการที่จะยกเลิกในการจ่ายส่วนแบ่ง
 รายได้ โดยการอ้างสิทธิในเรื่องของการจ่ายค่าธรรมเนียมที่ไม่เป็นภาระแก่ผู้ประกอบกร
 อันนี้จริง ๆ ได้ระบุไว้ในกฎหมายฉบับนี้ที่เราได้ผ่านไปแล้ว คือมาตรา ๑๑ ครับ เพราะฉะนั้น
 ในวรรคสอง วรรคสามเราจะผ่านไปถึกขณะนี้ไม่ได้ เพราะมีช่องว่างช่องโหว่ของกฎหมาย
 ในการที่จะทำให้บริษัทเอกชนเหล่านั้นถือโอกาสในการที่จะตีความที่เป็นประโยชน์สำหรับ
 ตัวเอง ในวรรคสี่องแล้วใหญ่เลยครับ วรรคสี่นั้น ถ้าปล่อยให้ผ่านไปจะทำให้บริษัทเอกชน
 เหล่านี้ตีความว่า ถ้ากฎหมายฉบับนี้ผ่านไม่จำเป็นต้องจ่ายเงินเลยครบตั้งแต่นั้นเป็นต้นไป
 เพราะฉะนั้นท่านประธานฯ ครับ กระผมจึงได้แปรญัตติในกฎหมายฉบับนี้ ในวรรคหนึ่งนั้น
 กระผมไม่ได้แตะต้อง ในวรรคสองกระผมขอแปรญัตติในการเพิ่มข้อความตามที่กระผมได้ขีด
 เส้นใต้ไว้ก็คือ “เท่าที่ไม่ขัดกับขอบเขตและเงื่อนไขตามที่ได้รับการอนุญาตสัมปทานหรือสัญญาที่
 มีอยู่” และในวรรคสามนั้น กระผมขออนุญาตเดิมนครวรรคท้ายคือว่า “การที่ความตกลง

เปลี่ยนแปลงเงื่อนไขของการอนุญาตสัมปทาน หรือสัญญาในการประกอบกิจการโทรคมนาคม ตามระยะเวลาที่เหลืออยู่ของการอนุญาตสัมปทาน หรือสัญญาเหล่านั้นต้องไม่ทำให้รัฐและประชาชนเสียประโยชน์” และชัดเจนได้ครั้งนี่ “ต้องไม่ทำให้รัฐและประชาชนเสียประโยชน์” เพราะทั้งนี้กระผมต้องการในการที่จะคุ้มครองในด้านความเป็นธรรม ไม่ว่าจะเป็นเรื่องของรัฐ หรือเอกชนก็ตาม ส่วนในวรรคสี่ปล่อยให้ไม่ได้ครบ ต้องคิดทั้งครบ อันนั้นก็เห็นเหตุผลทั้งหลายทั้งปวงที่กระผมได้แปรญัตติในการที่จะเสนอให้มาตรา ๓๑ นี้มีความรัดกุมขึ้น เพื่อป้องกันไม่ให้มีการสูญเสียผลประโยชน์ของชาติ ซึ่งมูลค่านั้นประมาณ ๓ - ๔ แสนล้านบาทครับ ขอบคุณครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานวุฒิสภา (นายพิเชษฐ พัฒนโชติ รองประธานวุฒิสภา คนที่หนึ่ง) : ท่านสมาชิกฯ ครับ ผมขอปรึกษาหมอนิรันดร์นิดหนึ่ง ในเอกสารที่อยู่ในมือกระผมขณะนี้ ที่ท่านแปรญัตติไว้ของวรรคสามบรรทัดสุดท้ายใช้คำว่า “ไม่ทำให้รัฐเสียประโยชน์” แต่ที่ท่านอภิปรายมีคำว่า “และประชาชน” ด้วย ไม่ทราบว่ามีที่คิดพิมพ์ตกไปหรืออย่างไร

นายนิรันดร์ พัทธพัชระ (อุบลราชธานี) : ที่ถูกคือ “ต้องไม่ทำให้รัฐเสียประโยชน์” ครับ ท่านประธานฯ ครับ อันนั้นผมพูดตามการอภิปรายหลายๆ ครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานวุฒิสภา (นายพิเชษฐ พัฒนโชติ รองประธานวุฒิสภา คนที่หนึ่ง) : ขอบคุณครับ เชิญท่านอาจารย์เจิมศักดิ์

นายเจิมศักดิ์ ปิ่นทอง (กรุงเทพมหานคร) : กวามเนียนท่านประธานฯ ที่เคารพครับ ผม เจิมศักดิ์ ปิ่นทอง ท่านประธานฯ ครับ ในมาตราที่ผมเคยกราบเรียนกรรมาธิการไว้เมื่อผมขอแปรญัตติ แล้วตอนนั้นท่านพยายามอธิบายให้ผมฟัง ผมก็บอกว่าคุณคงจะยอมไปก่อน แต่ว่าเมื่อท่านมีการแก้ไขอยู่แล้ว ผมมีโอกาสจะได้พูดอยู่แล้ว ผมก็บอกท่านกรรมาธิการไว้แล้ว ผมไม่ได้กลับไปกลับมาะครับ ผมบอกท่านไว้แล้วว่า ผมจะไปนอนคิดว่าที่ท่านบอกผมคอนวินซ์ (Convince) โหม่ จริงโหม่ แล้วผมจะไปนอนคิดดู ไปศึกษาต่อ เพราะผมเคารพและอะไรก็ตามกรรมาธิการได้ผมจะอดจะตาม แต่ท่านประธานฯ ครับ ผมเรียนตรง ๆ ว่าผมตามไม่ได้จริง ๆ ท่านประธานฯ ครับ สัญญาร่วมการงาน นี้ผมเรียกให้ถูกต้องไปเลย ที่บริษัทเอกชนร่วมการงานกับการโทรศัพทฯ และ กสท. ที่สำคัญมีอยู่ ๕ เจ้า หลายท่านช่วยกรุณาตามสมาคมนิดหนึ่ง เจ้าที่ ๑ ก็คือเทเลคอมเอเชีย เป็นโทรศัพท์พื้นฐาน ๒.๖ ล้านเลขหมาย สัญญา ๒๕ ปี ส่วนแบ่งรายได้ ๑๖ เปอร์เซ็นต์ เจ้าที่ ๒ ก็คือทีทีแอนด์ที่เป็นโทรศัพท์พื้นฐาน ๑.๕ ล้านเลขหมาย ๒๕ ปี ส่วนแบ่งรายได้ ๔๓.๑ เปอร์เซ็นต์ อันนั้น

โทรศัพท์พื้นฐาน โทรศัพท์มือถือมีของบริษัทเอไอเอส เป็นบริษัทเคลื่อนที่ในปีสัมปทาน สัญญาร่วมการงาน ปี ๒๕๓๓ - ๒๕๕๘ ๒๕ ปี ส่วนแบ่งรายได้ตั้งแต่ปีแรก ๑๕ เปอร์เซ็นต์ แล้วปีหลัง ๆ จะให้มากขึ้น ๓๕ เปอร์เซ็นต์ ขณะนี้อยู่ที่ ๒๕ เปอร์เซ็นต์ ปีแรกแบ่งให้รัฐน้อย เอกชนเอามาก ปีหลัง ๆ จะให้รัฐมากขึ้นเรื่อย ๆ ขณะนี้อยู่ตรงกลางประมาณ ๒๕ เปอร์เซ็นต์ต่อไปจะไปถึง ๓๕ เปอร์เซ็นต์ในอนาคต คอนสัญญาเราก็คิดว่าตอนต้นให้น้อย ตอนหลังให้มาก รัฐจะได้ส่วนแบ่งแล้วตอนหลังในอนาคต นี่ก็ข้อเท็จจริงเวิร์ลโฟน (World phone) 1800 เป็นโทรศัพท์เคลื่อนที่ไม่จำกัดจำนวนเลขหมาย ๒๕๓๔ - ๒๕๖๑ สัมปทาน ๒๗ ปี ส่วนแบ่งรายได้ปีแรก ๑๒ เปอร์เซ็นต์ ให้เพิ่มขึ้น ๆ ปีหลัง ๆ จะให้ ๓๐ เปอร์เซ็นต์ ขณะนี้อยู่กลาง ๆ ค่าวเทียมชินเซตทลโซซ์ สัมปทานปี ๒๕๓๔ ถึงปี ๒๕๖๔ ๓๐ ปี ส่วนแบ่งรายได้ ๑๐.๕ เปอร์เซ็นต์ ถึง ๒๒.๕ เปอร์เซ็นต์ ให้ตอนหลังมากขึ้น ท่านประธานฯ ครับ นี่ก็สัญญาทั้งหลายที่เราได้ทำกันไว้ และเรากำลังจะบอกว่า ถ้ามาตราอื่นจะเป็นอย่างไร สัญญาอันนี้จะมีผลว่า จะทำให้ผู้ที่ได้รับและสัญญาไว้ว่าจะแบ่งส่วนแบ่งนี้มีโอกาสเป็นอย่างไร มาตรานี้จะบอกตรงนี้ คราวนี้ถ้าถามก็คือว่า บริษัททั้ง ๕ มีสิทธิผูกขาดตามสัญญาหรือไม่ ถ้าบอกว่ามีสิทธิผูกขาดตามสัญญา พอเราเปิดใบอนุญาตใหม่ตามมาตรา ๑๖ บริษัทพวกนี้ก็อาจจะเสียเปรียบ เพราะว่ามีคนมาแข่งขันทำให้บริษัทพวกนี้เสียเปรียบ เพราะว่าเคยได้อำนาจผูกขาดไว้ตามสัญญา หากเป็นเช่นนั้นไม่เลขครับ สิทธิผูกขาดตามสัญญาทั้ง ๕ บริษัท หกไปเรียบร้อยแล้ว บริษัท เทเลคอมเอเชีย หกไปเมื่อปี ๒๕๓๘ เมื่อได้รับสัมปทานเพิ่มอีก ๖ แสนเลขหมาย บริษัท ทีทีแอลด์ทั้งหมดไปเมื่อปี ๒๕๓๘ เมื่อรับสัมปทานเพิ่มอีก ๕ แสนเลขหมาย บริษัท เอไอเอสที่เคยได้รับสิทธิผูกขาดทั้งหมดไปแล้วเมื่อสัญญา ครั้งที่ ๔ เมื่อปี ๒๕๓๓ บริษัท เวิร์ลโฟน 1800 ไม่มีสิทธิผูกขาดตั้งแต่เริ่มประกอบการ บริษัท ชินเซตทลโซซ์ หกสิทธิผูกขาดนาน ๘ ปีไปแล้ว ปีสุดท้าย คือปี ๒๕๔๒ คลงข้ออ้างที่บอกว่า เคยได้รับสิทธิผูกขาดตามสัญญาหกไปเรียบร้อยแล้ว ท่านประธานฯ ครับ ประเด็นปัญหาที่สำคัญนี้ คุณหมอมรินทร์ได้บอกแล้วว่า ตัวเลขปี ๒๕๔๓ ปีเดียว รัฐได้รับส่วนแบ่งรายได้จาก ๕ บริษัทนี้ ๑๕,๕๐๐ ล้านบาท ปีเดียวจะครบ ท่านประธานฯ ขณะนี้ ตัวเลขที่สัมปทานหรือตัวเลขที่เขาสัญญาไว้ว่าจะต้องให้ส่วนแบ่งแก่รัฐนี้ อย่างที่ผมทราบเรียบร้อยแล้วว่าในปีแรก ๆ ให้รัฐน้อย เอกชนเอามาก แล้วปีหลัง ๆ จะค่อย ๆ เพิ่มขึ้นเรื่อย ๆ เอกชนจะได้มีน้อยลง นั่นคือสัญญาที่มีไว้ อย่างบริษัท เอไอเอส สัญญาไว้เนะครับ ๕ ปีแรกให้ ๑๕ เปอร์เซ็นต์ ๕ ปีที่ ๒ ให้ ๒๐ เปอร์เซ็นต์ ๕ ปีที่ ๓ ให้ ๒๕ เปอร์เซ็นต์ ๕ ปีที่ ๔ ให้ ๓๐ เปอร์เซ็นต์ และ ๕ ปีสุดท้ายให้ ๓๕ เปอร์เซ็นต์ นี่ก็แก่รัฐ ปัจจุบันนี้มาถึงตรงกลางพอดี คือ ๒๕ เปอร์เซ็นต์ รัฐก็หวังอยู่ว่า

เอาละเขาเริ่มลงทุนตอนแรก ๆ ให้เขามากหน่อย รัฐเขาน้อยหน่อย ตอนหลัง ๆ จะขอมาก
 หน่อยละรัฐ แต่ถ้าเราเลิกสัญญากันตอนนี้และเกณฑ์ไปเลยนี่นะครับ รัฐเสียหายอย่างแน่นอน
 เพราะเงินที่เขาจะให้รัฐนั้น สัญญาไว้ให้หลัง ๆ โหลด (Load) มาก ให้เปอร์เซ็นต์จำนวนมาก
 เช่นเดียวกันเลยครับ ถ้า TAC บริษัท TAC นะครับ ผมนึกคำสั้น ๆ ออกก็คงจะรู้ว่า
 หมายความว่าอะไร ๔ ปีแรกให้ ๑๒ เปอร์เซ็นต์ ปีที่ ๕ ให้ ๑๕ เปอร์เซ็นต์ ปีที่ ๖ ถึงปีที่ ๑๕
 ให้ ๒๐ เปอร์เซ็นต์ ก็ขณะนี้ให้ ๒๐ เปอร์เซ็นต์ ปีถัดไป ปีที่ ๑๖ ถึงปีที่ ๒๐ จะให้ ๒๕
 เปอร์เซ็นต์ และปีที่ ๒๑ ถึงปีที่ ๒๑ ในอนาคตจะให้ ๓๐ เปอร์เซ็นต์ นี่ยกตัวอย่างให้ท่านฟัง
 แต่ตัวเอง ยังมีบริษัทอื่นในมือผมอีก คำถามคือว่า ถ้าอย่างนั้นท่านประธานฯ ครับ สัญญา
 ดำเนินกิจการอยู่ที่นี้เอง ท่านจะดูรายละเอียดผมจะชี้ให้ดูสัญญาเป็นข้อได้เลย นี่ถือตัวอย่าง
 สัญญาที่ทำไว้กับองค์การโทรศัพท์ ผมจะชี้ให้เห็นว่า สัญญาอันนี้มีข้อความอยู่มาตราหนึ่ง คือ
 ข้อ ๑๔ ของสัญญาสำคัญมาก กรณีที่บริษัทไม่ปฏิบัติตามข้อกำหนดแห่งสัญญานี้ อันเป็นเหตุ
 ให้ ทศท. มีสิทธิเรียกค่าเสียหายหรือยกเลิกสัญญา ทศท. มีสิทธิริบหลักประกันดังกล่าว
 ทั้งหมดหรือเพียงบางส่วนตามที่ ทศท. เห็นสมควรเพื่อชดใช้ค่าเสียหาย และบริษัทจะต้องนำ
 หลักประกันมาเพิ่มให้ครบจำนวนตามสัญญาข้อ ๑๑ เสมอไปภายใน ๑๕ วัน นับแต่วันที่
 ได้รับแจ้งจาก ทศท. เป็นลายลักษณ์อักษร ท่านประธานฯ ครับ หมายความว่า สัญญานั้นถือ
 ไว้แล้ว ถ้าทำผิดสัญญาไม่ได้ ถูกริบมีหลักประกันเรียบร้อย แต่ถ้าเราไปตามมาตรา ๑๑ ครั้งนี้
 ปรากฏว่าเปิดโอกาสให้บริษัทดังกล่าว ๕ บริษัทสามารถที่จะไปขอไลเซนส์ (Licence) ใหม่
 ใบอนุญาตใหม่ เข้าเงื่อนไขใหม่ ของค่าขอเจรจาเลิกกัน แล้วขณะนี้มีการศึกษาวิจัยออกมา
 ชัดเจนอยู่ ๒ - ๓ ส่วน ส่วนที่ ๑ ที่คุณหมอนันต์พูดแล้วก็คือว่า ถ้าหากว่าเราไปตัดอย่างนั้น
 รัฐจะเสียหายอย่างน้อย ๒๕๐,๐๐๐ ล้านบาท ค่ารวมในทางวิชาการเรียบร้อยหมายความว่า
 อย่างไร หมายความว่า ค่ารวมแล้วไว้ในอนาคตเมื่อมันคืนเข้ามาสู่ผู้มีส่วนแบ่งตลาด
 จะเล็กน้อย ค่ารวมแล้วรัฐก็จะได้น้อยลง อันนี้ค่ารวมแล้ว ค่ารวมแล้วไปที่ตรงที่รัฐ
 จะได้อะไรไปในอนาคตไปจนถึงปีอย่างที่พูดกันเมื่อสักครู่ก็คือ ในอนาคตจนหมดสัญญารายได้นั้น
 จะได้ในปีหลัง ๆ ก็ทอนกลับมาเป็นปีปัจจุบันแล้วโดยคิดอัตราดอกเบี้ยลดหย่อนให้เรียบร้อย
 ดิสเคาต์ (Discount) ให้เรียบร้อยจนเป็น เพรสเซนต์ แวกู (Present value) ก็คือเป็นมูลค่าปัจจุบัน
 เรียกว่า ๒๕๐,๐๐๐ ล้านบาทนั้นอย่างน้อย อาจจะต้องถึง ๔ แสนล้านบาท ในกรณีที่เลิกกันตอนนี้เลย
 แต่ถ้าเลิกกันในปี ๒๕๔๕ ๒๕๐,๐๐๐ ล้านบาท ๕ บริษัทนี้ที่จะต้องมอบรายได้ให้กับรัฐหายไป
 หน่อย ๆ ท่านประธานฯ ครับ คำถามคือ ผมเคารพอาจารย์แก้วสรร อาจารย์แก้วสรรพยายาม
 อธิบายให้ผมฟังว่า เรื่องนี้ใส่อยู่ในกฎหมาย อาจารย์แก้วสรรเห็นประเด็นผม แต่ทว่า

ไม่ควรจะใส่ในกฎหมายควรจะปล่อยให้เป็นเรื่องของฝ่ายบริหารเขาไปดูแลกันเอง ถ้าฝ่ายบริหารไปขอมติสัญญา ฝ่ายบริหารจะถูกอภิปรายไม่ไว้วางใจแล้วเราต้องแต่งงานบอกว่าไปได้ออย่างนั้น แต่ท่านประธานฯ ครับ ในเมื่อเรากำลังจะออกใบอนุญาตใหม่ แล้วเรากำลังจะพูดถึงรายได้ว่าจะเอาอย่างไร ทำไมเราไม่เขียนเสียเลย ผมเข้าใจดีครับ ฝ่ายกรรมการฯ บอกว่าสัมปทานเก่าเราคือดูแลตามกฎหมายรัฐธรรมนูญที่มีบทบัญญัติ ที่เมื่อสักครู่คุณหมอนิรันดร์ก็พูดถึง เราดูแลสัมปทานเก่าแต่ต้องให้ผลประโยชน์ของรัฐไม่เสียหาย ผมคิดว่าเราต้องดูแลทั้งสัมปทานเก่าและดูแลทั้งสัมปทานใหม่ ท่านประธานฯ ครับ ผมอยากจะกราบเรียนท่านประธานฯ อย่างนี้ว่า เมื่อปี ๒๕๔๒ คณะรัฐมนตรีได้ให้ทีดีอาร์ไอ (TDRI) เข้าไปศึกษาในเรื่องนี้ และก็มีผลออกมาว่า ในที่สุดแล้วรัฐบาลมีหลักการอยู่หลายข้อ แต่หลักที่ ๔ ที่รัฐบาลประกาศออกมาแล้วก็คือว่า ภาคเอกชนไม่ควรได้รับประโยชน์มากหรือน้อยไปกว่าที่ควรได้รับตามสัญญาและสภาพเดิม เมื่อปี ๒๕๔๒ คณะรัฐมนตรีประกาศออกมาเลยว่าการแปรสัญญาที่เราพูดกันนี้ เอกชนไม่ควรได้รับประโยชน์มากหรือน้อยไปกว่าที่ควรได้รับตามสัญญาและสภาพเดิม หมายความว่าอย่างไรครับ หมายความว่า เอกชนควรปฏิบัติตามสัญญาไม่ควรได้รับมากกว่าหรือน้อยกว่า ซึ่งหมายความว่า รัฐก็ควรที่จะได้รับผลประโยชน์จากบริษัทเอกชนพวกนี้ที่ได้รับผลประโยชน์มาตามสัญญาไม่ได้มากกว่าหรือน้อยกว่า หมายความว่าอย่างไรครับ หมายความว่ารัฐนั้นยอมเอกชนเก็บเกี่ยวผลประโยชน์ตอนต้น ๆ สูง แล้วรัฐจะขอในตอนที่ท้าย ๆ นี้ก็ลงไว้หมายความว่าอย่างนั้นครับ เพราะในหลักที่ ๕ รัฐจะชดเชยรายได้ที่ลดลงจากการเปลี่ยนแปลงเงื่อนไขสัญญาและยกเลิกการผูกขาด แต่ไม่ลดความเสี่ยงทางธุรกิจทั่วไป ผมคิดว่าหลักที่ประกาศออกมาเมื่อปี ๒๕๔๒ ก็เห็นชอบน่าจะเป็นเช่นนั้น เพราะฉะนั้นในขณะนี้มีการไปจ้างให้สถาบันอีกแห่งหนึ่ง อย่างให้ผมเอ่ยชื่อที่เคารพศึกษา แล้วผลก็ออกมาในทำนองว่า แปรสัญญาได้โดยไม่ต้องให้บริษัท ๕ แห่งนี้จ่ายเงินอะไรเลย หรือในอนาคตเจ้ากันไถ่เลยเถย ๆ วันนี้ก็เจ้ากันไป ท่านคณบดีผลงานชิ้นนั้นจะออกมาเร็ว ๆ นี้และถ้าเป็นเช่นนั้นมาตรา ๑๑ เกิดไว้ก็ ผมคิดว่าถ้าอย่างนั้นบริษัทพวกนี้เรารู้อยู่ว่าได้เปรียบประชาชนมายาวนานจากสัมปทาน พวกเราพูดกันมามากครับ ถึงเวลาที่เขาคงจะให้ประโยชน์แก่รัฐท่านประธานฯ ครับ ถ้าอย่างนั้นผมจึงเห็นชอบกับเจ้าแปรญัตติของคุณหมอนิรันดร์ที่บอกว่าเท่าที่ไม่ขัดกับขอบเขตและเงื่อนไขตามที่ได้รับอนุญาตสัมปทานหรือสัญญาที่มีอยู่เดิม และพูดท้ายสื่อเดิมว่า ในวาระ ๑ นะครับ มาตรา ๑๑ ที่คุณหมอนิรันดร์แปรญัตติไว้ว่าต้องไม่ทำให้รัฐเสียประโยชน์ ขอบพระคุณครับท่านประธานฯ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานวุฒิสภา (นายพีเชษฐ พัฒนโชติ รองประธานวุฒิสภา คนที่หนึ่ง) : เชิญคุณสมเกียรติครับ

นายสมเกียรติ ศรีสัมพันธ์ (นครสวรรค์) : ท่านประธานฯ ที่เคารพ ท่านสมาชิก ผู้ทรงเกียรติทุกท่านครับ กระผม สมเกียรติ ศรีสัมพันธ์ สมาชิกวุฒิสภาจังหวัดนครสวรรค์ กระผมขอแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับเรื่องนี้ เราได้ฟังท่านผู้อภิปรายได้อภิปรายมาแล้ว ได้ยกตัวอย่าง เหตุผลชัดเจนน่าที่จะถ้อยตาม แต่ถ้าเรามองดูแล้วว่า สิ่งที่ท่านพูดนั้นเป็นเงื่อนไขเก่า เป็นเรื่องขององค์การโทรศัพท์ฯ ซึ่งเป็นนิติบุคคล เป็นรัฐวิสาหกิจ มีอำนาจในการให้สัมปทาน แต่เงื่อนไขเก่านี้หมายถึงว่าผู้รับสัมปทานเขา เมื่อเขาเห็นว่าเขาจะสามารถทำธุรกิจได้ ๒๕ ปี ได้ ๑๕ ปีตามเงื่อนไขต่าง ๆ แล้ว เขาจึงยินดีสร้างโครงข่ายเป็นหมื่นล้านแล้วก็จ่ายค่าสัมปทาน นั่นหมายถึงบนเงื่อนไขของการได้รับสัมปทานผูกขาด แต่เมื่อกฎหมายรัฐธรรมนูญเปลี่ยนไป สามารถเปิดให้เอกชนทั่วไปไปมาขอใบอนุญาตแล้วก็จ่ายเพียงแค่ค่าธรรมเนียมและใบอนุญาตเท่านั้น สิ่งเหล่านี้จะเกิดอะไรขึ้น บริษัทข้ามชาติต่าง ๆ ทั่วโลกซึ่งมีเงินทุนมหาศาลสามารถที่จะมาขอใบอนุญาตนี้ได้ เมื่อขอใบอนุญาตนี้ได้ เงื่อนไขต่าง ๆ ที่เคยจ่ายสัมปทานให้กับองค์การโทรศัพท์ฯ ก็ไม่ต้องจ่าย เขาก็จะลดค่าใช้จ่ายให้กับผู้บริโภคราคาที่จ่ายต่าง ๆ ถิ่นน้อยลง ผู้บริโภคจากองค์การโทรศัพท์ฯ จากบริษัทเดิมนี้แต่ละครัวเรือนทั้ง ๕ บริษัทก็จะไปใช้บริษัทใหม่ เจ็กรับ บริษัทคนไทยที่ก่อร่างสร้างตัวมาที่วางโครงข่ายมากระผมว่าเจ็ญ แล้วองค์การโทรศัพท์ฯ ที่บอกว่าจะได้ ๒ แสนกว่าล้านบาท ไม่ได้หรอกครับ เพราะบริษัทใหม่ที่มันเงื่อนไขจ่ายเขาไม่มี เมื่อไม่มีแล้วก็เหมือนแม่เหล็กกับบริษัทที่เรากำลังแข่งทั้งหลายว่า บริษัทข้ามชาติต้องมาได้สัมปทาน กระผมเห็นด้วย ถ้าเงื่อนไขของ กทท. กำหนดสัมปทานของบริษัทใหม่ว่า บริษัทใหม่ใด ๆ ก็ตามที่จะมาขอให้ถือหลักเกณฑ์สัมปทานเหมือนกับองค์การโทรศัพท์ฯ ให้ ก็ถือว่าจ่าย ๒๕ เปอร์เซ็นต์ ๕๐ เปอร์เซ็นต์หรือ ๕๐ เปอร์เซ็นต์ ถ้าเป็นเช่นนั้นผมถือว่าเท่าเทียมกัน แล้วบริษัทใหม่ก็ไม่อาศัยเงื่อนไขที่ได้เปรียบนั้นมาลดค่าใช้จ่ายให้ผู้บริโภค ถ้าเขาลดค่าใช้จ่ายให้ผู้บริโภคเพราะเขาไม่ต้องเสียเงินค่าสัมปทาน บริษัทเอกชนปัจจุบันนี้แค่ DTAC แข่งกัน เปลี่ยนการถือจากนาฬิกาเป็นวินาที คนก็เคลื่อนไหวแล้วครับ ทีโอ (TA) กับองค์การโทรศัพท์ฯ เดียวนี้คนที่โอนจากองค์การโทรศัพท์ฯ ไปหาทีโอ นี่คือการแข่งขันโดยเสรี กระผมขอกราบเรียนท่านว่า กระผมเห็นด้วย แต่ถ้า กทท. ที่กำลังจะตั้งใหม่มีเงื่อนไขว่า ผู้ที่จะขอใบอนุญาตนั้น ไม่ใช่จ่ายค่าธรรมเนียมและใบอนุญาตเท่านั้น แต่ต้องเป็นไปตามเงื่อนไขที่บริษัทของคนไทยทั้ง ๕ บริษัทที่จ่ายด้วย อันนี้ยุติธรรมแล้วกระผมเชื่อว่าการแข่งขันนั้นหลักเกณฑ์ชัดเจน แต่กระผมเป็นห่วง ถ้าเราไม่สามารถ

ดำเนินการอย่างนี้ได้ บริษัทคนไทยที่ตั้งมาเป็นเวลานานเป็นผู้บุกเบิกนี้จะเจ๊ง เพราะว่าผู้ที่มาใหม่นั้นเสียเพียงแค่ค่าธรรมเนียม แล้วจะไปลดให้กับผู้บริโภค เมื่อลดให้กับผู้บริโภคที่ท่านทำตารางไว้ว่าจะได้เป็น ๒ แสนกว่าล้านบาทไม่ได้หรอกครับ เพราะ ๒ แสนกว่าล้านบาทเป็นเปอร์เซ็นต์จากผู้บริโภค แล้วจะไม่มีคนใช้ เขาก็จะไปใช้บริษัทใหม่ซึ่งไม่ต้องเสียค่าธรรมเนียม แล้วกระผมถามว่าสิ่งเหล่านี้เป็นการทำลายธุรกิจของคนไทยหรือเปลืองกระผมอยากให้การแข่งขันนั้นเท่าเทียมกัน ถ้าเราวางบนพื้นฐานไม่ใช้เอาสิ่งเก่ามาพูดอยู่บนเงื่อนไขเท่านี้ ในอนาคตบริษัทใหม่ข้ามชาติจะเข้ามาอีกเป็นกี่ยี่สิบบริษัทเราไม่รู้ เงินทุนเขามหาศาลอย่างไรก็ไม่รู้ ถ้าท่านยอมรับว่า กทข. จะมีเงื่อนไขเหมือนอย่างองค์การโทรศัพท์ฯ ที่ทำกับ ๕ บริษัทคนไทยกระผมเห็นด้วย แต่ถ้า กทข. จ่ายแค่ค่าธรรมเนียมใบอนุญาตเท่านั้น กระผมเห็นว่าไม่ยุติธรรม สิ่งเหล่านี้กระผมคิดว่าเราต้องพูดให้หมดกระบวนความแล้วเราจะได้รับบริหารประเทศนี้อย่างเท่าเทียมกัน ขอบคุณครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานวุฒิสภา (นายพิเชฐ พัฒนโชติ รองประธานวุฒิสภา คนที่หนึ่ง) : อย่างนี้ละครับ ผมขอให้ผู้ที่จะอภิปรายต่อไปให้โยงมาถึงการแก้ไขของกรมการฯ กับการแปรญัตติของสมาชิกฯ เดี่ยวผมจะเปิดโอกาสให้ท่านระวีก่อน เพราะเป็นผู้แปรญัตติท่านหนึ่ง ท่านสมพงษ์ แล้วก็คุณหมอนิรันดร์อีกคนหนึ่งแล้วก็ให้กรมการฯ ชี้แจงสรุป แล้วก็กระผมจบ จะลงมติละครับ เชิญท่านระวีครับ

นายระวี กิ่งคำวงษ์ (มุกดาหาร) : กราบเรียนท่านประธานวุฒิสภาที่เคารพ กระผม นายระวี กิ่งคำวงษ์ สมาชิกวุฒิสภาจังหวัดมุกดาหาร ผมเป็นผู้ขอแปรญัตติแก้ไขเพิ่มเติมมาตรา ๑๑ หลังจากนั้นทางกรมการฯ เสียงส่วนมากก็หวั่นคัดข้อความบางส่วนออกมา แล้วเข้วารรคนั้นวรกรก็ อ่านแล้วก็พอที่จะเป็นที่พอใจ แต่ก็จะไปตั้งข้อสังเกตหลังจากจบพิจารณาว่าพระราชบัญญัติ แล้วก็ยกมือในวาระ ๑ ม้วนละครับ กราบขอพระคุณครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานวุฒิสภา (นายพิเชฐ พัฒนโชติ รองประธานวุฒิสภา คนที่หนึ่ง) : ครับ ขอพระคุณครับ ท่านสมพงษ์ครับ

นายสมพงษ์ สระกวี (กรมการฯ) : ท่านประธานวุฒิสภาที่เคารพครับ ผม สมพงษ์ สระกวี สมาชิกวุฒิสภาจังหวัดสงขลา ท่านประธานฯ ครับ ผมฟังผู้อภิปรายเรื่อง ๒ แสนล้านบาท แล้วผมก็สะดุ้งอยู่ เพราะทำประหนึ่งว่าโดยกฎหมายฉบับนี้มีข้ออันหนึ่งต้องตรวจว่าถ้าทำไม่ดีหรือไม่มีการบรรจุงบค่าไว้แล้วจะทำให้ชาติเสียหายถึง ๒ แสนล้านบาท ท่านประธานฯ ที่เคารพครับ อยากเข้าความนิดเดียว ขออนุญาตใช้เวลาท่าน

ประชาชน ก่อนมาถึงเรื่องประเด็นที่ผมจะขอแก้ไขเพิ่มเติมเมื่ทำนกรรมวิธีการฯ ได้แก้ไขไว้ เหตุที่ผมกลับเรียนท่านประธานฯ ว่า ผมสะดุ้งเรื่อง ๒ แสนล้านบาทนั้น ก็เพราะทำประหนึ่งว่า เราไม่ได้รับรู้การเปลี่ยนแปลงของประเทศชาติเอาเลยหรืออย่างไร การเปลี่ยนแปลงที่สำคัญที่สุดของชาติกับเมืองของเรา นั้นได้อยู่ในมาตรา ๔๐ ของรัฐธรรมนูญ ได้อยู่ในมาตรา ๘๗ ของรัฐธรรมนูญ นั่นก็คือรัฐธรรมนูญเราบอกว่าการผูกขาดกิจการ โทรคมนาคม โดยผ่านองค์การ โทรศัพทและการสื่อสารนั้นต้องถูกยกเลิก นั่นก็คือตัวเลขแสนล้านล้านบาท หรือที่ล้านบาทขององค์การ โทรศัพทฯ หรือการสื่อฯ นั้นจะต้องถูกยกเลิก เพราะคลื่นความถี่ทั้งหลายทั้งสินนั้น ไม่ว่า 1800 1900 2000 1400 อะไรก็ตามนั้นเป็นสมบัติของประชาชนต้องเอามาให้กับ กทท. เราถึงต้องมีร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ที่กำลังพิจารณาอยู่ขณะนี้ว่าจะมาแก้การเปลี่ยนแปลงในการเปิดเสรีในการยกเลิกการผูกขาดกิจการ โทรคมนาคม โดยผ่านการให้สัมปทาน การประกอบกิจการ โดยผ่านองค์การ โทรศัพทฯ ผ่านการสื่อสารฯ ผ่านช่อง ๘ ผ่านช่อง ๕ ผ่านช่อง ๑๑ อะไรนั้น เพราะฉะนั้นผมถึงยังแปลกใจว่า เมื่อการประกอบกิจการของเอกชนแต่เดิมซึ่งเคยต้องเสียค่าสัมปทานไม่ว่าจะ ๑๘ เปอร์เซ็นต์ ๔๕ เปอร์เซ็นต์ ไม่ว่าจะ ๑๕ ปี ๒๐ ปี อะไรที่ยกขึ้นมาอย่างนั้นทุกอย่างเปลี่ยนไป สิ่งเหล่านั้นจะไม่มีอีกต่อไปนับต่อจากกฎหมายฉบับนี้ได้ออกมา และได้มีเพื่อนสมาชิก ได้อภิปรายเป็นที่ชัดเจนว่า ณ วันนี้ผมไม่เอื่อยชื่ออาจารย์สมเกียรติก็ได้ ซึ่งสมพงษ์มาขออนุญาตทำกิจการสื่อสาร โทรคมนาคม ท่านทราบไหมครับว่าผมไม่ต้องเสียค่าตั้งนะครับ ผมไม่ต้องเสียค่าสัมปทานนะครับ ผมจะเป็นคู่แข่งขององค์การ โทรศัพทฯ และการสื่อสารฯ ฐานะเท่ากันเลย องค์การ โทรศัพทฯ หรือ การสื่อสารฯ จะมาเก็บค่าตั้ง ค่าสัมปทานที่ท่านบอกว่า ๒ แสนล้านบาทไม่มีแล้วนะครับ ผมก็อยากจะถามว่า ใครให้อนุญาตผมครับ ก็ กทท. นี้อย่างไรครับ ตามกฎหมายที่เรา กำลังพิจารณาอยู่ครับ ผู้ประกอบการตอนนี้กลับมีปัญหา กลับมายังว่าพวกเขาทำไมไม่มีสิทธิทำสมพงษ์ ทำไมสมพงษ์พอกฎหมายฉบับนี้ออกมา มันก็ขออนุญาตทำได้เลย แต่ผู้ประกอบการเหล่านี้ทำไมจะต้องถูกเรียกหรืออยู่ว่า จะโครงสร้างตั้ง ๒ แสนล้านบาท สัมปทานอีก ๒๕ ปีทำไมจะต้องหมดไป ท่านประธานฯ ที่เคารพครับ ก็เพราะรัฐนี้ที่ชื่อรัฐประเทศไทย ได้บอกกับคนทั้งโลกและเขินไว้ในรัฐธรรมนูญว่ารัฐนี้ตามมาตรา ๘๗ บอกว่า จะเสรีเสรีเสรีเสรีโดยอาศัยกลไกตลาด ยกเลิกการผูกขาดโดยรัฐ ไม่แบ่งชั้นกับเอกชน ๒ แสนล้านบาทของ ท่านที่ว่านี่จึงเกิดการสูญหายไปไหนครับ ผู้เข้ามาใหม่ไม่ได้ถกเสียค่าสัมปทาน ไม่ต้องเสียค่าตั้ง ท่านประธานฯ ที่เคารพ อย่างไรก็ตาม แม้จะมี กทท. เข้ามา เมื่อมีกฎหมายที่เรา กำลังร่างและมาถึงมาตราสุดท้ายแล้วนั้นได้สำเร็จเสรีลง นั่นก็หมายถึงการผูกขาดกิจการ โทรคมนาคม

โดยรัฐ ที่ผ่าน กสท. ผ่านองค์การโทรศัพท์ฯ หรือผ่านช่องทางต่าง ๆ ผ่านทหาร ผ่านใครก็ตาม ก็จะไม่สิ้นสุดลง นี่คือการเปลี่ยนแปลงที่ผมเชื่อว่าท่านทราบ แต่อย่างไรก็ตาม ก็ยังมีรายการคิดค้นเรื่องผลประโยชน์ของชาติที่เกิดจากทรัพย์สิน รายได้และค่าสัมปทานที่ผู้ได้สัมปทานเดิม เคยได้มาก่อน และลงทุนไว้แล้ว และตอนที่ลงทุนก็คิดว่าจะได้ ๒๕ ปีก็ควรจะเสียเงิน ๒๕ ปี ถูกแล้ว อยู่ ๆ จะยกเลิกไปนั้นก็ไม่ใช่ขบธรรมเนียม ท่านประธานฯ ที่เคารพครับ จึงได้มีรายการที่จะต้องพิจารณาเกิดขึ้นว่า ถ้าเช่นนั้นจะมีคู่แข่งรายใหม่มาไม่ต้องเสียค่าตั้ง ไม่ต้องเสียค่าสัมปทานมาแข่งกับท่าน แต่ของท่านได้ลงทุนไปก่อนแล้ว ต้องเสียค่าตั้งแล้ว ต้องเสียค่าสัมปทานแล้ว แต่ส่วนที่เหลือจะเอากันอย่างไร จึงได้มีวิธีปฏิบัติครับท่านประธานฯ ได้มีวิธีปฏิบัติคือให้มีการแปรสัญญาเกิดขึ้นว่า เราจะแปรสัญญาที่เสียค่าตั้ง เสียค่าสัมปทาน ๔๐ เปอร์เซ็นต์ ๑๘ เปอร์เซ็นต์ ๒๕ ปี ๓๐ ปีแล้วเหลืออยู่เท่าไร จึงก่อให้เกิดมีคำว่าแปรสัญญาเกิดขึ้นเพื่อที่จะให้เอกชนทั้งหลายที่เสียค่าสัมปทาน เสียค่าตั้ง มาเข้ากับผู้ขออนุญาตรายใหม่ แปรสัญญากับใครครับท่านประธานฯ ก็คือ ต้องแปรสัญญากับผู้ผูกขาดรายเดิม เจ้าของสัมปทานรายเดิมคือองค์การโทรศัพท์ฯ และการสื่อสารฯ เพราะฉะนั้นในขบวนการแปรสัญญา การแปรสัญญาครั้งนี้เองที่เพื่อนสมาชิกฯ เป็นห่วงเป็นใยว่าถ้าแปรได้ไม่ดี ผลประโยชน์ของรัฐที่จะได้จะเสียหายไป แต่ผมในฐานะที่สัดบริบทพึงอยู่ในวงครั้งนี้ครับท่านประธานฯ ผู้ประกอบการกล้ากังวลว่า ถ้ากฎหมายเขียนไว้ไม่ชัดเจนกฎหมาย กสท. ออกมาแล้ว แล้ว กทข. ก็เกิดมาแล้ว พวกเขาซึ่งอยู่ได้ระบบสัมปทานเก่า อยู่ได้จำนวนค่า ซึ่งเป็นคู่แข่งคือองค์การโทรศัพท์ฯ และการสื่อสารฯ ขณะเดียวกันจะต้องขอใบอนุญาตนามกฎหมายใหม่ของ กทข. เขาจะทำอะไร คือท่านคิดอยู่แต่ว่าแปรเสร็จแล้วเสียประโยชน์ ถ้าผมเป็นองค์การโทรศัพท์ฯ หรือการสื่อสารฯ ผมก็ต้องแปรให้ไม่เสร็จ เพราะผลประโยชน์เขาอยู่กับผม เสียค่าตั้งให้ผมรพเดือน รายปี รายเมอร์ก็เสียกันไป ผู้ประกาศการเขากล้ากังวลว่า เขาอยากได้กฎหมายใหม่ กฎหมายที่ไม่ต้องเสียค่าตั้ง กฎหมายที่เท่าเทียมแข่งขันอย่างเสรี กฎหมายที่สมาชิกวุฒิสภาผ่านไปวันนี้ ผู้ประกอบการเขาอยากได้ เขาไม่ได้อยากอยู่ในสภาพที่ไปแปรสัญญาและแปรไม่ได้ พอแปรไม่ได้ก็ต้องคงตามเสียค่าตั้งเสียค่าสัมปทาน ๔๐ เปอร์เซ็นต์ เบอร์ลิ่ง ๒,๐๐๐ บาท ๒๐,๐๐๐ อะไรนั่นะครับอยู่เหมือนเดิม เขาไม่สามารถแข่งขันได้ มีผู้ประกอบการประเภทหนึ่งเป็นห่วงครั้งนี้ ก็เท่ากับว่าขณะนี้กฎหมายปลดปล่อยไชต์รวนของกรมผูกขาดกิจการ โทรคมนาคมที่พวกเรากำลังร่างนี้เสร็จแล้ว แต่พวกเขาก็ยังปลดปล่อยไม่ได้ ยังติด ไชต์รวนอยู่ต่อไป นี่ต่างหากที่พวกผมกังวล

ท่านประธานฯ ที่เคารพครับ ที่มาถึงประเด็นที่ว่า มีผู้แปรฯ เขาเรียกอะไร นะครับ แปรญัตติไว้ สงวนไว้ แต่ปรากฏว่าผมลุกขึ้นไปทำงานไม่ทราบมาหรือเปล่า เพราะ ถ้าไม่มาก็ตกไปอีก ทงของออกของปัญหานี้มีอยู่ว่า ผลประโยชน์ ทรัพย์สิน สูสา ยรายได้ ค่าสัมปทาน หลังจากที่ถูกขหมายนี้ออกแล้วจะต้องตกไปเป็นของรัฐ ไม่ใช่ตกไปอยู่ภายใต้ องค์การโทรศัพท์และการสื่อสาร ซึ่งเป็นคู่แข่งของเขาอีก แต่ปรากฏว่าไม่มีอยู่ในร่างนี้ แต่ผม ไปเจอที่เขาแปรญัตติไว้ สงวนค่าแปรฯ เอาไว้ ซึ่งในแง่ของการพิจารณากฎหมาย ท่าน ประธานฯ ครับ เมื่อผู้แปรฯ ไม่มาเมื่อผู้สงวนไม่มา เดี่ยวผมก็เป็นห่วงว่า ตกไปอีก ผมอยากจะ อ่านนะครับ ให้ที่ประชุมแห่งนี้ได้รับทราบ ว่า ในกรณีนี้ผู้รับสัมปทานเดิม คนที่เสียค่าตั้งอยู่เดิม หรือสัญญาเดิมประสงค์จะเก็บผู้รับใบอนุญาตตาม พ.ร.บ. ราชินี ก็ให้คณะกรรมการออก ใบอนุญาตให้เขาตามการออกใบอนุญาต โดยอนุโลมตามมาตรา ๑๖ มาบังคับใช้ และให้ ประโยชน์ที่สำคัญนะครับ ถ้าท่านคิดว่าท่านห่วงจริง ๆ ท่านห่วงผลประโยชน์ประเทศชาติจริง ๆ ท่านดูประโยชน์นั้นะครับ ขออนุญาตที่เอ่ยนามทั้งคุณหมอนิรันดร์และอาจารย์เจิมศักดิ์ และให้ การสื่อสารแห่งประเทศไทย องค์การโทรศัพท์แห่งประเทศไทย หรือหน่วยงานอื่นของรัฐที่ ได้รับใบอนุญาตตามมาตรา ๑๖ โอนทรัพย์สินและผลประโยชน์อื่นใด ที่เกิดจากการให้อนุญาต สัมปทานหรือสัญญาแก่ใครครับ ไม่ใช่ให้อยู่กับองค์การโทรศัพท์และการสื่อสาร ซึ่งเป็น คู่แข่งเขาต่อไปอีกแล้วนะครับ มาซึ่งกองทุนพัฒนากิจการ โทรคมนาคม เพื่อประโยชน์ สาธารณะตามกฎหมายว่าด้วยการจัดสรรคลื่นความถี่ และกำกับวิทยุกระจายเสียงโทรทัศน์ และกิจการโทรคมนาคม ท่านประธานฯ ครับ ผู้สงวนค่าแปรญัตติไว้แน่ แม้กระทั่งผมเป็นคนอ่าน ตามทีหลังนี้ ผมถือว่าเขาได้มองการณ์ไกล เขาได้มองเห็นแล้วว่าเมื่อไรครวนของการผูกขาด กิจการโทรคมนาคมได้หลุดไปจากกฎหมายฉบับนี้ ทรัพย์สิน รายได้ค่าสัมปทานที่เกียดต้องจ่าย ให้กับองค์การผูกขาด คือการสื่อสารและองค์การ โทรศัพท์ ซึ่งตามกฎหมายฉบับนี้ต้องกลาย มาเป็นเอกชน ต้องแข่งขันอย่างเสมอภาคและเสรีนั้น สิ่งที่ต้องการโทรศัพท์ฯ และการ สื่อสารฯ จะได้ต้องตกเป็นของกองกลาง คือองค์กรพัฒนาการสื่อสาร โทรคมนาคมเพื่อจะ ได้ไป ดูแลใครครับ ไปดูแลอย่างที่เป็นสมาชิกฯ ได้อีกประชาชนมาหลายวัน ดูแล้วผู้สื่อโอกาส ดูแลคนทำงานในชนบทที่ไม่มีโอกาสได้รับการ โทรคมนาคมสื่อสารที่เสมอภาคและเท่าเทียม ดูแลการศึกษาซึ่งมีอยู่บางมารอดสำหับญัตติไว้ ท่านประธานฯ ที่เคารพครับ เพราะฉะนั้น นายแห่งกฎหมายนี้ผมใครจะสรุปลงดังนี้ว่า อย่าได้เอาภาพเก่าของการผูกขาดกิจการ โทรคมนาคมมาเป็นเครื่องวัดว่า ๒ แสนล้านบาท หรือ ๓ แสนล้านบาท บัดนี้การยกเลิกการผูกขาดกิจการ โทรคมนาคมโดยรัฐเปลี่ยนไปเหมือนการแข่งขัน โดยเสรีนั้นอาจจะเหลือเพียง

แสนล้านบาทก็ได้ เพราะกฎหมายได้เปลี่ยนแปลงไป ชาติบ้านเมืองเปลี่ยนแปลงไป เมื่อถูก
 ลดลง แต่ตกลงแล้วไปอยู่ที่ไหน เอาไปประเคนให้กับองค์กรผูกขาดเดิมเพื่อให้ได้เปรียบ
 ผู้ประกอบการรายอื่นหรือจะเอามาไว้เป็นกองทุนพัฒนากิจการโทรคมนาคมของประเทศ
 เรื่องนี้จึงมีนัยสำคัญครบถ้วนประการฯ ผมจึงกราบขอท่านประธานฯ และขอกรรมการว่า
 ได้โปรดพิจารณาในฐานะที่ท่านได้แก้ไข แต่ถ้าจะเกิดการเพิ่มเติมขึ้นมาผมไม่มีสิทธิ เพราะ
 ไม่ได้สงวนไว้ ก็ขอความกรุณากรรมการได้โปรดพิจารณาในขั้นนี้ว่าพอจะแก้ไขเพิ่มเติม
 สิ่งใดลงได้บ้าง ที่จะประโยชน์ต่อการพัฒนากิจการโทรคมนาคมของประเทศเราในระยะยาว
 แล้วขออนุญาตเป็นคำสุดท้ายว่าอย่าได้มองเป็นภาพที่อยากเห็นการผูกขาดอยู่ต่อไป

(พลตำรวจเอก ประทีป สันติประภพ ได้ขึ้นและยกมือขึ้น)

พลตำรวจเอก ประทีป สันติประภพ (กรุงเทพมหานคร) : ท่านประธาน
 วุฒิสภาครับ กระผมขอประท้วงครับ เวลานี้ยกแล้วครับท่านประธานฯ ครับ ขอให้ผู้อภิปราย
 สรุปล่วงครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานวุฒิสภา (นายพิเชฐ พัฒนโชติ รองประธาน
 วุฒิสภา คนที่หนึ่ง) : ครับ ประท้วงให้ผู้อภิปรายสรุปนะครับ

นายสมพงษ์ สระกวี (กรรมาธิการ) : ผมจบพอดีครับ เห็นเป็นข้อสุดท้าย
 ท่านประธานครับ ขอบพระคุณครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานวุฒิสภา (นายพิเชฐ พัฒนโชติ รองประธาน
 วุฒิสภา คนที่หนึ่ง) : ขอบพระคุณครับ ผมจะขออนุญาตเรียนสมาชิกฯ อย่างนี้ะครับ
 เวลาที่เราจะมีพิจารณาอยู่แค่ ๒ ประเด็นเท่านั้นเอง ๑. เอาตามกรรมาธิการ หรือ ๒. ตามคำแปร
 อรรถของคุณหมอนิรันดร์ แต่หากกรณีที่ท่านสมาชิกฯ สมพงษ์เสนอให้กรรมาธิการช่วย
 พิจารณาแก้ไข ถ้ากรรมาธิการพิจารณา ผู้แปรอรรถใจเราก็จับได้ ก็จะเป็นเรื่องของ
 การลงมติ ๒ อย่าง ถือว่าเอาตามที่กรรมาธิการแก้ไขแล้ว หรือจะเอาตามร่างเดิมของสภา
 ผู้แทนราษฎร เชิญคุณหมอนิรันดร์ต่อครับ จะขอเวลาซึ่งไม่มาก ถ้าเป็นไปได้ไม่เกิน ๕ นาที
 แล้วจะให้กรรมาธิการชี้แจง ถ้าเป็นไปได้นะครับ เพราะว่าท่านได้ใช้สิทธิในการพูดไปแล้ว
 เพราะเวลาเราจำกัดจริง ๆ จริง ๆ เรื่องใหญ่ สำคัญ ผมเข้าใจครับ แต่ว่าเรามีเวลาไม่มาก
 เรายังเหลืออีกมาตราหนึ่ง

นายนิรันดร์ พิทักษ์วัชระ (อุบลราชธานี) : ขอบคุณครับ ท่านประธาน
 วุฒิสภา ผมเข้าใจครับ แล้วผมก็จะไม่พูดมากด้วยครับ เพราะเห็นว่าสาระที่จะพูดนี้ไม่ซ้ำกัน
 ครับ ขอคุณครับ ผมต้องขอขอบคุณเพื่อน ส.ว. ทั้ง ๒ ท่าน ขออนุญาตที่เอ่ยนาม ไม่ว่าจะเกี่ยว
 ข้องผมผม หรือว่าท่านสมาชิกที่กรรมาธิการช่วยจัดท่างแล้วแสดงความดีใจเห็นชัดเจน

ทำให้ผมได้เห็นปัญหาที่ชัดเจนขึ้นว่าที่ผมพูดไปแล้ว อาจจะมีบางส่วนที่ไม่ละเอียดพอ เพราะฉะนั้นผมจึงต้องขออนุญาตที่จะมาชี้แจงเสริม จากที่ผมได้นำเสนอไปแล้วให้ละเอียดขึ้น ท่านประธานฯ ครับ ผมเองนั้นซาบซึ้งแล้วเข้าใจในกฎหมายมาตรา ๔๐ ดีพอครับ เพราะว่าผมเองนั้นเป็นกรรมการวิสามัญของ ศ.ส. ของรัฐบาลชุดที่แล้วในการร่างกฎหมายมาตรา ๔๐ แล้วผมเองนั้นก็มีการะในการที่จะต้องทำให้กฎหมายประกอบที่จะติดตามมานั้นบรรลุผลเป้าหมายตามเจตนารมณ์ของกรรมการชุดนั้นครับ เพราะฉะนั้นสิ่งที่ผมอยากเน้นเหตุผลสั้น ๆ อยู่ ๓ - ๔ ประการ ในกรณีที่เห็นว่าเหตุผลของเพื่อน ส.ว. ทั้ง ๒ ท่านที่นำเสนอั้นจริง ๆ แล้วไม่ได้มีความคิดเห็นแตกต่างกันเลยครับ ในเรื่องของกรณีที่ว่า เมื่อมีการเกิดเสรีแล้ว จะมีความเป็นธรรมหรือไม่เป็นธรรมอย่างไรเกิดขึ้น

ประการที่ ๑ ความเป็นธรรมตรงนั้นต้องเริ่มตั้งแต่การที่บริษัทเอกชนเปิดประมูลเมื่อ ๑๐ ปีที่แล้วครับว่า คุณเกิดประมูลโดยที่ได้มีสัญญาบอกว่าจะมีการจัดแบ่งรายได้ ๑๐ เปอร์เซ็นต์ ๒๐ เปอร์เซ็นต์ ๓๐ เปอร์เซ็นต์ ๔๐ เปอร์เซ็นต์ จนคุณเอาชนะบริษัทประมูลเมื่อ ๑๐ ปีที่แล้ว เพราะฉะนั้นนั่นก็คือการผูกพันตั้งแต่คุณเซ็นสัญญาเมื่อถือสัมปทานแล้วครับ ถ้าคุณถือสิทธิ์ว่าคุณคิดว่าไม่ต้องขอใช้ส่วนแบ่งรายได้ ผมคิดว่ามันยุติธรรมสำหรับบริษัทที่ตอนนั้นเซ็นสัญญาเมื่อ ๑๐ ปีที่แล้วหรือกล่าวได้ว่า ที่เขาแพ้เพราะว่าส่วนแบ่งในการประมูลส่วนหนึ่งด้วย ที่เขานำเสนอนั้นสู้บริษัทเหล่านี้ไม่ได้ ผมมองถึงความยุติธรรมตั้งแต่เมื่อตอนนั้นด้วยซ้ำไปนะครับ

ประการที่ ๒ การแปรสัญญาตรงนี้อย่างที่ท่านสมพงษ์ได้พูดถึงว่า ขึ้นอยู่กับว่าเราแปรสัญญาตรงนี้ด้วยผลประโยชน์อะไรครับ การแปรสัญญานั้นไม่ได้ทำให้สิ้นสุดตามภาระผูกพัน ในกรณีที่รัฐจะต้องรักษาผลประโยชน์ที่ได้มีการเซ็นสัญญาไปแล้วเพราะว่าจริง ๆ แล้วบริษัทเอกชนต่าง ๆ เหล่านั้นที่ประกอบกิจการมา ๑๐ กว่าปีแล้วนั้นถามว่าได้กำไรหรือขาดทุนครับ อย่างน้อยปีหนึ่งกำไรประมาณ ๔๐,๐๐๐ - ๕๐,๐๐๐ ล้านบาท ๑๐ กว่าปีคูณเข้าไป ซึ่ควรว่าเป็นเงินเท่าไร เพราะฉะนั้นการที่รัฐเปิดโอกาสให้เข้ามาประกอบกิจการในการหาผลกำไรที่มากยามมหาศาลอย่างนี้ จะปลัดความรับผิดชอบในการที่จะปฏิบัติตามกฎเกณฑ์ของสัญญาที่ได้ถือสัมปทานไว้แล้วหรือครับ มันยุติธรรมเพียงพอหรือเปล่า

ประการที่ ๓ ก็คือว่า จริง ๆ ถึงแม้ว่าจะเกิดเสรีแล้วเราใช้บริษัทใหม่เข้ามา ก็ไม่ได้หมายความว่า บริษัทเอกชนเก่า Legisla บริษัทนั้นเสียเปรียบบริษัทใหม่เข้ามาจะครับ เพราะว่าบริษัทเอกชนเก่าที่มีอยู่ในขณะนี้ ที่กำลังคิดว่าต้องการเรียกร้องความเป็นธรรมจริง ๆ แล้วมีพื้นฐานของการลงทุนที่เป็นต่อกับบริษัทใหม่ที่เกิดขึ้นอยู่แล้วครับ ไม่ว่าจะเป็นเรื่องของอุปกรณ์ เครื่องมือ หรือลูกค้า โครงข่ายต่าง ๆ ตรงที่ขยับเอื้อมเขาค่อยแล้ว เพราะฉะนั้นถ้าไป

พูดถึงเรื่องต่างๆ เพราะฉะนั้นเราพูดไว้แล้วในมาตรา ๘ เพราะเรามีกระบวนการในการที่จะจัดการ ไม่ใช่ฝ่ายผลิตขึ้นมา หรืออย่างไร ผมคิดว่าเราทำได้ทำให้เรียบร้อยแล้ว เพราะฉะนั้นครั้งนี้ถือ การขยายเครือข่ายในการที่ต้องการให้ความเป็นธรรมในแง่ของสิ่งที่กันมาได้ทำมาแล้ว จริง ๆ ก็เป็นต่อกับคนที่มาใหม่อยู่แล้ว ตรงนี้ถือสิ่งที่เราต้องยอมรับครับ

เพราะฉะนั้นในประการสุดท้ายรัฐเองเสียเปรียบในการที่ได้ส่วนแบ่งเรื่องการจัดแบ่งเปอร์เซ็นต์ที่ผ่านมาในช่วง ๑๐ ปี ในปริมาณจำนวนที่ต่ำอยู่แล้ว แต่รัฐเองต้องสูญเสียในการจัดส่วนแบ่งเปอร์เซ็นต์ในรายได้ที่เป็นจำนวนเงินที่สูง ซึ่งได้กำหนดไว้แล้ว ตรงนี้ยุติธรรมกับรัฐหรือประชาชนหรือเปล่า อยู่ที่ ๆ จะบอกเลิกแล้วใช้ข้ออ้างว่าไม่เป็นธรรมได้อย่างไรครับ เพราะมันถึงความรับผิดชอบ คือการที่คุณได้มาในการที่หักกำไรจากการประมูลไปแล้ว และผู้ลงทุนรายใหม่เราก็ได้กำหนดไว้แล้วว่า ค่าเช่าที่ดินไม่เกิน ๒๕ เปอร์เซ็นต์ ตรงนี้จะเอาเรื่องของอำนาจของการที่จะครอบงำโดยชาวต่างชาติเข้ามาทำให้เกิดความไม่เห็นด้วยในประเด็นนี้ ผมคิดว่าไม่สมควร เพื่อนสมาชิกฯ ครับ ท่านอาจจะถามว่า แล้วถ้าอย่างนั้นค่าธรรมนิยมใบอนุญาตเท่าไร ค่าธรรมเนียมใบอนุญาตจำนวนประมาณ ๑๐๐ ล้านบาทเท่านั้นเอง นั่นก็ข้อแตกต่างกับสิ่งที่ผมคิดว่าน่าจะต้องสูญเสียประโยชน์อย่างชัดเจนต่างหากครับ ทว่าละนั้นก็ผมอยากจะยืนยันว่าถึงหลายสิ่งป่วงที่น่าเสียดแล้ว ไม่มีเจตนาใด ๆ ทั้งสิ้นในการที่จะทำให้เกิดผลประโยชน์ทางด้านค้าได้ฝ่ายหนึ่ง แต่ต้องการที่จะยึดมั่นการที่จะเห็นความเป็นธรรมไม่ว่าเรื่องของรัฐหรือภาคเอกชนก็ตาม และครั้งนี้ผมคิดว่าก็อยากจะทำไปเพื่อน ๆ สมาชิกฯ ได้กรุณาพิจารณาและทบทวนครับ ผมยังยืนยันอยู่ว่า ในมาตราที่ประมาณ ๑๐ กว่าบรรทัดมีความหมายในเรื่องผลประโยชน์ของชาติ ที่มีมูลค่ามหาศาลครับ ขอบคุณครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานวุฒิสภา (นายพิษณุ วัฒนไชย รองประธานวุฒิสภา คนที่หนึ่ง) : เชิญกรรมการฯ ครับ

นายอัศวิน จารุจินดา (กรรมการฯ) : กราบเรียนท่านประธานฯ ที่เคารพครับ กระผม อัศวิน จารุจินดา กรรมการฯ ของอนุภาคกรรมาธิการที่ตั้งต้นว่า กระผมเองต้องขออนุญาตเดกราชเรียนไปตามความเป็นจริงของตัวเอง ไม่ให้เป็นเรื่องที่คลาดการณ์ในอนาคต

เพราะเรื่องผลประโยชน์ต่าง ๆ นั้นไม่ปรากฏอยู่ในตัวร่างครุร่าง และในทางกฎหมายก็ไม่สามารถแก้ไขในทางเงื่อนไขได้ กระผมเข้าใจว่าสภาจะรับหนักที่จะมาชี้แจงเรื่องหลักสัญญาต่อไป ประเด็นของเรื่องนี้มีอยู่ว่า ตามมาตรา ๑๑๕ ของรัฐธรรมนูญฉบับแก้ไขเพิ่มเติมของรับไว้ว่า การตรากฎหมายที่เป็นการกระทบกระเทือนสำคัญความสัมปทานเดิมทำไม่ได้ ปัญหาที่จะเกิดขึ้นมากที่สุดว่า ในเมื่อรัฐธรรมนูญรองรับสัมปทานเดิม สิทธิความสัมปทานเดิม

แต่ในขณะที่เดียวกันได้กำหนดให้การประกอบกิจการโทรคมนาคมทั้งหมดจะต้องเป็นระบบใบอนุญาต ก็คือการที่องค์กร โทรทัศน์กับการสื่อสารจะต้องเป็นผู้ได้รับอนุญาตตามกฎหมายต่อไป ปัญหาที่จะต้องแก้ก็คือผู้ได้รับอนุญาต คือการสื่อสารฯ กับองค์กร โทรทัศน์ฯ ซึ่งเป็นองค์กรที่จะต้องผูกพันปฏิสัมพันธ์ที่ตามกฎหมาย ทำอย่างไรจะให้ผู้รับสัมปทาน ผู้ได้รับอนุญาตเต็มทั้งทนายนั้นจะมาอยู่ในกรอบของกฎหมายได้ ก็จะต้องถูกปฏิบัติตามกฎหมายที่ กทท. จะต้องบังคับในการกระทำต่าง ๆ เพราะฉะนั้นร่างมาตรา ๘๑ จึงออกมาในลักษณะนั้น ในวรรคแรกนั้นก็อย่างที่ท่านเข้มน ก็คือไม่มีปัญหา ก็คือรองรับว่ามีสิทธิผูกพันสัมปทานเดิมวรรคสองนั้น ก็คือการตั้งคำถามว่า ผู้รับสัมปทานนั้นจะมาอ้างว่าตัวเองเป็นแค่คู่สัญญากับองค์การโทรทัศน์ฯ หรือการสื่อสารฯ ไม่มีหน้าที่ปฏิบัติตามกฎหมายนี้ไม่ได้ เพราะฉะนั้นวรรคสองจึงเกิดขึ้นว่า ผู้รับสัมปทานนั้นจะต้องปฏิบัติตามกฎหมายนี้ โดยทนายให้ผู้รับสัมปทานนั้นถือเป็นผู้รับใบอนุญาต กระทั่งขออนุญาตทราบเข้มนเพิ่มเติมว่า การที่กฎหมายเขียนว่า “ถือว่าเป็นผู้รับใบอนุญาต” นั้น ไม่ใช่ว่าเขาก่อให้เกิดสิทธิอะไร ความรับผิดชอบที่ก่อให้เกิดตามมา เพราะฉะนั้นข้อความที่ต่อมา ที่ทางคุณหมอนั้นได้รับได้ตัดออกนั้นจึงมีความสำคัญว่า ถ้าความคิดใดที่ในความคิดที่กฎหมายนี้ถือว่าเป็นความผิดของผู้รับอนุญาตแล้ว คณะกรรมการนั้นจะสามารถไปดูแลและมีอำนาจเพิกถอนสัมปทานได้ การเพิกถอนสัมปทานนั้นเป็นการเพิกถอนใบอนุญาตเท่านั้น เข้มนใจต่อไปที่เขาจะต้องถูกริบโทษก็คือ เขาจะไม่สามารถมาเป็นผู้ออกใบอนุญาตใหม่ได้ นั่นคือให้ กทท. นั้นเข้าดูแลดำเนินการของเขา ในวรรคสอง ขออนุญาตทราบเข้มนเพิ่มเติมไปถึงการแปรวัตถุประสงค์ของกฎหมายนั้นครั้นกระบวนการที่กฎหมายได้รับครีได้เสนอว่า ให้เขารับผิดชอบเท่ากับสัมปทานเดิมนั้น ปัญหาที่เกิดขึ้นว่าเขาไม่ต้องรับผิดชอบตามกฎหมายนี้ เช่น การที่จะต้องยอมให้คนอื่นเข้มนต่อโครงการฯ การที่เขาจะต้องบริการสาธารณะเป็นการทั่วไป เขาไม่ต้องปฏิบัติ ถ้าสิทธิสัมปทานเดิม แต่ตามร่างที่คณะกรรมการฯ พิจารณานั้น เขาจะต้องมีหน้าที่เช่นเดียวกับเรา ไม่ก็เฉพาะกับผู้รับอนุญาต มีความรับผิดชอบเหมือนกัน นั่นก็คือการที่กฎหมายจะเข้มนควบคุมได้ สำหรับในวรรคต่อไป เรื่องการตกลงเปลี่ยนแปลง อันนั้นเป็นการรองรับการปฏิรูตรัฐธรรมนูญเท่านั้นเองว่า รัฐธรรมนูญที่กำหนดไว้ว่า การตรากฎหมายที่ขัดต่อสัมปทานนั้นทำไม่ได้ แต่ว่าเรื่องสัมปทานหรือสัญญาอื่น เป็นเรื่องที่คู่กรณีทำความตกลงกัน ย่อมทำได้ แต่ว่ากรณีนี้เข้มนไม่ถือว่าเป็นการขัดต่อรัฐธรรมนูญฉบับใหม่ ก็เขียนของใหม่ไว้ ส่วนในวรรคสุดท้ายนั้นเข้มนก็เห็นเรื่องของการทำความตกลงกันระหว่างคู่กันว่า ถ้าจะยอมที่จะเปลี่ยนสัญญาเป็นระบบอนุญาตก็ให้ทำได้เช่นครั้น สิ่งที่ต้องการหรือความประสงค์ที่คณะกรรมการฯ วางไว้มันจะมาเป็นตามลำดับ คือ ๑. ถ้าไม่พูดกันเสีย ก็เป็นไปตามสัมปทานเดิม ถ้าไปทำตามสัมปทานเดิม

แท้จริง ผู้รับสัมปทานจะต้องมีหน้าที่ปฏิบัติตามกฎหมายที่ทุกประการระครบ และถ้าต่อมา มีการตกลงกันได้ก็ออกใบอนุญาตไป เหตุที่มีการเพิ่มเติมของคณะกรรมการไปนั้น ก็เพื่อให้การใช้บังคับกฎหมายนี้กับผู้ประกอบการทุกรายนั้นสามารถใช้ได้ร้อยเปอร์เซ็นต์ เช่น ในเรื่อง ค่าบริการต่าง ๆ ก็สามารถอยู่ในเงื่อนไขนี้ การกำหนดหน้าที่ก็สามารถกำหนดได้ร้อยเปอร์เซ็นต์ เงื่อนไขในการปฏิบัติต่าง ๆ คณะกรรมการฯ จะได้ทำปฏิวัติกับนางอย่างเช่น ผู้รับใบอนุญาต ได้จริง ๆ บรรดา ชาวเขาได้รับประโยชน์หรือเสียประโยชน์อย่างไรมัน ในตัวร่างกฎหมายนี้ จะไม่ได้เดือดร้อนวายให้ใครใคร ๆ ทั้งสิ้น ในสายตาักกฎหมายครับผม

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธาน วุฒิสภา (นายพิเชษฐ พัฒนโชติ รองประธาน วุฒิสภา สมัยหนึ่ง) : รัฐธรรมนูญการแก้ไข

นายพนัส หัสนิยานนท์ (รองประธานคณะกรรมการ) : ท่านประธานฯ ที่เคารพ ผมพนัส หัสนิยานนท์ ในฐานะกรรมการฯ ผมคิดว่าจากการอภิปรายของเพื่อน สมาชิก คิดว่าทุกท่านก็คงจะเห็นประเด็นชัดเจนและมุมมองแตกต่างกันเป็น ๒ ขั้วชัดเจน คือ ทางฝ่ายคุณหมอธีรพันธุ์ ขอบกัยที่เอ่ยนาม และอาจารย์จิมศักดิ์ ก็มองเห็นว่ารัฐจะสูญเสียประโยชน์ถ้าหากมีการแปรรูปสัญญา หรือใช้คำภาษาแบบเข้าใจง่ายขึ้น ๆ ก็อันเกิดมีการ สูญเอื้อกันขึ้นมาว่าสิทธิประโยชน์ โดยเฉพาะอย่างยิ่งค่าตอบแทนที่เขาเรียกว่า เรเวนนิวแชร์ริ่ง (Revenue sharing) ที่ทางองค์การโทรศัพท์ฯ กิติ หรือทางการสื่อสารแห่งประเทศไทยก็ดี จะมีสิทธิได้รับและ โดยเฉพาะอย่างยิ่งนับตั้งแต่ช่วงเวลานี้คือ ไปจนกว่าจะสิ้นอายุสัมปทานหรืออายุสัญญานั้น ทางฝ่ายรัฐโดยองค์การโทรศัพท์แห่งประเทศไทยกับการสื่อสารแห่งประเทศไทย ก็จะได้ส่วนแบ่งในเปอร์เซ็นต์ที่สูงขึ้นไปเรื่อย ๆ คือถ้ามองเพียงแต่นักกีฬา ก็ถ้าหากว่าเรามีสมมุติฐานว่ารายได้จะเป็นอย่างที่กลุ่มหมอได้ตัวเลขมาแล้วผมเองในฐานะที่เคยเป็นที่ปรึกษากฎหมายขององค์การโทรศัพท์ฯ สัญญาเหล่านี้ผมก็เคยดูมาแล้วการที่อ้างถึงของเรเวนนิวแชร์ริ่งอยู่ที่ว่า ฝ่ายผู้ประกอบการนั้นเขายังมีรายได้เท่าไร หมายความว่า ได้เท่าไรฝ่ายองค์การโทรศัพท์ฯ หรือ ทศท. การสื่อสารแห่งประเทศไทย ก็จะได้ส่วนแบ่งไปตามเปอร์เซ็นต์ที่ตกลงกันในสัญญา เพราะฉะนั้นตัวเรื่องนี้ด้วยตัว อันนั้นในประเด็นแรกคือ ที่กลุ่มหมอไปเอาตัวเลขมาว่า ๒ แสนกว่าล้านนั้น อาจจะไม่ใช่ ๒ แสนกว่าล้านก็ได้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในเมื่อกลุ่มหมอนี้ก็มีการโทรอมเรเวนจูจะออกมาผล บังคับใช้ ก็จะมีผู้ประกอบการที่จะเข้ามาขอรับอนุญาตรายใหม่เกิดขึ้น เพราะฉะนั้นรายได้ของทางบริษัทผู้ประกอบการเดิมมัน ที่มีสัญญาหรือสัมปทานไว้กับทางองค์การโทรศัพท์ฯ กิติ การสื่อสารแห่งประเทศไทยก็ดี อาจจะไม่ลดลงไปอย่างมหาศาลเลยก็ได้ เพราะว่าส่วนแบ่งนี้

คิดกันตรงที่เปอร์เซ็นต์เท่านั้นเอง และรายได้ที่เข้ามามันขึ้นอยู่กับผลการประกอบการ ดังนั้นโดยประเศเดิมเลย

ในประเด็นถัดไปก็คือว่า สำหรับสิ่งที่ปัญหาหรือข้อขัดข้องกัน ก็มีการพูดถึงผลการศึกษากลับมามันต่าง ๆ เกี่ยวกับเรื่องการแปรสัญญาที่ว่ามี การศึกษาเหล่านี้มันเราจะเอามาสรุปว่าจะเป็นผลดีขาดดรามันไม่ได้ การศึกษาที่เอามาศึกษาและเป็นการศึกษามานตามมติฐานหลายอย่างแล้วแต่จะตั้งกันขึ้นมา และผมเชื่อสมมติฐานอันหนึ่งก็คือว่า น่าจะเลิกสัญญากันได้ แต่ตามหลักกฎหมายเกี่ยวกับเรื่องสัญญาของเรา การเลิกสัญญาฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งจะเป็นฝ่ายไปเอกเลิกลงทำไม่ได้ ถ้าอีกฝ่ายหนึ่งนั้นเขาไม่ยินยอม ยกตัวอย่างอย่างเช่น เกิดเห็นว่าทางฝ่ายผู้ประกอบการเดิม ตามที่รัฐสักจะเป็นห่วงกันนี้ คิดว่าไม่เอาแล้วสัญญาควบคุมเครื่องจักรว่าจะสั่งสั่งค่าตั้งมากไป ก็เลยจะหาเหตุผลตามกฎหมายแล้วก็บอกเลิกสัญญาไปข้างเดียว อันนี้ทางองค์การโทรศัพท์ฯ ก็ดี ทางการสื่อสารฯ ก็ดี ถ้าเขาไม่ยอมเลิกด้วยเลิกไม่ได้ และโดยเฉพาะอย่างยิ่งตามมาตรา ๑๑๘ (๒) ของรัฐธรรมนูญควบคุมอยู่แล้วว่ากฎหมายฉบับนี้ออกไปไม่ว่าฝ่ายใดก็ตาม มันจะมาจากสักบอกว่ามีกฎหมายนี้ออกมาแล้วมันมีสิทธิเลิกสัญญาของให้ข้างเดียวเลย กฎหมายนี้ไม่เกี่ยว สัญญาที่เขาอยู่ต่อกันนั้นก็เป็นการไปตามหลักกฎหมายว่าแล้วสัญญาตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ ประกอบกับระเบียบของทางราชการที่เกี่ยวข้องกับเรื่องนี้ และโดยเฉพาะอย่างยิ่งเท่าที่ทราบก็คือว่า ทาง กรม. อย่างที่มีการพูดถึง อันนี้มันก็คือได้มีกรมวางหลักการไว้ให้แล้วว่าถ้าจะแปรสัญญากันหรือจะเลิกสัญญากันในส่วนที่จะเป็นผลประโยชน์ของทางฝ่ายรัฐ โดยไม่้องการโทรศัพท์ฯ และการสื่อสารฯ เป็นตัวบทบาทของรัฐจะต้องคำนึงถึงอะไร ต้องยึดอะไรเป็นหลักเป็นแนวทาง เพื่อรักษาผลประโยชน์ของรัฐ เรื่องนี้ตามหลักกฎหมายปกครองเป็นความผิดสุดขั้วอยู่แล้วนะครับ องค์การโทรศัพท์ฯ ก็ดี หรือการสื่อสารฯ ก็ดี ที่พวกเราอาจจะกลัวกันว่า เขาอาจจะขู่อะไรเพราะว่าเขามีกฎสัญญากันมานาน จะขู่เอากันง่าย ๆ อย่างนั้นไม่ได้ เพราะว่ารัฐบาลจะต้องรับผิดชอบทางการเมือง ถ้าปล่อยให้รัฐวิสาหกิจของคนเขานี้ไปตกลงกับใคร โดยเฉพาะอย่างยิ่งทางภาคเอกชนซึ่งเป็นคู่สัญญากับรัฐบาล ในทางที่ที่ให้รัฐเสียประโยชน์นะครับ เพราะฉะนั้นผมคิดว่าทุกสิ่งทุกอย่างที่เอาไปพูดไปวิจารณ์กันนั้นนะครับ ผมสันนิษฐานว่าคงจะเกิดจากการที่ไปหักทศผลการศึกษา ไม่อาจจะเป็นเช่นนั้นได้ (PART) หรือของใครที่จะออกมาเร็ว ๆ นี้ ผมในฐานะที่เป็นนักกฎหมายผมยังมองไม่ออกว่า ในการที่จะเจรจากลลงกันและกันเลิกสัญญากันไปง่าย ๆ เพื่อที่จะแข่งกันวิ่งมาเข้าอยู่ภายใต้กฎหมายฉบับนี้ จะสามารถทำได้อย่างนั้นนะครับ

ที่นี้สำหรับในส่วนที่กรมการนี้ได้มีการแก้ไขเพิ่มเติมไปในฉบับ เรื่องนี้ ผมขอช่วยคุณอัครพงษ์ ให้ผมให้ชัดเจนขึ้นอีกนิดหนึ่งก็คือว่า สำหรับในวรรคสอง ในมาตรา ๑๑ จะสังเกตเห็นได้ว่าในข้อความที่ขีดเส้นใต้คุณนั้น อันนี้ก็เป็นสิ่งที่กรมการเองก็พยายามที่จะ รับฟังจากทุกฝ่าย ทางฝ่ายผู้ประกอบการอย่างหนึ่งที่เหตุผลผมพบว่า เขาก็มีความรู้สึกว่าเป็นเมื่อ เขาก็ยังต้องปฏิบัติตามเงื่อนไขของสัมปทาน ซึ่งถ้าตราใบหางองค์การโทรศัพท์ฯ กีด ทาง ทศท. กีด ไม่ยอมยกเลิกอะไรให้เขาเลย เขาก็ต้องทำตามนั้น แต่ขณะเดียวกันก็ต้องมา อยู่ภายใต้กฎหมายนี้เอง กลายเป็นภาระที่เป็นสองต่อขึ้นมา อย่างน้อยที่สุดก็เป็นภาระช่วย คลบคลุมไม่ให้ ทศท. นี้ใช้อำนาจในลักษณะที่จะทำให้เกิดการได้เปรียบเสียเปรียบมากเกินไป และโดยจะพอจะอ้างถึงหลักการของกฎหมายนี้ก็คือ การประกอบกิจการ โทรคมนาคมตาม หลักการแข่งขันโดยเสรีและเป็นธรรม และในเมื่อท่านรัฐชรรวมกฎหมายตรา ๕๐ ประกอบเข้าไป ด้วยมาตรา ๕๐ มาตรา ๗๑ หลักที่สำคัญที่สุดของมาตรา ๕๐ อย่างที่ทนายหมอบนักร์พูดว่า มีส่วนเอกร่าง ที่เป็นหัวใจเลยก็คือต้องคำนึงถึงประโยชน์สูงสุดของประชาชน นอกนั้นเส้น หลักรองลงมาที่จะประกอบเข้าไปเท่านั้นเอง หลักที่จะต้องคำนึงก็คือประโยชน์สูงสุดของ ประชาชน จึงมีร่างเอกร่าง ที่กรมโทรคมนาคมนี้ได้รับบริการ โทรคมนาคมและทุกคนก็บันทึก อยู่ว่าเราเคยบูดริล ราคาแพงเหลือเกิน มีส่วนหนึ่งแน่นอนเลขตรับ เพราะว่าถ้าจะไปขอ ก่อโยนมาเองอย่างไร อย่างเท่าที่เลยผ่านมา

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานวุฒิสภา (นายพิเชฐ พัฒนโชติ รองประธาน วุฒิสภา คนที่หนึ่ง) : ท่านครับ มีท่านสมาชิกฯ ประทับ

(พลตำรวจเอก ประทีป สันติประภพ ได้ยื่นและยกมือขึ้น)

พลตำรวจเอก ประทีป สันติประภพ (ดำรงตำแหน่งนายตร) : ผมขอประทับ ท่านผู้มีปรายศรีรับ เวลาจะหมดแล้วครับ แต่ถ้าไม่ตรงประเด็นนะก็

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานวุฒิสภา (นายพิเชฐ พัฒนโชติ รองประธาน วุฒิสภา คนที่หนึ่ง) : จะจบแล้วใช่ไหมครับ

นายพนัส หักษ์นิยานนท์ (รองประธานคณะกรรมการ) : จะจบแล้วครับ ไม่มีอะไรมาอภิปรายนี้ ผมขี้อธิงประเด็นให้เห็นชัดเจนขึ้นเท่านั้นเองครับ

พลตำรวจเอก ประทีป สันติประภพ(ดำรงตำแหน่งนายตร) : ประเด็นนี้ขอปิดวง วิจัยอีกก่อนครับ จบหรือไม่ว่าเวลาที่จะหมดแล้ว แล้วก็ไม่ว่าประเด็นเลขตรับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานวุฒิสภา (นายพิเชฐ พัฒนโชติ รองประธาน วุฒิสภา คนที่หนึ่ง) : อนุญาตให้ท่านพูดต่อ

นายพนัส ทัศนียานนท์ (กรรมาธิการ) : ครั้นจะจบอยู่แล้วครับ ก็เป็นเพราะเหตุว่าทุกฝ่ายจะต้องปฏิบัติตามเงื่อนไขของสัญญาที่มีการผูกพันเท่านั้นเอง รัฐธรรมนูญก็แก้ไขอะไรให้ไม่ได้ละครับ เพราะฉะนั้นจากการที่มีข้อผูกมัดกันอยู่เช่นนี้ เรามีความรู้สึกรว่าในขณะที่ร่างรัฐธรรมนูญ ควรจะมีทางเลือกอะไร แต่ที่นี้ในเมื่อมีการแก้ไขแล้วว่าเราจะออกสู่เสรี ระบบเสรี ก็ต้องไปเคารพสิทธิของเขาก็คืออยู่ในมาตรา ๓๓๕ (๒) เพราะฉะนั้นการที่คุณหมอนิรันดร์มาเสนอว่า ให้ใส่เข้าไปได้ว่า เขาจะต้องปฏิบัติตามขอบเขตเงื่อนไขของสัญญาเดิมทุกประการ เรื่องนี้ไม่จำเป็นต้องเขียนอยู่แล้วครับ เพราะตามรัฐธรรมนูญมาตรา ๓๓๕ (๒) มันกับไว้อยู่แล้วครับ ก็ขอจบการชี้แจงของผมเพียงเท่านี้ครับ ขอบคุณครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานวุฒิสภา (นายพิเชฐ พัฒนโชติ รองประธานวุฒิสภา คนที่หนึ่ง) : เดียวครับ ทั้งกรรมาธิการและทั้งท่านสมาชิกครับ ผมจะเขียนแจ้งมีข่าวลือครับ พวกเรากำลังพิจารณากฎหมายที่สำคัญของบ้านเมือง และเป็นเรื่องใหญ่เรื่องผลประโยชน์มหาศาล เราถูกจำกัดด้วยเวลา แต่ว่าผมมีข่าวลือครับ ท่านประธานวุฒิสภาได้ประสานกับ ท่านประธานวุฒิสภาเรียบร้อยแล้ว โดยจะต้องหาได้สิ่งง่ายสอง เรามีเวลาอีกชั่วโมงครึ่ง ในระหว่างนี้ท่านสมาชิก เสร็จมาประเด็นให้เข้าประเด็นนะครับ เรามีเวลาไม่เกินไปสองบะครี ดังนั้นผมขออนุญาตครับ ท่านประทีปจะขอหารือใช่ไหมครับ

พลตำรวจเอก ประทีป สันติประภพ (กรุงเทพมหานคร) : กราบเรียนท่านประธานครับ ไม่ใช่จะหารืออย่างเดียวนะครับ ที่พูดกันไปแล้วนั้นผมอยากจะเขียนให้ท่านประธานฯ ทราบ และท่านสมาชิก ทราบนะครับ บริษัท ๕ บริษัทที่ทำอยู่ทุกวันนี้ผิดกฎหมายทั้งนั้นครับ เพราะว่าตามกฎหมายนี้ องค์การโทรศัพท์ องค์การสื่อสาร จะเป็นผู้ดำเนินการเกี่ยวกับการสื่อสารเท่านั้นครับ คนอื่นทำไม่ได้ครับ เรื่องนี้เลยเข้าที่ประชุมถกกฎหมายแล้วก็ยังแพ้ครับ ผมขอเรียนว่าเรื่องการขู่เอี้ยกันหรือการหาความร่วมกันแน่นอนผมอยากจะเรียนตามกฎหมายว่า ๕ บริษัทที่ทำอยู่ทุกวันนี้ผิดกฎหมายหรือเปล่า ทางผู้แทนของกรมไปรษณีย์โทรเลขก็ได้ ทางผู้แทนขององค์การโทรศัพท์ ก็ได้ ทำได้หรือเปล่า ขัยที่จริงกฎหมายบัญญัติไว้ สิ่งเหล่านี้องค์การโทรศัพท์ องค์การสื่อสาร ต้องเป็นผู้ดำเนินการเองแต่ให้คนอื่นร่วมทุนได้ อันนี้ให้ร่วมทุนแล้วให้เขาเป็นผู้ดำเนินการ ผู้บริหารเองผิดกฎหมายครับ แต่ว่าถึงทำกันอยู่กระทั่งทุกวันนี้ ผมจึงเรียนว่า เรื่องนี้ผมสนับสนุนเรื่องขู่เอี้ย เรื่องโกงอะไรต่าง ๆ นี้ หรือใครอ้างเป็นนักกฎหมาย โกงกันสิ่งเหล่านี้ไม่ได้หรอกครับ เพราะฉะนั้นผมว่าต้องเขียนให้ชัดเจนลงไปครับ ขอบคุณครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานวุฒิสภา (นายพิชิต พิฒนโชติ รองประธานวุฒิสภา คนที่หนึ่ง) : เชี่ยวก่อนถึงตรงนั้น ขอท่านประเกียรติก่อน แล้วเดี๋ยวค่อยกราบมาถึการ

นายประเกียรติ นาสีมา (ร้อยเอ็ด) : ท่านประธานฯ ที่เคารพ กระผม ประเกียรติ นาสีมา สมาชิกวุฒิสภาจังหวัดร้อยเอ็ด ขณะนี้กำลังอภิปรายกันในปัญหาบทเฉพาะกาลของร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ นะครับ คือในรัฐธรรมนูญนี้เราตระหนักดีว่าการร่างพระราชบัญญัตินี้จะต้องไม่กระทบกระเทือนถึงสิทธิของผู้ได้รับสัมปทานหรือสัญญาจากรัฐนั้นนะครับ มีเหตุในช่วงที่ผ่านมาประเทศของเราอยู่ในเรื่องการแข่งขันแบบผูกขาด โจรประมุขได้ถ่มถาวรที่ละได้สัมปทานจากรัฐ แต่ ณ ปัจจุบัน ร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้เป็นร่างพระราชบัญญัติที่จะก่อให้เกิดการแข่งขันโดยเสรี ในขณะที่กำลังจะประกาศร่างพระราชบัญญัติออกใช้ สัญญาผูกขาดคัดถอนจากรัฐนั้นยังไม่จบสิ้น จึงจำเป็นต้องมีบทเฉพาะกาลขึ้นมา บทเฉพาะกาลนี้มีประโยชน์นะครับคือ ๑. เพื่อให้เป็นไปตามรัฐธรรมนูญ ๒. เพื่อไม่ให้กระทบกระเทือนสิทธิของรัฐที่ควรจะได้รับ ความจริงแล้วผมอยากจะถูกให้ตรงประเด็นไปเลยว่า บทเฉพาะกาลตามร่างฉบับนี้เป็นบทเฉพาะกาลเปิดโอกาสให้ผู้ที่ทำสัญญาฉบับรัฐในระหว่างที่มีการผูกขาดคัดถอนกันนั้น มีโอกาสแปรสัญญากันได้ การแปรสัญญานี้มีผู้ได้เปรียบเสียเปรียบครับ ขณะนี้เรากำลังพูดว่า ประเทศชาติและประชาชนกำลังจะเสียหาย เพราะบทเฉพาะกาลทำให้แปรสัญญานี้เปิดโอกาส ส่วนคุณทองมีรับครุณาชกวุฒิสภาจังหวัดอุดร ขอเปิดโอกาส โดยการรักษาคำประโชชน์ของประเทศชาติเอาไว้ ทั้งนี้ กลุ่มครองสิทธิของผู้ได้รับอนุญาตมีสัญญาผูกขาดคัดถอนอยู่เดิมไปจนกว่าจะสิ้นอายุสัญญาของเขา นั่นคาดหมายว่าจะได้รับประโยชน์มากกว่าที่จะให้เกิดการแปรสัญญาแต่อย่างใดก็ตาม ในเมื่ออยู่กันแค่ ๒ ฝ่าย ก็ฝ่ายกรรมวิธีการก็ได้แก่ใจมา ซึ่งเราก็เห็นแล้วเปิดโอกาสชัด ๆ อยู่ก็ให้แปรสัญญากันได้ ซึ่งตรงนี้ขอไว้วินิจฉัยกันนะครับ ท่านสมาชิก ผู้ทรงเกียรติทั้งหลายว่า เราจะเสียเปรียบไหม ประเทศชาติจะเสียเปรียบไหม ในประเด็นที่หมอนรินทร์พูด แต่ถ้าหากว่าเห็นว่าประเทศชาติจะเสียเปรียบ จะเสียหายนะเงินจำนวนเท่าไร ผมก็ไม่รู้ คือ ๒ แสนกว่าล้านที่พูดถึงนั้น เรายังเอาหมอนรินทร์ที่เท่านั้นเองครับ คือเรื่องนี้ไม่ใช่ว่าห้ามส่งให้ใคร แต่การที่จะส่งไปให้ซึ่งสัญญาผูกขาดคัดถอนและบทเฉพาะกาลคุ้มครองสิทธิของผู้สัญญาของรัฐนั้น สมาชิก ก็เกรงว่าจะมีทุนจากต่างชาติเข้ามาทุ่มทุน ตรงนั้นเป็นไปได้ครับ มีมาครา ๘ ในร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ (๑) ทุนต่างชาติ จะเข้ามาทุ่มในตลาดนี้ได้อีกไม่เกิน ๒๕ เปอร์เซ็นต์ นอกนั้นเป็นทุนไทย การแข่งขันก็คงจะมี

เป็นอันหนึ่งอันหนึ่ง อย่างไรก็ตาม การแปรสัญญาในส่วนตัวของผมแล้วเห็นว่าโอกาสที่รัฐและประชาชนจะเสียเปรียบมากกว่า เพราะว่าการแปรสัญญาเห็นว่าจะมีการแปรไปได้อีก ทรัพย์สินที่เลยตกลงกันว่าจะโอนให้กับรัฐเมื่อสิ้นสุดสัญญานั้นอาจจะไม่โอนก็ได้ อาจจะแปรก็ได้ ผมไม่ได้พูดไปถึงว่าอาจจะมีการชื้อเอื้อได้โต๊ะเพื่อให้เกิดการแปรสัญญาเช่นนี้ เพราะฉะนั้นถ้าคุ้มครองให้ผู้รับสัญญาอยู่เดิมจนกว่าจะสิ้นสุดสัญญา ผมเห็นว่าจะได้ประโยชน์ อย่างน้อยทรัพย์สินที่มีอยู่ตามสัญญานั้นจะโอนเข้ามาเป็นทรัพย์สินของรัฐไม่น้อยกว่า ๒ แสนล้าน ดังที่หมอบริตันครีได้แปรสัญญาเอาไว้ หมอบริตันครีสนับสนุนการแปรสัญญาของหมอบริตันครีรับชอบคุณมากกว่า

(การประชุมดำเนินมาถึงตอนนี้ นายพิเชฐ พัฒนโชติ รองประธานวุฒิสภาคนที่หนึ่ง ได้ส่งภาพอัลบั้มที่ โคมอบุญพัน ดอกโชนง รองประธานวุฒิสภาคนที่สอง ปฏิบัติหน้าที่แทน)

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานวุฒิสภา (นายบุญพัน ดอกโชนง รองประธานวุฒิสภา คนที่สอง) : อาจารย์แก้วสรร ติณห์ชัย :

นายแก้วสรร อดิโพธิ์ (กรรมาธิการ) : กราบเรียนท่านประธานวุฒิสภาที่เคารพ กระผม แก้วสรร อดิโพธิ์ ในฐานะกรรมาธิการ มีข้อที่สังเกตุจะชี้ให้เพื่อน ๆ สมาชิกฯ ได้เห็นประเด็นแล้ววิธีการตัดสินใจของกรรมาธิการดังกล่าวไป

ข้อแรก สังเกตจากคุณท่านว่าเรื่อกว่า ขอให้กรรมาธิการชี้แจงให้กระชั้น เพราะมีเสียงกล่าวขานไปต่าง ๆ นานาว่าฝ่ายเราไปพูด ไปเดี้อประโยชน์ ผมก็ขอเรียกภาพง่าย ๆ นะครับว่า ร่างขึ้นมาจากสภาผู้แทนราษฎรนั้น ท่านอัครพิภพนี้ร่างอยู่ ก็เป็นหนึ่งในกรรมาธิการของชั้นสภาผู้แทนฯ ร่างขึ้นบนกรอบของรัฐธรรมนูญที่ตกลงว่า เมื่อร่างกฎหมายนี้ใช้บังคับจะไปใช้อันใดของกฎหมายไปยกเลิก ไปทำลายสัญญาสำหรับแทนเดิมไม่ได้ เพราะฉะนั้นร่างของสภาผู้แทนฯ ซึ่งขอเรียนข้ามระดับ ร่างนี้ร่างโดยเสียงข้างมากของรัฐบาลในขณะนั้นคือพรรคประชาธิปัตย์ผ่านมา เขาร่างขึ้นมาที่ถือตามรัฐธรรมนูญว่ามีกฎหมายนี้ใช้บังคับ จะให้องค์การโทรศัพท์ฯ การสื่อสารฯ เจาะกรับผิดชอบที่มีไปของใบอนุญาตเดิมก่อน จากนั้นบรรดาผู้สัญญา ถ้ายังดูแลผูกพันในสัญญาให้ต้องมาปฏิบัตินั้น โดยยกข้อผิดขององค์การโทรศัพท์ฯ ตามใบอนุญาตเดิมนี้ ปัญหาที่มีอยู่ว่าถ้าบริษัท ก ซึ่งไปให้บริการโทรศัพท์ โทรร่วมเขาใบอนุญาตขององค์การโทรศัพท์ฯ ตามสัญญาเดิม ถ้าบริษัท ก ไปทำผิดหน้าที่ให้บริการ ไม่ได้มาตรฐาน แม้ท่าธรรมเนียมหลุดกลางประชาชน ปัญหาว่า กทท. จะบังคับกับบรรดาถูก ๆ สัมปทานเดิมนี้ได้อย่างไร กทท. ก็ต้องไปให้องค์การโทรศัพท์ฯ แต่ปัญหาว่าผู้

ถูกเก็บค่าตั้งมันไปไหน ตกใส่ผม รักษาไว้ทำไมครึ่งประโยชน์ของรัฐ ไม่ใช่ประโยชน์ประชาชน ประชาชนเสียค่าบริการแพงอยู่ทุกวันนี้ ๑. ค่าโทรข่ายแพง ต่างคนต่างทำ สูงหมดแล้วก็มีขายรับ (Charge) ใส่ประชาชน แต่กฎหมายนี้จะทำให้โทรข่ายเชื่อมกันได้ ถ้าลงทุนแบบนี้จะหายไป แชร์ (Share) กันได้ การลงทุนเปลี่ยนแปลงจะหายไป ๒. อัตราค่าบริการจะถูกกดให้ลงไปที่ดินทุนนะครับ แล้วก็มีกำไรในผลตอบแทนที่วางไว้ ถ้าอยู่ได้ระบบนี้เมื่อไรค่าโทรศัพท์จะถูกลง แต่ตัวยังไปเห็นค่าตั้งที่สร้างมาจากอำนาจผูกขาดในอดีตยังรักษาอยู่ ประชาชนจะไม่ได้อะไรเลย ผมพูดในฐานะประชาชนนะครับ การแปรสัญญาจะต้องคำนึงถึงประชาชน ไม่ใช่ประโยชน์ของรัฐ ขอบคุณครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานวุฒิสภา (นายบุญทัน ดอกไธสง รองประธานวุฒิสภา คนที่สอง) : ท่านนิพนธ์เชิญครับ

นายนิพนธ์ สุทธิเดช (อำนาจเจริญ) : กราบเรียนท่านประธานวุฒิสภา ผม นิพนธ์ สุทธิเดช สมาชิกวุฒิสภาจังหวัดอำนาจเจริญ ผมกราบเรียนท่านประธานฯ ดังนี้ นะครับ ก็เมื่อการอภิปรายในมาตรา ๑๑ นั้น ผมขอเรียนท่านประธานฯ ว่า ในข้อความตรงนี้มี ความสำคัญถึง เพราะว่าการแข่งขันโดยเสรีนะครับที่ว่า แฟร์คอมเพทิชัน (Fair competition) นั้นนะครับ ธรรมชาติการควรจะมีแข่งได้ว่า เมื่อกฎหมายฉบับนี้ประกาศใช้แล้วมีการแข่งขัน โดยเสรีของพวกใหม่และพวกเก่าอย่างไร ทัดเทียมกันอย่างไร ให้เด่นชัดนะครับ ส่วนผู้แปร ตูตติค่าของมันได้มาอย่างไร ต้องชี้แจงอย่างเด่นชัด และที่เมื่อกรอบของดับเบิลยูทีโอ (WTO) เริ่มบังคับเมื่อไร และกรอบของรัฐวิสาหกิจของประเทศไทยต้องแปรรู้อย่างไร ต่อไปไม่มี แล้วครับองค์การโทรศัพท์ฯ ไม่มีแล้วการสื่อสารฯ นะครับ อยากรจะเรียนท่านประธานฯ เพื่อให้ทราบว่าการไกลของอนาคตของเราควรจะเป็นอย่างไร และที่นี้ในกฎหมายมาตรานี้ นะครับ มีความสำคัญอย่างยิ่ง เมื่อประกาศใช้ ผู้ประกอบการรายเก่ากับผู้ประกอบการรายใหม่ต้องมีความเท่าเทียมกัน เกริ่นกับเราล่ากีฬาชนิดหนึ่ง คนหนึ่งไปผูกขามันไว้ อีกคนหนึ่งไม่ผูกขาไว้วิ่งแข่งกัน เป็นไปไม่ได้อยู่แล้วครับ ทฤษฎีของกรรมาที่จะร่างกฎหมายฉบับนี้ต้องมีการแข่งขันที่เท่าเทียมกันนะครับ ต้องเท่าเทียมกัน ไม่ใช่รายใหม่มาละครับที่เข้ามาเสียเงินไป เฉพาะ กทช. รายเก่าโดนเก็บค่าตั้งจากองค์การโทรศัพท์ฯ มอระโดนเก็บค่าตั้งจากกรรมาสื่อสารฯ และรายเก่านี้ที่เขาทำงานเพื่อประเทศชาติทั้งหมดนี้มาด้วยงานแบบนี้ละครับ เขาจะเข้าใหม่ได้ อย่งไรครับ เขาต้องอุบรบริษัททั้งหมด อยากรให้ท่านประธานฯ ได้ตระหนักถึงข้อนี้ นะครับ การแข่งขันทุกกติกาต้องมีกติกาที่แน่นอน แล้วทุกคนต้องเท่าเทียมกัน ไม่ใช่มีแค่ก่อนนะครับ ผมกราบเรียนท่านประธานฯ สั้น ๆ อย่างนี้ครับ ขอบคุณครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานวุฒิสภา (นายบุญทัน ดอกไธสง รองประธานวุฒิสภา คนที่สอง) : ท่านจิโรจน์ครับ

นายจิโรจน์ โชติพันธุ์ (ศรีสะเกษ) : กราบเรียนท่านประธานวุฒิสภาที่เคารพ กระผม นายจิโรจน์ โชติพันธุ์ สมาชิกวุฒิสภาจากจังหวัดศรีสะเกษ กระผมคิดว่าเราให้พูดกันมาพอสมควรครับ คงจะรู้แล้วว่าอะไรผิดอะไรถูก กระผมขอเสนออีกข้อปรายเพื่อลงคะแนน ขอผู้รับเรื่องด้วยครับ

(มีสมาธิฯ ยกมือขึ้นรับเรื่อง)

นายจิโรจน์ โชติพันธุ์ (ศรีสะเกษ) : ขอบพระคุณครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานวุฒิสภา (นายบุญทัน ดอกไธสง รองประธานวุฒิสภา คนที่สอง) : มีผู้เห็นเห็นอย่างอื่นไหมครับ คุณเจิมศักดิ์

นายเจิมศักดิ์ ปิ่นทอง (กรุงเทพมหานคร) : ท่านประธานฯ ครับ ผมขออนุญาตใช้สิทธิขาดฟัง เพราะว่าผมยกมือหลายทีแล้วแต่ก็ยังไม่ได้ประท้วงเรื่องสิทธิขาดฟังนะครับ เพราะว่าท่านอาจารย์พันธุ์ก็ได้พูดถึงข้อผม และก็ได้พูดถึงเรื่องการคำนวณ ผมอยากจะใช้สิทธิขาดฟังครั้งนี้เพื่อทำให้ฟังว่า การคำนวณนี้คำนวณอย่างไร

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานวุฒิสภา (นายบุญทัน ดอกไธสง รองประธานวุฒิสภา คนที่สอง) : อื่น ๆ นะครับ อย่าให้ยาวนานครับ

นายเจิมศักดิ์ ปิ่นทอง (กรุงเทพมหานคร) : ไม่ยาวหรอกครับ สั้นนิดเดียว อาจารย์พันธุ์พูดถึงว่า ๒๕๐,๐๐๐ ล้าน ที่พูดว่า ๒ แสนกว่าล้านนี่อาจจะคำนวณมาโดยการบวก ๆ ไปเหมือนกันว่าเวลาคำนวณนี้เคยได้อะไรก็ไปมอง ๆ คิดเป็นเปอร์เซ็นต์แล้วกับยกกันเคย ๆ ไม่ใช่ครับ ผมได้ตรวจสอบงานวิจัยชิ้นนี้แล้วว่าเขาบอกอย่างไร เขาไม่ได้บอกอย่างนั้นเวลาเขาทำนี้เขาได้จำนวนแล้วว่า ถ้าไปทำให้มีรายใหม่มาครบปี ๒๕๔๕ แล้วจะมีเกิดรายใหม่ขึ้นส่วนแบ่งการตลาดของก้านนี้จะลดลงแล้วรายร้อยได้จำนวนไว้เรียบร้อยแล้วแล้วจะได้คำนวณลดทอนค่าเงินที่จะต้องจ่ายในอนาคตเป็นค่าเงินที่จ่ายในปัจจุบัน ค่าที่พูดนี้เผื่อลงแล้วนะครับ เพราะว่าถ้าลดทอนดอกเบี้ยลงเป็นเงินปัจจุบัน เพราะเงินที่จ่ายในอนาคต

(นายนิพนธ์ สุทธิเดช ไชยธรรมศาสตร์) : Legislative Institutional Repository of Thailand
(นายนิพนธ์ สุทธิเดช ไชยธรรมศาสตร์)

นายนิพนธ์ สุทธิเดช (ชัยนาท) : ผมประท้วงท่านประธานฯ ครับ ปิดอภิปราย แล้วท่านปล่อยให้อภิปรายอยู่ครับ ท่านอภิปรายตัวนี้ ภาษานี้ไป ๑-๔ ครั้งแล้วครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานวุฒิสภา (นายบุญทัน คอกโรสง รองประธานวุฒิสภา คนที่หนึ่ง) : ขอให้อาจารย์กรุณาแล้วกันนะครับ ใจเย็น ๆ นะครับ ใจเย็น ๆ จะเร็วขึ้นแล้ว

นายเจิมศักดิ์ ปิ่นทอง (กรุงเทพมหานคร) : ท่านประธานฯ ครับ ที่อาจารย์แก้วสรรได้พูดตอนหนึ่ง บอกว่า ผลประโยชน์ของรัฐกับผลประโยชน์ของประชาชน คุณแล้วนี้อาจจะขัดกัน ผมอยากเรียนครับว่าไม่ได้ขัดกันเลย เพราะว่าผลประโยชน์ของประชาชนนั่นก็จะมีรายใหม่เข้ามาแข่งขัน รายเก่าก็แข่ง เพียงแต่ว่ารายเก่านี้ไปผูกมัดตนเองไว้ในอดีตว่าจะจ่ายบิดเบี้ยวอะไรหลังจากจะจ่ายมาก เพราะฉะนั้นก็ต้องทำตามสัญญา มิได้หมายความว่าประชาชนจะเสียประโยชน์ เพราะฉะนั้นผลประโยชน์ของรัฐตรงนี้ได้ผลประโยชน์ของประชาชนก็ได้ด้วยและก็ได้ความสัญญาที่ได้ตกลงกันไว้ ท่านประธานฯ ครับ คนเก่านี้ก็ได้เปรียบคนใหม่อยู่แล้ว คนใหม่ขึ้นมาใหม่ครับ เสร็จแล้วก็ยังไม่ดี รายเก่าได้เปรียบอย่างมหาศาลอยู่แล้ว อย่างไปห่วงจนเขามากนักกันนะครับ ผมคิดว่าเราอย่าเป็นห่วงแทนมากประเด็นที่สำคัญอยู่คนเดียว ถังนาที่พูดท้าย ผมคิดว่าหัวใจของอาจารย์เนี่ย อาจารย์แก้วสรรกับพวกผมมีไม่ต่างกัน เป็นห่วงผลประโยชน์ของรัฐ เป็นห่วงผลประโยชน์ของประชาชน ประเด็นมีแต่เพียงอย่างเดียวในกฎหมายหรือไม่เขียนเท่านั้น ท่านทั้งสองบอกว่าไม่ต้องเขียนให้เขาไปดกอกกัน คู่สัญญา คู่ประทีนกับผมก็มองเห็นว่าถ้าตกลงกันจะมีปัญหา ควรจะเขียนเสีย ในเมื่อครั้งนี้เป็นกลาบทเฉพาะกาลทำให้ทำเรื่องนี้ก็เขียนเสีย ขอพระคุณศรีท่านประธานฯ ครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานวุฒิสภา (นายบุญทัน คอกโรสง รองประธานวุฒิสภา คนที่สอง) : ขอบใจครับ ผมจะเข้าสู่ประเด็นนะครับ ที่ท่านลงมติตอนนี้นะครับ ช่วงนี้ผมจะทำความเข้าใจกับสภาก่อนนะครับว่า ผมยังไม่ถามมติ ผมจะทำความเข้าใจนิดหน่อยนะครับ โดยที่มาตรา ๑๑๑ คณะกรรมการแก้ไขและมีผู้ของงานค้านปรารถนาก็ไว้ ขั้นตอนที่ ๑ ผมจะถามขั้นตอนที่ ๑ นะครับ เห็นด้วยกับการแก้ไขในระดับให้ลด เห็นด้วย เห็นควรคงไว้ ลามร่างเดิมกด ไม่เห็นด้วย อันนี้เป็นขั้นตอนที่ ๑ ขั้นตอนที่ ๒ เห็นด้วยกับร่างกรรมาธิการแก้ไข ถ้าหากมีการระงับเกิดขึ้นผมจะถามขั้นตอนที่ ๒ ถ้าด้วยร่างผมจะถามขั้นตอนที่ ๑ ก่อนนะครับ เพื่อท่านไม่งงนะครับ ถ้าถามจะนัดวันนี้นะครับ มติจะเป็นดังนี้

นายณรงค์ ปิ่นทอง (นครศรีธรรมราช) : ท่านประธานวุฒิสภาที่เคารพ กระผม นายณรงค์ ปิ่นทอง สมาชิกวุฒิสภาจังหวัดนครศรีธรรมราช กระผมคิดว่าประเด็นที่พูด

ร่างเดิมไม่ต้องไปคำนึงแล้วครับ ไม่มีใครเขามาแล้ว เหลือที่กรรมการแก้ไขกับผู้ประมุขดี
เท่านั้น ผมว่า ๒ อันนี้โหวตทีเดียวก็เสร็จเลยท่าน ขอเรียนเสนอท่านประธานฯ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานวุฒิสภา (นายบุญทัน ดอกโหล่ง รองประธาน
วุฒิสภา คนที่สอง) : เอาอย่างนั้นนะครับ โอ.เค. ครับ ง่ายดีครับ ขอบคุณครับ ท่านานะครับ
เห็นด้วยกับร่างที่กรรมการแก้ไขกลุ่ม เห็นด้วย เห็นด้วยกับร่างที่มีผู้สงวนคำแปรญัตติ
กลุ่ม ไม่เห็นด้วย เชิญลงคะแนนครับ

นางนิพัทธมา อมรัตน์เมธา (ปทุมธานี) : ท่านประธานฯ คะ ดิฉันขอ
อนุญาตค่ะ สักตอนแรกท่านถามอย่างหนึ่งก็กดไปตรงกันข้ามกับที่ท่านพูดค่ะ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานวุฒิสภา (นายบุญทัน ดอกโหล่ง รองประธาน
วุฒิสภา คนที่สอง) : ขอบคุณท่านมากครับ ท่านนิพัทธมาคิดใหม่ได้ครับ เชิญลงคะแนน
นะครับ มีท่านผู้ใดยังไม่ลงบ้าง เชิญครับ ถ้าไม่มีก็ปิดการลงคะแนนครับ เจ้าหน้าที่รวม
คะแนนครับ

(มีสมาชิกฯ เห็นด้วย ๑๖ คะแนน ไม่เห็นด้วย ๕๕ คะแนน)

นายสุนทร จินดาอินทร์ (กำแพงเพชร) : ท่านประธานฯ ครับ ผมถึง
ไม่ได้ลงคะแนนเลยครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานวุฒิสภา (นายบุญทัน ดอกโหล่ง รองประธาน
วุฒิสภา คนที่สอง) : ครับ ท่านเห็นทีหลังก็ได้ครับ เพราะคะแนนออกมาแล้วครับท่าน
สุนทรครับ เห็นด้วย ๑๖ นะครับ ไม่เห็นด้วย ๕๕ งดออกเสียง ๑ ไม่ลงคะแนน ๑ รวม
คะแนนท่านสุนทรจะลงแบบไหนครับ เชิญครับ

นายสุนทร จินดาอินทร์ (กำแพงเพชร) : เห็นด้วยครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานวุฒิสภา (นายบุญทัน ดอกโหล่ง รองประธาน
วุฒิสภา คนที่สอง) : เป็น ๑๗ ครับ ขอบคุณท่านมากครับ เชิญท่านเลขาธิการครับ

นายสุรพงษ์ มาสะวิสุทธิ (รองเลขาธิการวุฒิสภา ทำหน้าที่แทนเลขาธิการ
วุฒิสภา) : “มาตรา ๑๘ มีการแก้ไข มีการรวมการสงวนความเห็น มีผู้สงวนคำแปรญัตติ”

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานวุฒิสภา (นายบุญทัน ดอกโหล่ง รองประธาน
วุฒิสภา คนที่สอง) : มาตรา ๑๘ เชิญกรรมาธิการครับ ท่านอาจารย์แก้วสรรว เชิญครับ

นายแก้วสรรว อติโพธิ์ (กรรมาธิการ) : มาตรา ๑๘ ท่านกรรมาธิการที่
สงวนไว้ไม่ลงคะแนน ก็คงเหลือแต่คำแปรญัตติของคุณหมอนิรันดร์ซึ่งให้ตัดมาตรา ๑๘ ออก
แต่คุณหมอนิรันดร์ยังอยู่ครับ ยังไม่ตก ก็ยังคงแล้วแต่ท่าน

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานวุฒิสภา (นายบุญทัน ดอกไธสง รองประธานวุฒิสภา คนที่สอง) : เชิญคุณเขื่อนนัรับครับ

นายนิรันดร์ พิทักษ์วัชรระ (อุบลราชธานี) : ขอบคุณท่านประธานฯ ขอถอนครับ ถ้าเผื่อว่ากรรมาธิการนั้นเป็นขึ้นตามร่างของกรรมาธิการ โดยเฉพาะส่วนที่เพิ่มเติมเข้ามา ขอถอนครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานวุฒิสภา (นายบุญทัน ดอกไธสง รองประธานวุฒิสภา คนที่สอง) : ท่านแก้วสรร เชิญครับ

นายแก้วสรร อดีโพธิ์ (กรรมาธิการ) : ก็ยังมีงานค้างอยู่ขณะนี้เรื่องตัดเงินประกันออก จะรอเป็นตรงช่วงถามด้วยถ้าหรือให้ลงมติอย่างไรก่อน จะแก้ไขใหม่ครับ จะให้อ่านให้ฟังเลย

ตำแหน่งแรกก็คือมาตรา ๔๗ ท่านสมาชิกฯ พลิกดูฉบับรับ มาตรา ๔๗ ก็เขียนใหม่ว่า “ในกรณีที่ผู้ใช้บริการเห็นว่าผู้รับใบอนุญาตเรียกเก็บค่าธรรมเนียมหรือค่าบริการ” เลิมคำว่า “หรือ” ไประหว่างค่าธรรมเนียมกับค่าบริการ แล้วตัดคำว่า “เงินประกันหรือค่าตอบแทนอย่างอื่น” ความนี้ตัดทิ้งทั้งสิ้น อันรวมแล้วจะเป็นว่า “ในกรณีที่ผู้ใช้บริการเห็นว่าผู้รับใบอนุญาตเรียกเก็บค่าธรรมเนียมหรือค่าบริการสูงกว่าอัตราที่สูง” ก็ว่าไปเลยนี่เป็นการตัดคำว่า “เงินประกัน” ทิ้งครับ ขอมาตราคงไปครับท่านประธานฯ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานวุฒิสภา (นายบุญทัน ดอกไธสง รองประธานวุฒิสภา คนที่สอง) : มาตรา ๔๘ ครับ

นายแก้วสรร อดีโพธิ์ (กรรมาธิการ) : ขอโทษครับ มาตรา ๔๗ บรรทัดที่ ๔ “หรือเห็นว่าผู้รับใบอนุญาตเรียกเก็บค่าธรรมเนียมหรือค่าบริการ” แล้วจากนั้น “เงินประกันหรือค่าตอบแทนอย่างอื่น” ตัดทิ้งหมด มาตรา ๔๗ คงสมบูรณ์แล้วครับ

ขอมาตรา ๔๘ มาตรา ๔๘ เช่นกันครับ ในกรณีที่ผู้รับใบอนุญาตเรียกเก็บค่าธรรมเนียม หรือค่าบริการ” จากนั้น “เงินประกัน หรือค่าตอบแทนอย่างอื่น” ตัดคำว่า “เงินประกัน หรือค่าตอบแทนอย่างอื่น” ตัดทิ้ง เดิมคำว่า “หรือ” แรกๆไป ใน “ค่าธรรมเนียมหรือค่าบริการ” วรรคสองแก้ไขเช่นนี้ครับ บรรทัดสุดท้าย “ค่า” มีลูกต้องของภาวเรียกเก็บค่าธรรมเนียมหรือค่าบริการ” ส่วน “เงินประกัน หรือค่าตอบแทนอย่างอื่น” ตัดทิ้งหมด

มาตรา ๕๕ บรรทัดที่ ๑ เดิมคำว่า “และ” ลงไประหว่างคำธรรมเนียมกับ คำบริการ บรรทัดที่ ๒ ตัดตั้งแต่ “และเงินประกันการชำระค่าบริการเกี่ยวกับการให้บริการ โทรคมนาคม” ความทรงนี้ตัดออกหมด รวมความแล้วก็เป็นว่า “ให้คณะกรรมการกำหนด ประเภทและอัตราขั้นสูงของค่าธรรมเนียมและค่าบริการที่ผู้รับใบอนุญาตจะเรียกเก็บ”

มาตรา ๕๕ ก็เช่นกัน เขียนเป็นว่า “การกำหนดอัตราขั้นสูงของค่าธรรมเนียม และค่าบริการ” ตัดคำว่า “และเงินประกัน” ออก เดิมคำว่า “และ” หลังค่าธรรมเนียม

มาตรา ๕๖ แก้วว่า “ผู้รับใบอนุญาตแต่ละรายจะเรียกเก็บ” ตัดคำว่า “อัตรา” ออก อ่านเป็นว่า “จะเรียกเก็บค่าธรรมเนียม หรือค่าบริการ”

นายสันติภาพ อินทรพัฒน์ (น่าน) : ถ้อยคำในมาตรา ๕๖ ผมนั่งจ้องอยู่ นานแล้ว “ผู้รับใบอนุญาต” คำว่า “แต่ละราย” ออกได้ไหม เพราะมันซ้อนคำ มีผู้รับ ใบอนุญาตกับผู้ให้บริการ เพราะฉะนั้นโดยนัยของมันเองผู้รับใบอนุญาต ท่านไม่ต้องไปใช้ “แต่ละราย” แล้ว ผมเป็นทนายทนายกฎหมายเท่านั้นเอง แต่ด้วยความเคารพ เพราะไม่อยากให้มอง ผมได้ปรึกษาหลาย ๆ ท่านแล้ว ในขณะที่คุยกับคำซ้อนอยู่ว่า ผู้รับอนุญาต สมมุติมี ๕ ราย ผู้ให้บริการก็คือ ผู้ให้บริการ ท่านไม่ต้องบอก แต่ละรายการใช้ภาษากฎหมายกับข้อเท็จจริง ผมไม่อยากให้เอาข้อเท็จจริงไปใส่ในข้อกำหนดกฎหมายมากเกินไป แล้วอีกอันหนึ่งในมาตรา ๕๖ การได้ถ้อยคำ “โดยจะต้องเรียกเก็บจากผู้ให้บริการ” คำว่า “ของตน” เพราะอย่างไร ผู้ให้บริการ ผมจะไปเก็บของนาย ก นาย ข ผู้ให้บริการผมมีกี่คน ผมเก็บเท่านั้นเท่าที่หนึ่ง ผมจะไปเก็บ คนอื่นไม่ได้ เพราะฉะนั้นเก็บจากผู้ให้บริการ โดยนัยความหมายของตัวเองครอบคลุมว่า ผมจะเก็บเฉพาะของผม ให้ตีความข้างในกฎหมายแล้วจะชัด เมื่อสักครู่นี้ผมอยากจะทำคดีนี้ แล้วไปอย่างไรรวดเร็ว ผมเลยตามไม่ทำเท่านั้นเอง แต่ความหมายไม่ได้เปลี่ยน แต่ถ้อยคำ เท่านั้นเอง นัยก็ยังเหมือนเดิมอยู่ จอมพระคุณศรี

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานวุฒิสภา (นายบุญทัน ดอกโรตง รองประธาน วุฒิสภา คนที่สอง) : เชิญท่านแก้วสรร

นายแก้วสรร อดิโทธิ (กรรมสิทธิ์) : เขียนท่านประธานฯ ผ่านไปยัง ท่านสันติภาพ คียเดิมที่ไม่มีคำว่า “แต่ละราย” แต่เดิมขึ้นมาทีเพราะว่า ต้องกรวจเห็น คณะที่๒ของวกรรณครว่า “โดยจะต้องเรียกเก็บจากผู้ให้บริการของตน” ต้องกรวจจะชี้ว่าแต่ละราย บริการ โทรศัพท์มือถือให้กับลูกค้าของตน ถ้ายาไปกีดราคาต่างกันจึงจำเป็นต้องเติมคำว่า “ของตน” เข้าไป พอเดิมของตนก็ตีความกันไปข้างบนชี้ชัดว่า แต่ละรายก็เป็นเหตุผลที่ขอ

นายสันติภาพ อินทรพิสัย (น่าน) : ข้ามีผู้รับใบอนุญาตแล้ว ผมเข้าใจถึงเจตนา แต่ว่าโดยนัยต่อยก้าของตัวมันเอง ผมเรียนท่านประธานฯ แม้ท่านจะว่าก็ตามผู้รับใบอนุญาต ผมถามกรรมการว่า ถ้าท่านได้รับอนุญาต ท่านจะไปเก็บของคนอื่นได้ไหม คำตอบก็คือ ไม่ได้ ต้องเก็บเฉพาะคนที่เป็นลูกก้าเองคนที่คือของผม ในขณะที่อยู่กับบริษัท ผู้ได้รับอนุญาตไม่มีสิทธิไปเก็บของคนอื่น เพราะฉะนั้นเมื่อไปเก็บของคนอื่น โดยนัยจ้องกับของตัวเอง ผมเรียนท่านนี้ ขอบพระคุณครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานวุฒิสภา (นายบุญทัน ดอกไธสง รองประธานวุฒิสภา คนที่สอง) : เชิญ

นายแก้วสรร อติโพธิ (กรรมการ) : ขอก้อท คงตั้งของกิน มีละนั้นจะบอกใครให้บริหารโทรศัพท์มือถือจะตั้งติดบัตรเดียวกันทั้งหมด ซึ่งอันนี้ไม่ใช่เราพูด บึงแต่ละบึง ให้อีกกันแต่ตราของคนที่ไร ก็ต้องให้เท่ากัน แต่มีตัดคำว่า “นตละราช” หรือ “ของคน” ออกไป ตรงนั้นจะเกิดปัญหาความจะกลายเป็นว่าใคร ให้บริการมือถือต้องมีอัตราเดียวกัน ก็แสดงเป็นต้องเน้นเป็นของตนเองแต่ละราย คงต้องขอยืนยัน ขอก้อทรับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานวุฒิสภา (นายบุญทัน ดอกไธสง รองประธานวุฒิสภา คนสอง) : ท่านเห็นดีภาพ โอเค. นะครับ

นายสันติภาพ อินทรพิสัย (น่าน) : พรรถพวกพชักหน้าแล้ว ก็ต้องยอมแล้วครับท่านประธานฯ

นายแก้วสรร อติโพธิ (กรรมการ) : ขอบพระคุณท่านสันติภาพครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานวุฒิสภา (นายบุญทัน ดอกไธสง รองประธานวุฒิสภา คนที่สอง) : เชิญท่านเลขาฯ ครับ

นายแก้วสรร อติโพธิ (กรรมการ) : มาตรา ๕๖ ขอบก้เป็นคั้งนี้ครับ เมื่อตัดคำว่า “เงินประกัน” ออกไปก็จำเป็นคั้งนี้ “ผู้รับใบอนุญาตแต่ละรายจะเรียกเก็บ” ตัดคำว่า “อัตรา” ออกนะครับ “จะเรียกเก็บค่าธรรมเนียมหรือค่าบริการนอกเหนือหรือเกินกว่าอัตราข้างสูง” ตัด “หรือเงินประกันเกินกว่าอัตรา” ออกให้หมดนะครับ เดิมความเป็นคั้งนี้ “จะเรียกเก็บค่าธรรมเนียม หรือค่าบริการนอกเหนือหรือเกินกว่าอัตราข้างสูงที่คณะกรรมการ” เงินประกัน ก้จะหายไป “ผู้รับใบอนุญาตแต่ละรายจะเรียกเก็บค่าธรรมเนียมไม่เกินอัตรา นอกเหนือไปจ้ออัตราข้างสูง”

ขอถามมาตรา ๕๗ นะครับ ผมจะอ่านให้ชัด “ผู้รับใบอนุญาตจะเรียกเก็บเงินประกันหรือเงินอื่นที่มีลักษณะเป็นการเรียกเก็บล่วงหน้าไว้ได้” ถามแก้อย่างนี้แล้วปัญหาเรื่อง

นะครับ เพราะเป็นการฝ่าฝืนแอบไปเรียกเงินประกันเขา พรรคหก ก็เหมือนเดิมเป็นเรื่องที่ไม่ใช่อ้อนไปกับสัญญาที่ทำขึ้น ขอโทษครับ ให้ใช้กับสัญญาใหม่ตามร่างพระราชบัญญัตินี้คงไว้เหมือนเดิม ฉะนั้นสรุปว่าคดีเฉพาะพรรคสอง พรรคสาม พรรคสี่ ทั้งครับ

มาตรา ๕๘ “ผู้รับใบอนุญาตต้องจัดให้มีการเผยแพร่อัตราค่าธรรมเนียมและค่าบริการ” ส่วนคำว่า “และเงินประกัน” คัดทิ้ง

มาตรา ๕๘ บรรทัดที่ ๒ “ที่ทำให้อัตราขั้นสูงของค่าธรรมเนียม หรือค่าบริการ” คัดคำว่า “หรือเงินประกัน” ทั้งเดิม “หรือ” แทรกไประหว่างค่าธรรมเนียมกับค่าบริการ แล้วบรรทัดที่ ๔ ของมาตรา ๕๘ เช่นกันครับ คณะกรรมการอาจพิจารณาปรับปรุงอัตราค่าธรรมเนียมหรือค่าบริการ เดิม “หรือ” แทรกไป แล้วตัดคำว่า “หรือเงินประกัน” ทั้งรู้สึก็จะหมดครับ ได้ช่วยกันหาแล้วไม่เจอครับ ท่านสมาชิก เห็นอยู่ตรงไหนอีกไหมครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานวุฒิสภา (นายบุญทัน ดอกไธสง รองประธานวุฒิสภา คนที่สอง) : เชิญอาจารย์วิมลทศกรับ

นายวิมลทศ ดังคนานุรักษ์ (กรรมาธิการ) : ในฐานะกรรมาธิการ ผมเรียนท่านเลขาธิการ กรรมาธิการท่านคุณมาตรา ๕๔ หน่อยครับ ดัดเดินไปหรือไม่ หัวข้อชื่อค่าธรรมเนียมและค่าบริการกิจการโทรคมนาคม ทั้งนี้ถ้ามาตรา ๕๔ บรรทัดที่ ๑ เราเห็นว่า “และ” ใช่มั้ยครับ “ค่าธรรมเนียมและค่าบริการโทรคมนาคม” น่าจะเอาไว้ เป็นเช่นนั้นหรือไม่ หรือคุณะครับ ขออนุญาตท่านประธานฯ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานวุฒิสภา (นายบุญทัน ดอกไธสง รองประธานวุฒิสภา คนที่สอง) : ท่านเลขาธิการ เชิญครับ

นายแก้วสรร อติโพธิ (กรรมาธิการ) : เรียนอาจารย์วิมลทศ ต้องตัด เพราะว่า “และเงินประกัน” ประกันอะไร ประกันการชำระค่าบริการเกี่ยวกับการใช้บริการโทรคมนาคม เพราะฉะนั้นเมื่อตัดต้องตัดให้หมด เหลือแต่ค่าธรรมเนียมกับค่าบริการก็ชัดเจนขอบคุณครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานวุฒิสภา (นายบุญทัน ดอกไธสง รองประธานวุฒิสภา คนที่สอง) : ที่ประชุมได้พิจารณาเรื่องคนล่าช้า ยังมีอยู่หรือครับ เชิญครับ

นายสันติภาพ อินทรพัฒน์ (น่าน) : กระผม สันติภาพ อินทรพัฒน์ จากจังหวัดน่าน ครับ ท่านประธานฯ ในมาตรา ๑๘ ห้อยท้ายผู้คณะครับ กระผมยังงง ถ้อยคำภาษานิดหนึ่งว่า ในร่างเดิมของกรรมาธิการนั้นมีแก้ไขนะครับ “ถ้าประสงค์จะให้บริการต่อไปต้องมายื่นคำขอรับใบอนุญาตตามพระราชบัญญัตินี้ภายในเก้าสิบวัน นับแต่วันที่

คณะกรรมการประกาศกำหนด” ถ้าจบกระบวนการความคืบหน้าหรือไม่ครบ แต่คำดังกล่าวก็ไปขอลดเกรดของเดิมว่า ถ้าเงื่อนไขกำหนดบอก ๕๐ วันคุณมาขึ้นนะ พอถึง ๕๐ วันไม่มา ก็จบ แต่ทำไมต้องไปใช้ถ้อยคำว่า “ดังกล่าว” ก็คือไปบอกให้เห็นว่าคุณต้องมาภายใน ๕๐ วันนะ กระผมว่าภาษากฎหมายไม่น่าจะขอลดเกรดไปอย่างนี้ท่านประธานฯ ถึงถามความเห็นกรรมการท่านนั้นเอง ถ้าตัดออกได้หรือไม่ ขอพระคุณครับ

นายวัลลภ ตังคณานุก์ (กรรมการ) : ท่านประธานฯ ครับ คนละประเด็นกับท่านสันติภาพในมาตรา ๕๘ นะครับ มาตรา ๕๘ ที่เราเดิมไว้ในคำที่เราขีดเส้นได้

นายสันติภาพ อินทรพัฒน์ (น่าน) : ไม่ใช่ครับท่าน คนละเรื่องเป็นมาตรา ๖๘ หลังสุด

นายวัลลภ ตังคณานุก์ (กรรมการ) : เข้าใจครับ ผมกำลังจะเพิ่มของมาตรา ๕๘ นะครับ บรรทัดที่ ๒ ก่อนสุดท้ายนะครับ “ค่าบริการและค่าธรรมเนียม” น่าจะต้องมีคำว่า และ ไร่หรือไม่ครบ ที่เราขีดเส้นไว้บรรทัดก่อนสุดท้ายในมาตรา ๕๘ ที่เราเพิ่มเติมข้อความมาทั้งประโยคนะครับ ขอคุณครับ ไร่ครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานวุฒิสภา (นายบุญทัน ดอกไธสง รองประธานวุฒิสภา คนที่สอง) : ท่านนิรันดร์ครับ เชิญครับ

นายนิรันดร์ อยู่ภักดี (ชัยภูมิ) : เรียนท่านประธานฯ ที่เคารพครับ มีอยู่มาตรา ๑๗ (๓) คำว่า “แก่ผู้มีรายได้ต่ำ” นี้ ผมเคยใช้แต่ผู้มีรายได้น้อย ไม่ทราบว่าจะตรงกันหรือไม่ครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานวุฒิสภา (นายบุญทัน ดอกไธสง รองประธานวุฒิสภา คนที่สอง) : เชิญท่านกรรมการครับ

นายอัษฎพร จารุจินดา (กรรมการ) : กราบเรียนท่านประธานวุฒิสภา ที่เคารพครับ กระผม อัษฎพร จารุจินดา กรรมการ เฉพาะมาตรา ๖๘ ของท่านสันติภาพนะครับ คือที่คณะกรรมการได้เพิ่มคำว่า ดังกล่าว ลงไปนั้นก็ทรงว่าจะเข้าใจคิดว่าคณะกรรมการจะต้องมีการประกาศกำหนดอีกอันหนึ่ง เพราะฉะนั้น ดังกล่าว ลงไปนี้จะรับกับข้างต้นที่แก้ไขว่า คณะกรรมการได้ประกาศกำหนดหลักเกณฑ์การอนุญาตตามมาตรา ๘ ข้อความนั้นแล้วก็ให้กัน ๕๐ วัน ดังนั้นแต่วันที่ประกาศดังกล่าว เพราะเกรงว่าจะตีความไปว่าเดี่ยวคณะกรรมการจะต้องออกประกาศอีกฉบับหนึ่งก็เลยขำลงไป ขำคำเพื่อจะให้ที่เชื่อมโยง ๒ คำนั้นว่าประกาศฉบับเดียวกัน

นายสันติภาพ ชินทรพัฒน์ (นาม) : ผมอยากทำความเข้าใจตรงนี้ เหน้ตนเอง ถ้าในเนื้อหาของมาตรา ๑๘ นั้นะครับ “ถ้าประสงค์จะให้บริการต่อไปต้องมาขึ้น ขอรับใบอนุญาตตามพระราชบัญญัตินี้ภายในเก้าสิบวันนับแต่ที่คณะกรรมการกำหนด” นั้นหมายถึงว่า โดยนัยของมาตรานี้ ของข้อบังคับนี้ภายใน ๙๐ วัน ผู้ขอรับใบอนุญาตจะต้อง มาดำเนินการขอให้เสร็จภายใน ๙๐ วัน เมื่อ ๙๐ วัน ถ้าไม่ทำถือว่าตกไปโดยปริยายหรือไม่ มีผลบังคับ ผมว่าโดยนัยตรงนี้เข้าใจว่า ประเด็นนี้ ประโยชน์นี้ ข้อความนี้ข้อเท็จจริงตรงนี้ ไ้ว่า จะเป็นอื่น ถ้าหากกฎหมายอื่นไปอย่างนั้นะครับ ไม่ต้องมาขอมรดกท้ายคำว่า “ดังกล่าว” ซึ่ง ดังกล่าว นี้แทบจะไม่ค่อยใช้ครับ ผมเป็นห่วงท่านนั่นเอง เพราะว่ามีเมื่อสักครู่นี้ก็ได้ปรึกษา ผู้รู้หลายท่าน แต่ถ้าผู้รู้พยักหน้าอีกนะครับ ผมก็ขอมกอีกครับ ขอขอบคุณครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานวุฒิสภา (นายบุญทัน ดอกโรสง รองประธาน วุฒิสภา คนที่สอง) : ท่านสุนทรครับ เชิญครับ

นายสุนทร จินดาอินทร์ (กัมแพงเพชร) : กราบเรียนท่านประธานวุฒิสภา ที่เคารพครับ ผม สุนทร จินดาอินทร์ จากกัมแพงเพชร นะครับ ประการแรกผมขอเรียนถาม ท่านกรรมาธิการนะครับ ในมาตรา ๕๑ (๑) แล้วก็มี (๑/๑) นี้ท่านจะนำไปร้องใหม่หรือว่าจะคงไว้แบบนี้ครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานวุฒิสภา (นายบุญทัน ดอกโรสง รองประธาน วุฒิสภา คนที่สอง) : เชิญกรรมาธิการ เชิญครับ

นายอัชพร จารุจินดา (กรรมาธิการ) : กราบเรียนท่านประธานฯ ครับ ถ้าทางสงฆ์เห็นชอบกับร่างนี้ ทางฝ่ายสำนักงานเลขานุการ ก็จะไปร้องใหม่ครับ

นายสุนทร จินดาอินทร์ (กัมแพงเพชร) : ครับ ขอขอบคุณครับท่าน กรรมาธิการครับ ผมเรียนต่อ นะครับ ประการที่ ๒ ครับ มาตรา ๕๒ ที่มี ๕๒/๑ ที่เช่นเดียวกัน ใช่หรือไม่

นายอัชพร จารุจินดา (กรรมาธิการ) : ใช่ครับผม

นายสุนทร จินดาอินทร์ (กัมแพงเพชร) : ขอบคุณครับผม เพราะฉะนั้น ผมเรียนหมายถึงว่า เป็นวรรคใหม่ใช่หรือไม่ว่า มาตรา ๕๒/๑ เป็นวรรคใหม่โดยไม่มี วงเล็บ ถูกต้องหรือไม่ครับ

นายอัชพร จารุจินดา (กรรมาธิการ) : ครับ ขออนุญาตครับ ก็จะออกไป ไปเลขใหม่ สมมุติว่า อันนี้ ๕๒ มีอยู่แล้ว ๕๒/๑ เวลาไปใส่เลขใหม่ก็จะกลายเป็นมาตรา ๕๑

นายสุนทร จินดาอินทร์ (ก้านเพงเพชร) : ท่านกรรมาธิการครับ น่าจะเป็นพรรคของของมาตรา ๕๒ ก็น่าจะใช่ ไม่งั้นก็ต้องไปไล่เลขใหม่ที่ผมต้องการคือข้อความอันเดียวกัน เพราะว่าวันนี้ไป ๕๒/๑ เป็น ๕๒ พรรคสองน่าจะได้ครับ

นายอัคร จารุจินดา (กรรมาธิการ) : กรานเรียนท่านประธานฯ อีกนิดหนึ่งครับว่า ถ้อยความจะคนละเรื่องกันนิดหนึ่ง ๕๒ เป็นเรื่องเกี่ยวกับการบังคับให้เผยแพร่แบบสัญญา ส่วน ๕๑/๑ ที่เดิมเข้าใหม่ก่อนกับกับว่า โฆษณาอะไรไว้ตัวจะต้องผูกพันความโฆษณา ถ้าไปใส่อยู่ในมาตราเดียวกันแล้ว ความในวรรคหนึ่งกับวรรคสองจะไม่รั้งกันครับ

นายสุนทร จินดาอินทร์ (ก้านเพงเพชร) : ครับ ตอนครับ ในทำนองเดียวกับมาตรา ๗๒ กับ ๗๔ ถ้ามี ๗๒/๑ กับ ๗๔/๑ ซึ่งหมายความว่า จะไปเรียงใหม่กับมาตราใหม่หรือว่าจะเรียงเป็นวรรคสองครับ ผมขอความเห็นชัดเจนด้วยเพราะว่า เวลาชี้คัดค้านหลังจะได้ ครับขอพระคุณครับ

นายอัคร จารุจินดา (กรรมาธิการ) : ก็ต้องเป็นมาตราใหม่เรียงลำดับไปเรื่อย ๆ ครับผม

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานวุฒิสภา (นายบุญทัน คอกโชง รองประธานวุฒิสภา คนที่สอง) : เชิญท่านโสภณ ครับ

นายโสภณ สุภาพงส์ (กรุงเทพมหานคร) : ผม โสภณ สุภาพงส์ ผมคิดว่าในมาตรา ๒๑ คำพูดลงจะตกไป ของคุณอนุภาพในหน้า ๕ ที่ได้ขอสงวนความเห็นไว้แล้ววาก็เห็นด้วย ในมาตรา ๒๑ ที่ขอสงวนไว้ในบรรทัดที่ ๕ ที่พูดว่า “มิให้ผู้รับใบอนุญาตกระทำการอย่างใดอันเป็นการผูกขาดหรือลดหรือจำกัดการแข่งขันในการให้บริการกิจการโทรคมนาคม” คงจะเห็นว่า “ในเรื่องดังต่อไปนี้” ถ้าเขียนข้อความนี้จะไม่ได้รับความหรือ “การให้บริการกิจการ โทรคมนาคมในเรื่องดังต่อไปนี้” ผมคิดว่าคงจะต้องเติมอย่างนั้นแล้วขอปรึกษา ถ้าไม่เติมนี้จะอ่านสับสนมากกว่า เช่น ให้ลดการคุ้มครองผู้ประกอบกิจการข้อย่อยจะดีหรือไม่ไปอีกทางหนึ่งเลย

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานวุฒิสภา (นายบุญทัน คอกโชง รองประธานวุฒิสภา คนที่สอง) : ท่านอุบล ครับ

นายอุบล เอื้อศรี (นครราชสีมา) : ท่านประธานฯ ครับ ผมอยากจะให้ท่านกรรมาธิการให้อธิบายมาตรา ๕๘ ที่บอกว่า “ก็ได้” นี้ครับกับให้อธิบายมาตรา ๖๓ ที่คำว่า “ก็ได้” หมายความว่าอย่างไรครับ ก็ผมเข้าใจว่า ถ้าเป็นเรื่องไม่เป็นที่นิยมแล้วจะใช้คำว่า

“ถี่ได้” ไม่ได้ ต้องให้เกิดความเป็นธรรม ซ่อนี่จะคัดค้านว่า “ถี่ได้” ออกใหม่ ถ้าไม่ได้ขอให้ท่านชี้แจงครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานวุฒิสภา (นายบุญทัน ดอกไธสง รองประธานวุฒิสภา คนที่สอง) : ท่านอัศวพรเชษฐครับ

นายอัศวพร จรุงจินดา (กรรมาธิการ) : กราบเรียนท่านประธานฯ ที่เคารพครับ ที่ต้องมีคำว่า “ถี่ได้” เพราะหน้าประโยคนั้นเข้าใจว่า “คณะกรรมการอาจพิจารณา” หมายความว่า บทบัญญัติพวกเหล่านั้นนั้นให้เป็นผู้พิจารณาของคณะกรรมการ โดยกำหนดเหตุไว้และคณะกรรมการก็จะใช้ดุลพินิจ เพราะมันอาจถึงแม้จะมีเหตุตามนั้น แต่ถ้าจะมีเหตุปัจจัยภายนอกอย่างอื่นที่จำเป็นที่จะต้องตัดสินใจเป็นอย่างอื่น คณะกรรมการก็จะใช้ดุลพินิจไปตามนั้น แล้วก็มีพิศชอบ เพราะฉะนั้นรูปประโยคคณะกรรมการอาจพิจารณาและลงท้ายประโยคด้วยถี่ได้ครับ เพราะไม่ใช่เป็นประโยคบังคับ

นายอุบล เอื้อศรี (นกรราชสีมา) : ท่านประธานฯ ครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานวุฒิสภา (นายบุญทัน ดอกไธสง รองประธานวุฒิสภา คนที่สอง) : เชิญครับ ท่านอุบล ครับ

นายอุบล เอื้อศรี (นกรราชสีมา) : ผมว่า ชัดเจน ถ้าหากเกิดความไม่เป็นธรรม ต้องแก้ไขครับ จะไปให้อำนาจคณะกรรมการจะทำก็ได้ ไม่ทำก็ได้ผมว่าไม่เป็นธรรมครับ ในมาตราที่ ๖๓ ก็เช่นเดียวกันครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานวุฒิสภา (นายบุญทัน ดอกไธสง รองประธานวุฒิสภา คนที่สอง) : ท่านสุนทรมีอะไรหรือครับ

นายสุนทร จินดาอินทร์ (กานแพงเพชร) : คือเมื่อสักครู่นี้ผมได้รับแจ้งที่แจ้งว่า มาตรา ๕๒/๑ จะเปลี่ยนเป็นมาตราใหม่ เพื่อท่านจะได้ไม่ต้องไปหาที่อื่นอีกนะครับ มีในมาตรา ๖๓ ที่กล่าวถึงมาตรา ๕๒/๑ ไว้ ท่านกรุณาตามไปแก้ตรงนั้นด้วย ขอนพระคุณครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานวุฒิสภา (นายบุญทัน ดอกไธสง รองประธานวุฒิสภา คนที่สอง) : ท่านกรรมาธิการมีอะไรจะตอบไหมครับ เชิญท่านอัศวพรครับ

นายอัศวพร จรุงจินดา (กรรมาธิการ) : คงเหลือประเด็นท่านโสภณเข้าใจว่า การจะแก้ตามที่ท่านโสภณเสนอในมาตรา ๒๑ ที่ทางสภาผู้แทนราษฎรเห็นชอบตามผู้ส่งจนว่า มาตรา ๒๑ ตอนท้ายเป็นการผูกขาด หรือลด หรือจำกัดการแข่งขันในการให้บริการกิจการโทรคมนาคม และเติมคำว่า ในเรื่องดังต่อไปนี้

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานวุฒิสภา (นายบุญทัน ดอกใบสง รองประธานวุฒิสภา คนที่สอง) : ที่ประชุมได้พิจารณาเรียงตามลำดับมาตราแล้ว ต่อไปนี้ผมจะให้ที่ประชุมพิจารณาทั้งร่างเป็นการสรุปอีกครั้งหนึ่ง จะมีท่านผู้ใดขอแก้ไขเพิ่มเติมด้วยคำในร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้หรือไม่ เชิญท่านนิรันดร์ครับ

นายนิรันดร์ อยู่ภักดี (ชัยภูมิ) : ท่านประธานฯ ครับ ผมขอหารือไปไม่ทราบว่ายังยืนยันว่า ใช้ “รายได้น้อย” อยู่หรือเปล่าเท่าที่นั่นเองครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานวุฒิสภา (นายบุญทัน ดอกใบสง รองประธานวุฒิสภา คนที่สอง) : เชิญท่านภัทรครับ

นายภัทร จารุจินดา (กรรมวาการ) : ความจริงเป็นเรื่องที่ในตอนประชุมแล้วมีกรรมวาการเสนอขึ้น แล้วก็ลงมติไปตามนั้น ถ้าจะให้กรมวิจัยจริง ๆ ซึ่งผมเพิ่มเติมก็เลยไม่ได้แก้ไขกันไป ความจริงแล้วคำว่า “รายได้น้อย” ตอนข้างมีปัญหาในทางกฎหมายเพราะเป็นภาษาที่ตื่นโหลได้ง่ายว่า อะไรคือคำ ผมไม่ทราบว่าผมแก้กันได้อะไรหรือเปล่า ถ้าจะแก้ “ต่ำ” เป็น “รายได้น้อย” ความจริงแล้วความหมายก็คล้ายคลึงกัน แต่อาจจะดูดีขึ้น “รายได้น้อย”

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานวุฒิสภา (นายบุญทัน ดอกใบสง รองประธานวุฒิสภา คนที่สอง) : ผมหารือที่ประชุมว่า ระหว่าง “ต่ำ” กับ “น้อย” ท่านสันติภาพเชิญครับ

นายสันติภาพ อินทรพัฒน์ (น่าน) : เชิญท่านประธานวุฒิสภาที่เคารพ ผม สันติภาพ อินทรพัฒน์ จากจังหวัดน่านครับ ท่านประธานฯ ครับ คำว่า “ต่ำ” ตอนข้างจะถูกดูเขม่น้อยหนึ่ง สำหรับคนที่มิรายได้ แต่ถ้า “รายได้น้อย” จะบอกว่า น้อยแต่ไหนผมไม่ทราบ อาจจะมีเกณฑ์หนึ่งน้อก็ได้ อาจจะหมิ่นหนึ่งน้อก็ได้ แต่ใช้ “ต่ำ” หมอขอความว่าคุณไม่สูงเท่า คุณคิดตลบ เพราะฉะนั้นผมเท่าที่สัมผัสในทางกฎหมายมาก็ตาม เวลาอ่านเขาบอกสำหรับผู้มีรายได้น้อย ถ้า “น้อย” ที่น้อยแต่ไหน ผมเห็นว่าสมควรจะใช้ “รายได้น้อย” น่าจะดูภาพและให้เกียรติกับคนที่มิรายได้ขนาดนั้นจริง ๆ ขอบพระคุณครับท่านประธานฯ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานวุฒิสภา (นายบุญทัน ดอกใบสง รองประธานวุฒิสภา คนที่สอง) : ที่ประชุมเห็นเป็นคำสั่งอื่นใหม่ครับที่ได้เคยมีอยู่ประเทศไทย (ไม่มีสมาชิก มีความเห็นเป็นอย่างอื่น)

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานวุฒิสภา (นายบุญทัน ดอกไธสง รองประธานวุฒิสภา คนที่สอง) : เป็นอันว่าแถลงงนะครับ ผมขอซ้ำอีก จะมีท่านผู้ใดขอแก้ไขเพิ่มเติม ย้อยถำในร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้หรือไม่

(ไม่มีสมาชิก ขอแก้ไข)

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานวุฒิสภา (นายบุญทัน ดอกไธสง รองประธานวุฒิสภา คนที่สอง) : ถ้าไม่มี ผมถือว่า จบการพิจารณาในวาระที่ ๒ ต่อไปเป็นการพิจารณาในลำดับสุดท้ายในวาระที่ ๓ โดยที่ร่างพระราชบัญญัตินี้มีการแก้ไขเพิ่มเติม ผมจะขอมติจากที่ประชุมนี้ว่า จะเห็นชอบด้วยกับการแก้ไขเพิ่มเติมหรือไม่ ท่านสมาชิก ผู้ใดเห็นชอบด้วยกับการแก้ไขเพิ่มเติมให้ยกมือ เห็นด้วย ท่านสมาชิก ผู้ใดไม่เห็นชอบด้วยกับการแก้ไขเพิ่มเติมให้ยกมือ ไม่เห็นด้วย เชิญท่านสมาชิก ลงคะแนนครับ เจ้าหน้าที่ร่วมคะแนนถำ

(มีสมาชิก เห็นด้วย ๑๒๕ คะแนน ไม่เห็นด้วย ๒ คะแนน)

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานวุฒิสภา (นายบุญทัน ดอกไธสง รองประธานวุฒิสภา คนที่สอง) : ขณะนี้เห็นด้วย ๑๒๕ คะแนน ไม่เห็นด้วย ๒ คะแนน จดออกเสียง ๐ ไม่ลงคะแนน ๒ เป็นอันว่า ท่านรับหลักการนะครับ ผมขอขอบพระคุณกรรมาธิการทุกท่าน ขอขอบคุณสมาชิกทุกท่าน ผมถือโอกาสนี้บอกข่าวดีกับท่านว่า วันนี้เป็นวันที่สำคัญที่สุดสำหรับสมาชิกวุฒิสภาของเราซึ่งทำงานหนักมาตลอดระยะเวลา ๕ วันเต็ม วันพรุ่งนี้จะเป็นอีกวันหนึ่งที่ต้องทำงาน อย่างลืมนะครับ ขอปิดประชุมครับ ขอนุคนครำ

เลิกประชุมเวลา ๑๓.๒๕ นาฬิกา

LIRT

Legislative Institutional Repository of Thailand

ปฏิเสภา (สมัยสามัญญคดีบุญชูดี) ก้อนพิศมย

ครั้งที่ ๑๓๓

ผู้จัดรายงานการประชุม

สิริวรรณ	โชติพันธุ์	วิมล	แข็งชัลละ
นยุรี	นกำเศร	อรสา	เจียมเจริญ
ธีราราม	นรพงษ์	ภาวนา	ภัคฉัตรกัน
จิตติมา	แก้วงาม	ป้าไศพร	มีสมเพ็ญ
สุชาดา	ภะระวลา	ศิริลักษณ์	ภาพพระถัดถ์
ลัดดาวัลย์	วิไลบุรี	ดวงทิพย์	กัญญาณะ
สำราญ	ผลประณีต	รุจิรา	เนตงบุตร
สุภาภรณ์	มาลัยศักดิ์	ละไอน	สุวงวนพิทักษ์
พิศกัณ	แก้วสุขโข	สมบูรณ	ข้าภระนสร
สรยุทธ	ปรีเมถนอย	พิศวรรณ	พูนทรัพย์
นันทพร	แก้วมะณีง	ศุภลักษณ์	โกลาสถินิด
สรัญญา	สตะมัท		

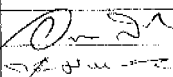
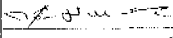
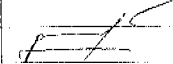
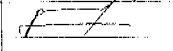

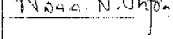
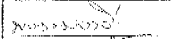
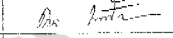

ฝ่ายช่วยเหลือ กองการพิมพ์

พจนานุกรม (ศัพท์สามัญนิติบัญญัติ) เป็นพิเศษ

ครั้งที่ ๑๓

คณะกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิพิจารณารายงานการประชุมและติดตามคดีของมูลนิธิ

ลำดับที่	รายชื่อคณะกรรมการ	ลายมือชื่อ
๑.	นายสรวิศ นิชนพรัตน์ ประธานคณะกรรมการ	
๒.	นายสมชัย สมแดน รองประธาน คนที่หนึ่ง	
๓.	นายศุภชัยพันธุ์ สรวานเสวีวงศ์ รองประธาน คนที่สอง	
๔.	นายบุญปั้น สุขสารสิน รองประธาน คนที่สาม	
๕.	พลตำรวจตรี วีระ คณันสุกุล รองประธาน คนที่สี่	
๖.	นายเกษม มาลัยศรี โฆษกคณะกรรมการ	
๗.	นายถำทอง พิลาสมเก็ด ที่ปรึกษาคณะกรรมการ	
๘.	พลตำรวจตรี สัมพล งามจิตร ที่ปรึกษาคณะกรรมการ	
๙.	พลตำรวจตรี สานนท คงเมือง ที่ปรึกษาคณะกรรมการ	
๑๐.	พลตำรวจเอก สมชาย ไชยเวช	
๑๑.	นางจิตรา อยู่ประเสริฐ	
๑๒.	นางพรพนมาญ์ รังคนเศรษฐ์	
๑๓.	นายถาวร เกียรติไชยการ	
๑๔.	นายสมบุรุษ ทองบุรุษ	
๑๕.	นายอุบล เอื้อศรี	

ตรวจแล้ว วันที่ ๑๗ เดือน มีนาคม พ.ศ. ๒๕๕๖

สหราชอาณาจักรในคราวประชุม
ครั้งที่ ๑๓ (สืบเนื่องครั้งที่ ๑๒)

วันที่ ๑๗ พฤษภาคม ๒๕๕๖
